

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 80 / IV legislatura / Cinquè període

Dimecres, 2 de març de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 44

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia la posposició del punt primer (p. 4151).

Presa en consideració de la Proposició de llei de factoring públic (Reg. 12996) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Torn a favor: Sr. Benach (ERC) (p. 4151).

Posició dels grups: Sr. Curto i Casadó (P) (p. 4153), Sr. Fuentes (IC) (p. 4153), Sr. Carnicer (S) (p. 4154) i Sr. Tomàs i Riba (CiU) (p. 4154).

Votació: rebutjada per 10 vots a favor, 91 en contra i 5 abstencions (p. 4156).

Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei reguladora de la televisió local (Reg. 16040) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Torn a favor: Sr. Codina (CiU) (p. 4156).

SUMARI (2)

Posició dels grups: *Sr. Curto i Casadó (P) (p. 4158), Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4159) i Sr. Rodri (ERC) (p. 4159).*

El Sr. Codina (CiU) (p. 4161) i el Sr. Rodri (ERC) (p. 4161) intervenen per contradiccions.

Posició del G. Socialista: *Sr. Piella (S) (p.4162).*

Votació: *aprovada per unanimitat (p. 4163).*

Designació dels diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a la publicació de lleis i altres disposicions d'aplicació general en totes les llengües oficials a l'Estat (Punt quart de l'ordre del dia.)

El president formula la proposta que el nombre de diputats a designar sigui de tres. S'aprova per assentiment (p. 4163).

Votació: *són elegits el Sr. Ferrer per 50 vots, el Sr. Dalmau i Ribalta per 33 vots i el Sr. Fuentes per 17 vots (p. 4163).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre el títol II de la Constitució espanyola (Regs. 16227 i 16434) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 4163).*

Resposta: *conseller d'Economia i Finances (p. 4165).*

Rèplica: *Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 4167).*

Contrarèplica: *conseller (p. 4168).*

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa que el punt setè sigui substanciat després del catorzè, el desè després del sisè i el tretzè després del desè. S'aprova per assentiment (p. 4169).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el Museu Nacional d'Art de Catalunya i la política de museus (Reg. 16749) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4169).*

Resposta: *conseller de Cultura (p. 4171).*

Rèplica: *Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 4173).*

Contrarèplica: *conseller (p. 4173).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la inspecció tècnica de vehicles (Reg. 12759) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Montserrat (P) (p. 4174).*

Resposta: *conseller d'Indústria i Energia (p. 4176).*

Rèplica: *Sra. Montserrat (P) (p. 4178).*

Contrarèplica: *conseller (p. 4179).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la higiene alimentària (Reg. 14215) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Utgés (S) (p. 4180).*

Resposta: *conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4182).*

Rèplica: *Sra. Utgés (S) (p. 4183).*

Contrarèplica: *conseller (p. 4184).*

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i tres minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i set minuts.

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de foment de regadius (Reg. 13926) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 4185).*

Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4186).*

Rèplica: *Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 4188).*

Contrarèplica: *conseller (p. 4189).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de joventut (Reg. 12755) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Soto (S) (p. 4190).*

Resposta: *conseller de Cultura (p. 4192).*

Rèplica: *Sr. Soto (S) (p. 4194).*

Contrarèplica: *conseller (p. 4195).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults (Reg. 13157) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Bargalló (ERC) (p. 4196).*

SUMARI (3)

Resposta: *conseller de Benestar Social* (p. 4197).

Rèplica: *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 4199).

Contrarèplica: *conseller* (p. 4200).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la immigració a Catalunya (Reg. 13195) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Rodri (ERC)* (p. 4201).

Resposta: *conseller de Benestar Social* (p. 4203).

Rèplica: *Sr. Rodri (ERC)* (p. 4205).

Contrarèplica: *conseller* (p. 4205).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 20/1985, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que generen dependència (Reg. 16212) (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Utgés (S)* (p. 4207).

Posició dels grups: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 4207), *Sr. Rodri (ERC)* (p. 4208), *Sr. Ariza (P)* (p. 4209) i *Sr. Renau (CiU)* (p. 4209).

Votació: *rebutjada per 32 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 4210).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el finançament autonòmic (Reg. 12953) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Reguant (M)* (p. 4210).

Posició dels grups: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 4212), *Sr. Fuentes (IC)* (p. 4212), *Sr. Carnicer (S)* (p. 4212) i *Sr. Pont (CiU)* (p. 4213).

Votació: *rebutjada per 8 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció* (p. 4214).

La sessió se suspèn a les vuit del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 44.1

La sessió s'obre les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, la lletrada Sra. Andreu i els lletrats Sr. Sol i Sr. De Alfonso.

Al banc del Govern seu la consellera de Governació i els consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de llei d'administració institucional, de descentralització, desconcentració i de coordinació del Sistema Català de Serveis Socials (Reg. 11563), i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple (BOPC, 194, 12636).

2. Presa en consideració de la Proposició de llei de factoring públic, presentada pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 12996) (BOPC, 150, 9394).

3. Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acordà de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei reguladora de la televisió local, presentada pel G. P. de Convergència i Unió (Reg. 16040) (BOPC, 190, 12390).

4. Designació dels diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a la publicació de lleis i altres disposicions d'aplicació general en totes les llengües oficials a l'Estat (BOPC, 192, 12472).

5. Interpellació al Consell Executiu sobre el Títol II de la Constitució espanyola, presentada pel diputat Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, a tramitar pel procediment d'urgència (Regs. 16227 i 16434) (BOPC, 192, 12511).

6. Interpellació al Consell Executiu sobre el Museu Nacional d'Art de Catalunya i la política de museus, presentada pel diputat Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya, a tramitar pel procediment d'urgència (Reg. 16749) (BOPC, 195, 12697).

7. Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment del Programa d'obres hidràuliques, presentada pel diputat Sr. Marnel Nadal, juntament amb una altra diputada del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 13326) (BOPC, 155, 9780).

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de foment de regadius, presentada pel diputat Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 13926) (BOPC, 165, 10580).

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut, presentada pels diputats Srs. Xavier Soto i Antoni Dalmau i Ribalta, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 12755) (BOPC, 147, 8985).

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la inspecció tècnica de vehicles, presentada pel G. P. Popular (Reg. 12759) (BOPC, 150, 9422).

11. Interpellació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults, presentada pels diputats Srs. Josep Bargalló i Xavier Bosch, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 13157) (BOPC, 153, 9613).

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la immigració a Catalunya, presentada pel diputat Sr. Jaume Rodri i Febrer, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 13195) (BOPC, 153, 9613).

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la higiene alimentària, presentada per la diputada Sra. Maite Utgés, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 14215) (BOPC, 168, 10705).

14. Interpellació al Consell Executiu sobre els bombers, presentada pel diputat Sr. Ernest Benach, G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 13281) (BOPC, 153, 9614).

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei 20/1985 de prevenció i assistència en matèria de substàncies que generen dependència (Reg. 12712), presentada per la diputada Sra. Maite Utgés, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 16212) (BOPC, 192, 12507).

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament autonòmic (Reg. 12953), presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 16206) (BOPC, 192, 12506).

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'habitatge (Reg. 12979), presentada pel diputat Sr. Joan Oliart, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 16213) (BOPC, 192, 12507).

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació dels Fons Comunitaris Europeus a Catalunya (Reg. 13222), presentada pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 16207) (BOPC, 192, 12506).

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre protecció civil (Reg. 13289), presentada pel diputat Sr. Ramon Vilalta (Reg. 16287) (BOPC, 192, 12508).

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Resolució 193/III sobre els drets de la infància (Reg. 13325), presentada per la diputada Sra. Rosa Barenys, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 16288) (BOPC, 192, 12508).

– Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 37.2 del Reglament es comunica la constitució de la Comissió d'Estudi sobre la Sida. La Mesa d'aquesta Comissió ha quedat constituïda: president, l'il·lustre senyor Julio Ariza i Irigoyen; vice-presidenta, la il·lustre senyora Concepció Tarruella i Tomàs, i secretari, l'il·lustre senyor Enric Renau i Folch.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per ser respostes oralment en el Ple i també els noms dels qui les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda

en el curs de la sessió a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa la presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura. Gràcies.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les deu hores del dia 3 de març, demà.

Modificació de l'ordre del dia

El primer punt de l'ordre del dia, que era el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de Llei d'administració institucional de descentralització, desconcentració i de coordinació del Sistema Català de Serveis Socials i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple, queda ajornat, atès que dos grups parlamentaris n'han sol·licitat dictamen al Consell Consultiu per tal que en dictaminis la seva adequació a la Constitució i a l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Presa en consideració de la Proposició de Llei de factoring públic

Per consegüent, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de Llei de factoring públic, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

D'acord amb l'article 107 del Reglament es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Morera... Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. L'il·lustre diputat senyor Morera, si no fos per telèfon, ho tindria difícil.

Ens ha motivat a preparar i presentar aquesta Proposició de Llei sobre la creació del factoring públic una situació que cada cop esdevé més angoixant i que no és altra que la manca de liquidesa de molts i molts ajuntaments del nostre país i, com a conseqüència d'això, els desajustos que provoca aquesta situació. Serà més preocupant, probablement, la situació de desavantatge que això provoca a les petites i mitjanes empreses, però també la situació de ruïna que representa per a aquestes petites i mitjanes empreses haver de treballar per a l'Administració.

Avui dia podríem començar a parlar de llistats d'empreses que han hagut de tancar, o que tancaran les seves portes, o que han hagut de presentar suspensió de pagaments pel fet que l'Administració, la que sigui, els ha pagat al cap de nou, dotze i, fins i tot, divuit mesos d'haver fet una feina, prestat un servei, la qual cosa, evidentment, ha provocat que els beneficis marxessin en forma de despeses financeres.

En presentar aquesta Proposició, prèviament hi havia una anàlisi de quina era la realitat actual dels ajuntaments. La realitat actual dels ajuntaments a casa nostra, de la majoria d'ajuntaments de casa nostra, és que estan o com a mínim s'acosten molt al límit de l'endeutament permès; és a dir, la seva capacitat per endeutar-se està pràcticament al límit.

D'altra banda, és evident que els ajuntaments no poden parar de contractar obres i serveis, ja que la dinàmica municipal, la història que arrosseguen molts d'ells i una major exigència per part dels ciutadans provoca que no es pugui deixar de prestar serveis i contractar obres. Això ha provocat en primera instància un ajornament en els pagaments. Com dèiem abans, no és gens estrany que en aquests moments els pagaments es facin a sis, nou mesos, i comença a ser massa habitual que els pagaments es facin a dotze, a quinze i, fins i tot, a divuit mesos. Aquesta situació també comença a ser habitual en els consells comarcals i de fa molt temps que ho és en el mateix Govern de la Generalitat.

Com a conseqüència d'això, en els dos o tres darrers anys aquesta situació s'ha traslladat a l'empresa privada i aquesta es troba també amb un greu problema de liquidesa. La petita i mitjana empresa té dificultats per obtenir crèdits i finançament i, per tant, desisteix de presentar-se a concursos i oferir serveis a l'Administració pública. Si alguna d'aquestes empreses ho fa, s'arrisca que el benefici previst es perdi en interessos i, per tant, l'operació surti del tot negativa.

Evidentment, tot això implica tot un seguit de conseqüències. La primera conseqüència és que quan una obra o la prestació d'algun servei, surt a concurs només es presenten a oferta aquelles empreses amb recursos propis o aliens que poden afrontar el cost financer i, per tant, al preu hi carreguen el finançament. La segona conseqüència també és obvia: la contracció de l'oferta; a menys oferta es produeix un major encariment dels preus i, a més, el cost financer es repercuteix en les obres finançades. La tercera conseqüència també és important: per aquest camí s'ha aconseguit que només optin a participar en els diners públics les grans empreses en detriment de la petita i mitjana empresa que, curiosament, i produint-se fins i tot en aquest cas una situació de contradicció, la petita i mitjana empresa és precisament aquella que, per fiscalitat, més està aportant a l'erari públic. Es produeix, doncs, un greuge comparatiu important, un greuge comparatiu —diríem nosaltres— definitiu. Comença a ser habitual veure com ajuntaments petits i no tan petits han de caure en grans empreses alienes a la seva població i renunciar a donar feina a les empreses de casa seva, la qual cosa, en les poblacions petites i no tan petites, evidentment, no s'entén de cap manera.

Davant de tot això ens hem atrevit a presentar aquesta proposta. És del tot evident que aquesta situació provoca desequilibris econòmics i socials importants i, d'alguna manera, s'hi ha de posar remei. Per aquest motiu el nostre Grup Parlamentari ha plantejat aquesta Proposició de Llei que consisteix en la creació d'un factoring públic.

Cal dir d'entrada que el factoring no és un finançament per als ajuntaments o els consells comarcals o el mateix Govern de la Generalitat; el factoring representa un finançament per als proveïdors. Tanmateix, és evident que els avantatges per a les administracions i, especialment, per als ajuntaments són molt importants, ja que el paper que se'ls atorga en el factoring públic és de grans i, per tant, no se'ls pot computar el coeficient de deute.

Això té un significat important en aquests moments que estem vivint, en aquests moments de crisi. La crisi, que ja fa força temps que s'està arrossegant i patint, es deixa notar especialment en els dos sectors que són objecte d'aquesta Llei: la petita i mitjana empresa, per una banda, i els ajuntaments per l'altra. Tirar endavant aquest projecte significaria que algun dels projectes que ara en aquests moments estan paralitzats per part de molts ajuntaments, per diferents institucions, per manca de finançament, es poguessin tirar endavant. I, per tant, la petita i mitjana empresa, la més afavorida per aquest sistema, tingués un increment d'activitat sense haver d'utilitzar recursos propis ni endeutar-se per sobre de la capacitat que li reconeixen les entitats financeres.

Com argumentem legalment aquesta Proposició? Aquesta Proposició, l'argumentem a partir de la Llei 15/85, de caixes d'estalvi de Catalunya, i és el principal argument legal que utilitzarem per justificar la viabilitat d'aquest sistema. Per una banda, l'article 2 d'aquesta Llei diu –i cito textualment–: «El protectorat públic, en el marc de les bases i l'ordenació de l'activitat econòmica general i de la política monetària de l'Estat, ha d'actuar d'acord amb els principis següents». Un d'aquests principis diu: «Vigilar que les caixes d'estalvis compleixin llur funció econòmico-social, de tal manera que facin una adequada política d'administració i d'inversió de l'estalvi privat». En un altre article, concretament l'article 4, –també cito textualment– diu: «Les caixes d'estalvi han de realitzar obra social pròpia i en col·laboració amb altres institucions públiques i privades. El Govern de la Generalitat ha de desenvolupar una tasca orientadora en matèria d'obra social, assenyalant mancances i prioritats, respectant tanmateix la llibertat de cada caixa quant a l'elecció de les inversions concretes.» Finalment, l'article 45 parla que el Govern de la Generalitat pot sotmetre a autorització prèvia les inversions de les caixes d'estalvi en immobles, en accions, en participacions o en d'altres actius materials, la concessió de grans crèdits o la concentració de riscos en una persona o en un grup. Pertoca al Departament d'Economia i Finances de concedir aquestes autoritzacions.

Per tant, amb la Llei a la mà, sembla clar que a finals del segle XX els criteris que afavoreixen la participació de tots en la rendibilitat d'aquests estalvis no s'allunyen gens dels objectius de la Proposició de llei que hem presentat. El Govern, per tant, té facultats per autoritzar la concentració d'aquests riscos en una empresa d'aquestes característiques.

Quin seria el paper, doncs, de les caixes en tot aquest assumpte? Els recursos de les caixes d'estalvis catalanes són importants, són molt importants. Traient les dades del darrer informe mensual, el del mes de febrer concretament, que fa la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, els recursos d'aquesta mateixa entitat són de més de 5 bilions –bilions– i mig de pessetes, i els de la Caixa d'Estalvis de Catalunya, segona entitat d'estalvi del país, són de més d'1.145.000.000.000 de pessetes. Globalment, estariem parlant de més de 7 bilions de pessetes si comptem totes les

caixes d'estalvi, quantitat evidentment més que apreciable i que, evidentment, donaria uns recursos més que suficients, de la manera que està plantejada la Proposició de llei, per tirar endavant el factòring públic.

A més hi ha una altra concepció important, i és que els estalvis dels catalans s'haurien d'invertir principalment a Catalunya, quan en aquests moments ens trobem que més del 50% d'aquests recursos s'estan invertint fora del nostre país.

És cert, d'altra banda, que la política econòmica ens ve marcada per les decisions preses pel Govern de l'Estat; també és cert que el Pressupost de l'Estat condiona en gran manera el de la Generalitat, però hem de tenir en compte –i penso que aquesta és una afirmació dura però certa– que on, de veritat i cada vegada més i no només a Catalunya o a l'Estat espanyol sinó a tot el món, es prenen les decisions sobre l'assignació de recursos i, per tant, les possibilitats de benestar, és en els consells d'administració dels grans grups financers. Acceptant d'entrada que el diner és un bé escàs, que la seva assignació comporta la configuració d'una determinada economia, sembla que caldria habilitar un cert tipus de control. No oblidem que en una societat com la nostra, en la formació de capital hi participen en més o menys mesura la majoria dels ciutadans.

Hi ha una altra lectura que en el cas de Catalunya és especialment greu; aquesta lectura ens demostra l'espoliació que les caixes fan en aquests moments de l'estalvi general. Amb dades de l'any 91 observem que, mentre els bancs –la majoria dels quals són foranis– inverteixen quasi 800.000 milions més del que recapten, les caixes inverteixen 3 bilions 250.000 milions menys de l'estalvi aconseguit. Un altre exemple recent i pràctic en aquest cas: a través d'una empresa d'energia on hi participa una important entitat d'estalvi de Catalunya, probablement la més important, s'acaben de fer inversions per valor de més de 300.000 milions de pessetes a l'Argentina, la qual cosa, evidentment, ni ens sembla ni ens deixa de semblar però, en tot cas, és una dada curiosa i significativa, el fet que es faci una inversió de més de 300.000 milions de pessetes en un país que, doncs, Déu n'hi do com és de lluny, amb l'estalvi nostre, amb l'estalvi dels catalans.

Resumint, doncs, la proposta que el Grup Parlamentari d'Esquerra els fa avui és clara i té un doble sentit. El primer, intentem donar un cop de mà a la petita i mitjana empresa del nostre país que, d'una banda, és una de les principals sustentadores de l'erari públic i, de l'altra, la qui rep de manera més dura les conseqüències de la crisi. El segon, donem un cop de mà als ajuntaments i consells comarcals que també pateixen la conseqüència de la crisi d'una manera molt important i, fins i tot, el cop de mà se'l poden donar vostès mateixos, és a dir, el mateix Govern de la Generalitat de Catalunya, que, evidentment, si parlem de pagar puntualment, no és cap model ni exemple.

Probablement, em sortiran vostès –i quan dic «vostès» vull dir el Grup de la majoria– amb arguments tècnics dels quals jo no dubtaré. Ara bé, també els haig de dir que m'in-

teressen relativament, perquè tot problema tècnic sempre té solució; tot problema polític o social ja és més complicat. I nosaltres, amb aquesta Proposició, hem volgut oferir aquesta solució política que sectors importants del país estan reclamant.

Aquesta Proposició de llei que els presentem té la virtut de matar dos ocells d'un tret, d'arreglar dues coses amb una mateixa eina, de donar suport a dos dels pilars que aguanten el país. Si us plau, ens agradaria sentir argumentacions polítiques que ens convencin que hi ha millors solucions i que aquestes són efectives i reals; si no és així, aquesta que els oferim és una bona solució: agafin-la, facin-la seva. Altrament, com sempre, música celestial i poca cosa més, i tant de bo que m'equivoqui, però molt em temo que no serà així.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Ara hi ha possibilitat d'un torn en contra. *(Pausa.)* Passem a la intervenció dels diferents grups per fixar llur posició; temps: deu minuts. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats. Hi ha un fet que ha comentat l'il·lustre diputat senyor Benach, sobretot en concloure la seva intervenció, que és cert. I és que en estos moments les entitats de crèdit, les entitats financeres disposen de recursos aliens per a crèdits al consum, per a crèdits a les famílies i per a crèdits a les empreses. El que passa és que hi ha un problema, il·lustre senyor diputat, i és que avui no volen diners ni aquells que no els pensen tornar.

I, al marge d'esta consideració – m'escolta, senyor Benach? –, al marge d'esta consideració, contra lo que és habitual en les preses en consideració, és a dir, votar-les a favor com a expressió de reconèixer lo treball que implica l'elaboració d'un text articulat, lo Grup Popular, tot i donant testimoni d'este reconeixement a l'esforç i al treball, en este cas no donarem suport a considerar l'oportunitat de constituir un factoring d'esta naturalesa que en la pràctica es converteix o es podria convertir en un banc públic amb la garantia de diner públic i amb una participació obligatòria, encara que mínima, de recursos del sector privat.

Hi ha una part de raó en la seva exposició de motius, que apareix en el preàmbul de la Proposició de llei, sobretot –esta raó– quan parla de les dificultats financeres de l'Administració de la Generalitat i dels ajuntaments amb una diferència, des de la nostra opinió, prou significativa que bé estaria posar-la de manifest en este moment, encara que és una qüestió que queda al descobert per evident i duradora. I és que, mentre l'Administració de la Generalitat, que –dit sigui de passada–, de manera habitual, paga tard i malament, l'Administració de la Generalitat pot suportar les reclamacions dels subministradors tirant pilotes fora i traslladant les culpes a forces externes de variada procedència, en lo cas dels ajuntaments són los mateixos alcaldes, a vegades los regidors, los qui donen la cara afrontant la protesta i l'exigència, moltes vegades al mig del carrer, amb la bronca corresponent per part del proveïdor convertit en ban-

quer a la força però sense interessos, sense percepció d'interessos i sense percepció d'amortitzacions.

Tot això és cert i per això val la pena que, sense acudir al mecanisme legislatiu, l'Administració catalana incorpori a la seva norma ordinària lo rigor i la serietat en lo compliment puntual dels seus compromisos de pagament. Si en este moment lo Parlament de Catalunya donés llum verda al factoring públic que es proposa, d'alguna manera estariem legalitzant la pràctica viciada de l'Administració de la Generalitat que, amb tota seguretat, encara pagaria més tard i més malament. Seria, a fi de comptes, una temptació –no dic una invitació–, seria una temptació a la informalitat, contrària al concepte de la puntualitat.

En tot cas, tots sabem que existeixen empreses de factoring en constitució i de naturalesa privada, que funcionen, estes empreses, amb tota regularitat, i sempre, en tot cas, també, queda el recurs de les entitats de crèdit que habitualment descompten certificacions, sobretot d'institucions públiques, sense cap aportació addicional, sense cap exigència de fiançament i, sobretot, sense cap salvaguarda en forma del que es denomina superposició de garanties.

Diffícil ens resultaria, via esmena, solucionar estos problemes i aquells altres que també, en la pràctica, col·laborarien o generarien una major burocràcia de la ja abundant burocràcia de l'Administració de la Generalitat.

És amb estos criteris de fons i no tant de forma, que el Grup Popular votarà en contra de la presa en consideració que Esquerra Republicana sotmet a la consideració de la cambra en este primer punt de l'ordre del dia.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup, Iniciativa per Catalunya, té també per un principi quasi general votar favorablement les preses en consideració que presenten tots els grups de l'oposició, sempre –sempre– amb la possibilitat que després, per la via de les esmenes, es puguin modificar aquells aspectes amb els quals nosaltres no estem d'acord.

Però per fer això hi ha un requisit que és indispensable, que és, com a mínim, que en el fons de la qüestió nosaltres hi estem d'acord. I aquí, malauradament, nosaltres no votarem favorablement perquè estem en desacord amb aquesta proposta. I estem en desacord no únicament amb algun dels aspectes de l'articulat que se'ns proposa sinó que estem en desacord amb tota la seva formulació, amb el fons de la creació del factoring públic a Catalunya.

Aquesta Proposició de llei fa una anàlisi que posa en evidència els problemes evidents de finançament de les administracions públiques de Catalunya, que pateixen, d'una manera molt directa, els que contracten béns o serveis amb aquestes administracions. Val a dir que aquest és un problema real i cert però que la solució que se'ns proposa a aquesta malaltia seria pitjor que la mateixa malaltia.

Per altra part, nosaltres pensem que cal fer una distinció claríssima: no són exactament igual els problemes de fi-

nançament de la Generalitat de Catalunya, que nosaltres pensem que, en molts casos, deriven de la seva mala gestió, i que hem de recordar que hem intentat introduir elements de rigor en la discussió dels Pressupostos de la Generalitat mitjançant l'establiment d'obligacions, d'interessos, de mecanismes per fer possible que aquesta situació es superi, que els problemes dels ajuntaments que, en casos, també poden derivar, evidentment, de mala gestió, però que no hi ha dubte que tenen un problema gravíssim de finançament que, en tot cas, cal resoldre.

Per tant, el que hem de fer és anar a buscar l'arrel del problema i no donar-li el caràcter de permanent, immutable i irresoluble perquè, en definitiva, en presentar aquesta Proposició de llei, el que s'està reconeixent és que això no té pràcticament solució, que la via és crear ni més ni menys que aquesta entitat i, per tant, introduir nous elements de despesa, introduir, des del nostre punt de vista, encara més, nous elements d'irracionalitat.

Per tot això, nosaltres pensem que, sense perjudici que els motius són molt lloables, que el desig és naturalment que els que contracten béns i serveis amb les administracions públiques no en surtin tan perjudicats, però —com dèiem al principi— pensem que aquesta via no és la correcta, pensem —hi insisteixo— que el remei seria pitjor que la malaltia.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats i senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president. Iniciar, en qualsevol cas, la meua intervenció amb una manifestació molt semblant a la que han fet els altres grups. També és un criteri general d'intentar votar les preses en consideració en aquesta cambra, en aquest plenari; el que passa és que quan hi ha problemes de concepte, quan hi ha problemes de fons —com deia el diputat d'Iniciativa fa uns moments— això se'ns fa més difícil.

Nosaltres coincidiríem amb el senyor Benach en els símptomes que ell ha descrit. És a dir, és ben cert que hi ha un retard en els pagaments de les administracions, que hi ha un retard en els pagaments de la Generalitat i dels ajuntaments i que això provoca uns certs desajustos en determinades empreses privades que són subministradores de l'Administració.

En el que ja no coincidiríem amb ell és en l'anàlisi de per què això passa, del diagnòstic d'aquesta malaltia. Ahir mateix, en la sessió de la Sindicatura de Comptes, vam examinar els comptes de l'Administració de la Generalitat corresponents a l'any 1991; d'aquesta anàlisi se'n va deduir que a finals del 1991 el desequilibri financer de la Generalitat era d'uns 300.000 milions de pessetes, és a dir, entre el que la Generalitat té —per dir-ho d'alguna manera— i el que la Generalitat deu, la Generalitat deu 300.000 milions de pessetes més dels que té. Aquesta és l'arrel del problema, aquest és l'origen de per què la Generalitat té un retard im-

portant en els pagaments. En els ajuntaments es donen situacions derivades d'un problema crònic de finançament que també porta que hi hagi uns desajustos de tresoreria importants.

És d'aquesta anàlisi, és de l'anàlisi d'aquestes dades que hem de trobar l'origen del problema i la teràpia necessària per poder-lo resoldre. Aquesta teràpia, en cap cas es pot produir a partir d'una proposició de llei com la que en aquest moment ens proposa Esquerra Republicana, perquè això seria allargar el problema, perquè això seria poder resoldre transitòriament alguna situació, però el problema ens el tornaríem a trobar d'aquí a uns dies, d'aquí a uns mesos, d'aquí a uns anys. No és aquesta la solució del problema. La solució del problema passa perquè la Generalitat planifiqui la supressió d'aquests desequilibris financers, perquè es consolidi una millora en el finançament dels ajuntaments i d'aquesta manera segur que podrem resoldre, també, aquests problemes en els desajustos dels pagaments.

Què passaria si en aquest moment aquesta cambra aprovés aquesta Proposició de llei o la modificació corresponent que es pogués donar? Ens trobaríem essencialment amb dos factors: d'una banda, estaríem traslladant una part important de les despeses de l'Administració als proveïdors; estaríem traslladant costos des d'aquest retard del finançament als proveïdors en la mesura en què aquesta empresa de factoring el que faria seria descomptar les factures igual que avui dia ho fa una altra entitat de finançament. Per tant, no ens sembla tampoc correcte, des del punt de vista conceptual, que sigui l'empresa privada la que sustenti el finançament de l'Administració. L'Administració ha de trobar els seus canals i ha de fer front als seus problemes de gestió, com pugui ser el cas de l'Administració de la Generalitat.

Però, a més a més, ens podríem trobar encara amb un altre element: les senyores i els senyors diputats poden pensar, saben que el funcionament de l'Administració a vegades té una inèrcia molt important; si, a més a més d'aquesta inèrcia, li donem una vàlvula de sortida que el que no es pugui pagar amb el pressupost ja es pagarà a partir d'una empresa de factoring, segurament ens trobaríem amb un descontrol de la despesa, segurament ens trobaríem amb un element que contribuiria encara més a incrementar uns problemes financers que són els que es volen resoldre.

És per això, és per aquestes raons, per tant, senyor president, pels problemes de fons que provocaria la creació d'una empresa d'aquest tipus, que el nostre Grup s'hi oposarà.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Tomàs, Ramon Tomàs.

El Sr. TOMÀS I RIBA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup de Convergència i Unió en aquesta cambra donarà puntual contestació a les argumentacions explicitades pel grup proposant d'aquesta Proposició de llei, el Grup d'Esquerra Republicana.

La nostra línia argumental es basarà principalment en quatre eixos fonamentals, que són: en primer lloc, la conve-

niència o no de crear aquesta empresa de factoring públic; en segon lloc, per les raons jurídiques; en tercer lloc, per raons econòmiques, i en quart lloc, per raons d'interès del nostre país, per raons d'interès dels ciutadans i les institucions de Catalunya.

Per tant, tal com hem dit, la primera part serà realment veure fins a quin punt és necessària o no és necessària la creació d'una entitat de finançament i factorització, tota vegada que el marc legislatiu actual en l'Estat espanyol permet ja des de l'Administració i permet als proveïdors de l'Administració la figura del factoring, si tenim en compte que l'article 347 del Codi de comerç, pel que fa referència a les transferències de crèdits no endossables, permet, de qualsevol manera, convertir els actius exigibles en actius disponibles amb els canvis de titularitat de crèdit que es poden fer a favor dels factorings privats que existeixen en aquest moment. També, lògicament, mitjançant el mecanisme de canvi de titularitat de crèdit, tant a les administracions locals com a l'Administració de la Generalitat, es poden convertir els actius exigibles en passius exigibles, de tal forma que les empreses puguin millorar els seus fons de maniobra, amb la consegüent realitat d'una tresoreria més sanejada.

Per tant, des del punt de vista de la utilització de mecanismes com és el factoring, hem de reconèixer en aquest moment que ja existeixen les possibilitats reals de ser utilitzats i no cal provar la creació d'un factoring de tipus públic, que no faria altra cosa que mirar de fer un encavalcament amb les possibilitats reals del mercat.

Però si hem parlat ja en aquest moment sobre les possibilitats existents mitjançant els mecanismes i el reconeixement del Codi de comerç, hem de parlar de raons jurídiques, raons jurídiques en el marc de la legislació europea, especialment l'article 104 del Tractat de Maastricht, en el qual es diu clarament que no hi ha cap Administració de la Comunitat Econòmica Europea, de les administracions regionals o d'organismes de titularitat pública i, fins i tot, de les administracions locals que pugui crear mecanismes privilegiats de finançament; mecanismes privilegiats de finançament que ho poden ser tant des del punt de vista dels *outflows* d'aquestes administracions, com des del punt de vista dels *inflows*. Essent així que l'article 2 de la Proposició de llei d'Esquerra Republicana el que proposa és precisament —i cito textualment—: «Les caixes d'estalvi amb seu social a Catalunya aportaran el capital necessari xifrat en el 12% del seus recursos aliens», la qual cosa vol dir que, mitjançant una mesura legislativa, el que crearíem seria un mecanisme privilegiat que entraria clarament en contradicció amb l'article 104 del Tractat de Maastricht. Per tant, senyores i senyors diputats, cal dir que, d'alguna manera, i en el marc de la Unió Europea, no seria possible un mecanisme de tal naturalesa.

Però, si bé hem parlat dels mecanismes subjectes a la legalitat vigent per a tots en el si de la unitat europea, hauríem de parlar de les atribucions i els sostres competencials atribuïts a la Generalitat de Catalunya, de tal forma que, tal

com s'ha dit aquí, la Generalitat té el protectorat de les caixes però en cap cas se l'autoritza, a la Generalitat de Catalunya, per poder condicionar el destí amb rendiment dels fons i els recursos de tercers, dels recursos dels creditors. Per tant, també des del punt de vista competencial de la Generalitat, es fa del tot inviable la creació o la destinació del 12% dels recursos de tercers de les caixes per a la creació d'una entitat de finançament i de factoring.

Però jo voldria fer un esment, o voldríem fer, el nostre Grup, un esment especial del concepte explicitat en l'article 2 de la subjecció del 12% dels recursos de tercers de les caixes. D'acord amb la normativa vigent, que és emesa pel Ministeri d'Economia i Hisenda i desplegada pel Banc d'Espanya, en cap moment es pot passar a disposar d'un 12% d'aquests recursos, tota vegada que des de l'any 83 fins a l'any 1990, en el marc de l'adequació a la competitivitat necessària de les entitats financeres en el marc de la Unió Europea, s'ha abaixat el coeficient de caixa del 17 al 5%. I voldria recordar en aquest moment que aquest coeficient de caixa per a totes les entitats financeres del país, que està situat en aquest moment al 5%, no té cap mena de dret a remuneració en els dipòsits del Banc d'Espanya; amb la qual cosa, d'alguna manera, l'article 3 de la Proposició de llei, que diu —cito textualment—: «Les caixes d'estalvi rebran en concepte d'interessos els marcats pel Banc d'Espanya com a tipus oficial», entra clarament també en contradicció amb la normativa vigent emanada del Ministeri d'Hisenda i aplicada pel Banc d'Espanya. En qualsevol cas, el canvi d'aquesta normativa no es podria mai plantejar per les competències estatutàries conferides al Parlament de Catalunya.

Però, si bé hem parlat d'aquestes raons jurídiques, tant en el marc de l'Estat espanyol com en el marc de la Unitat Europea, ens referirem ara a les raons de tipus econòmic, i sobretot als greuges de competitivitat que crearíem en les empreses de factoring existents en aquest moment en el nostre país.

Diu l'article quart de la Proposició de llei del Grup d'Esquerra Republicana, de la creació d'un factoring públic, que els usuaris del factoring pagaran el 75% de l'interès del tipus en cada moment que dicti el Banc d'Espanya, i si analitzem la situació del mercat podem comparar la situació d'un client que es dirigeix a aquest factoring públic amb un client que es pugui dirigir —com es pot dirigir en aquest moment— a un factoring privat, de tal forma que aquest 75%, si tenim en compte que el Mibor en aquests moments, tant de detecció o injecció del Banc d'Espanya, estaria situat al voltant del 8%, un client d'aquest factoring públic pagaria el 6% d'interessos, contra el 10 o l'11% d'interessos que vindria del Mibor més un 2,3 punts, que estaria situat al mercat en el que són els factorings actuals, al marge de les comissions, amb la qual cosa crearíem un greuge competitiu gravíssim per a les actuals empreses de finançament i factoring existents en el mercat. De ben segur que això no resistiria cap recurs en un tribunal de defensa de la competència. Però el que és més greu, senyores i senyors diputats, és que, si bé crearíem un greuge comparatiu i competitiu per a les empre-

ses existents de factoring, també crearíem un greuge competitiu per a les caixes amb seu social a Catalunya.

Tenim deu caixes amb seu social a Catalunya, en aquest moment, que haurien de sofrir la congelació d'un 12% dels seus recursos, és a dir, prop d'un bilió de pessetes, amb rendiments sensiblement inferiors als actualment vigents en el mercat. I, si tinguéssim en compte que ja existeix un coeficient del 5%, possiblement hauríem de tornar a l'any 83 per recordar l'existència d'una congelació del 17% dels recursos de creditors amb subjecció de rendiments inferiors al del mercat, la qual cosa podria produir clarament una situació de desavantatge competitiu greu respecte a altres entitats financeres de l'Estat de la seva mateixa naturalesa jurídica i de mercat.

Per un cantó, ens trobaríem que, si les caixes de Catalunya, les caixes amb seu social a Catalunya, volguessin mantenir els seus marges, d'alguna manera haurien d'encarir els seus tipus d'operacions d'actius, i en certa manera i clarament portaria com a conseqüència un augment dels costos, un augment dels tipus d'interès, de les taxes anuals d'equivalència de totes les seves operacions d'actiu i els seus crèdits, la qual cosa les posaria en un desavantatge competitiu important, que provocaria possiblement una fuga de clientela cap a altres entitats financeres d'arreu de l'Estat espanyol.

Per altra banda, en el supòsit que no es volguessin mantenir els marges, sinó que el que es volgués fos mantenir els tipus actuals per mantenir la competitivitat respecte de les altres entitats financeres, provocarien una disminució del marge, tota vegada que un 12% dels seus recursos estarien subjectes a rendiments d'inferiors. Així, doncs, entrariem, per una altra banda, en una greu disminució de la seva capacitat de capitalització a mitjà termini, que provocaria desequilibris financers importants en la seva estructura, la qual cosa, evidentment, també crearia un greuge competitiu important per a les caixes amb seu social a Catalunya.

Vol dir això que tampoc, d'alguna manera, i si aquesta iniciativa tirés endavant a partir de la votació d'avui..., demà mateix podríem tenir també un recurs en un tribunal de la competència per les mateixes caixes. D'altra manera, també, podrien canviar la seva seu social i evitar-se un dels punts marcats per la Proposició de llei, que és que tinguin la condició de tenir la seu social a Catalunya.

Però hi ha una darrera argumentació de tipus econòmic, i és que, si és veritat, tal i com proposen vostès, que l'Administració —en el seu article 5— es faci càrrec amb despesa financera del 25% dels interessos que hauria de pagar el client d'aquest factoring públic, vostès poden comprendre que, si s'utilitzés la totalitat del volum de negoci i els recursos subjectes al coeficient determinat, al coeficient específic del 12%, ens trobaríem que fàcilment això representaria un cost de 12.000 milions de pessetes per a l'Administració de la Generalitat, amb càrrec a despesa financera, tota vegada que, si tenim en compte que fixem el tipus referencial del Banc d'Espanya al voltant del 8%, i del 25% hauria de fer-se'n càrrec la Generalitat, de ben segur que ens trobaríem al

voltant del bilió de pessetes, amb més de 12.000 milions de pessetes imputables directament als comptes d'explotació de la mateixa Generalitat de Catalunya. Suposo que tothom té clar que el que no interessa, precisament, és entrar per la línia i la via de creació de dèficits en aquests moments que totes les administracions han de fer un esforç de contenció important en les seves estructures de costos.

I la darrera argumentació és, senzillament, per una raó de defensa dels interessos dels ciutadans de Catalunya i de les institucions amb seu social a Catalunya, ja que, com hem dit abans per als greuges competitius que haurien de sofrir les entitats amb seu social a Catalunya, aquestes, d'alguna manera, sofririen una penetració en el seu mercat per part d'altres institucions, donada la seva mínima competitivitat, i d'aquesta manera provocariem una fugida de la seva clientela cap a altres entitats de finançament fora de Catalunya.

Aquestes són les conseqüències d'una possible creació d'un factoring públic. Les iniciatives són bones no solament per la seva voluntat de ser-ne, sinó perquè els seus fruits siguin realment bondadosos amb els interessos del nostre país.

Per tot això exposat el nostre Grup, el Grup de Convergència i Unió, no prendrà en consideració la proposta d'Esquerra Republicana de la creació d'un factoring públic.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Tomàs.

Passem ara a la votació d'aquesta presa en consideració.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es poden posar drets?

Els i les que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 91 en contra i 5 abstencions.

Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei reguladora de la televisió local

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei reguladora de la televisió local, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Senyor president, senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per presentar, tal com està anunciat a l'ordre del dia, la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda presentar al Congrés de Diputats la Proposició de llei reguladora de les televisions locals.

Per què? Per què des del Grup de Convergència i Unió? En destacaria tres aspectes: un, perquè aquest va ser un compromís electoral que vàrem adquirir en les darreres

eleccions autonòmiques, i també en les eleccions generals; perquè és una necessitat absolutament objectiva del sector el fet i la necessitat que es regulin les televisions locals, i també –per què no dir-ho?– perquè ningú, fins avui, havia pres una iniciativa d'aquestes característiques, malgrat que tothom –malgrat que tothom– n'ha parlat, ni aquells que allà on es pot decidir no teníem la majoria per fer-ho, ni els que la tenien –en majoria absoluta fins no fa gaire– tampoc ho havien fet.

És cert que, al marge d'aquesta iniciativa de Convergència i Unió al Parlament de Catalunya, altra força política a nivell de l'Estat, en aquest cas Izquierda Unida i Iniciativa per Catalunya, deu dies després que hagués entrat la nostra presa en consideració al Parlament, va fer-ho en el Congrés de Diputats, i va fer-ho –i aquest no és el moment de discutir aquell text: ja es farà on toqui–, però, amb una certa similitud amb la nostra proposta, més àmplia en el seu contingut, però jo diria que hi han aspectes diferencials que en el seu moment ja es discutiran –hi insisteixo, no toca aquí fer-ho–, però, en definitiva, és l'única alternativa, l'única opció que hi ha hagut fins avui i que avui presentem aquí, al Parlament de Catalunya, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Dels tres aspectes que he destacat, m'agradaria fer èmfasi en un d'ells, i és per la necessitat. Fa més de deu anys que les televisions locals estan funcionant a casa nostra; ho estaven fent, sovint, des de la precarietat, des de la dificultat, evidentment des d'una situació no regularitzada, i ho estan fent amb una vocació de servei extraordinària; ho han fet des d'una perspectiva de dinamització de la societat, ho han fet des d'un punt de vista cultural importantíssim i ho han fet sempre amb una voluntat de servei al país.

Voldria destacar l'aspecte cultural que han aportat aquestes televisions, perquè em sembla que malgrat que aquesta és una proposta que portem a l'àmbit on s'ha de portar, finalment, si reïx la nostra proposta al Congrés dels Diputats, a Catalunya ens és molt important. De televisions locals, a Catalunya, reconegudes o organitzades, n'hi han prop d'un centenar; d'altres que sense estar en aquest mateix paquet, però, estan actuant d'una forma regular, amb unes emissions sovint amb unes freqüències més curtes del desitjable, però en són moltes, i en el conjunt de l'Estat no cal ni dir que moltes més. A Catalunya s'associen en dos grups, bàsicament, totes elles, però –hi insisteixo– amb la seva màxima preocupació de donar un servei al país. Totes i cadascuna són importants, totes, però deixin-me que destaquï en aquest moment Televisió de Cardedeu, per haver estat la pionera i segurament el símbol del que ha estat i és la voluntat de les televisions locals.

Què és el que pretén aquesta presa en consideració i, més enllà de la presa en consideració, si reïx, després, la Proposició de llei? Pretén que el sector estigui organitzat. I ho estigui, com? Dóna, per una banda, la possibilitat que aquestes emissions es produeixin bé sigui per ones o bé sigui per cable; a diferència, per exemple, de la proposta d'Izquierda Unida i Iniciativa per Catalunya, que ho centra

només en el cable, la nostra dóna la possibilitat que sigui per ambdós sistemes. I quines diferències substancials hi poden haver, tècnicament, que sigui d'una o altra manera? Vostès coneixen, senyores i senyors diputats, les dificultats que hi ha per poder emetre per ones tothom qui vulgués; és realment difícil perquè el paquet, la possibilitat, el marge, l'autopista –si em permeten el paral·lelisme– que representa l'emissió per ones, està dividida, s'han de poder emetre per aquí les televisions públiques, les televisions privades, les televisions locals –les que ho estan fent–, totes les emissions de ràdio, totes les emissions reservades a l'espai aeri, la mateixa telefonia en molts aspectes..., és a dir, i el marge és el que és, i en funció de la qualitat que vulguem en aquest servei es va reduint cada vegada més la possibilitat que aquesta regulació, aquesta nova incidència, doncs, es faci més difícil. No és impossible, però és difícil. I al costat d'aquesta dificultat, la necessitat de complementar-ho, en els casos que calgui, pel sistema de cable; sistema que, per altra banda, permet la possibilitat no només de ser utilitzat per a aspectes d'imatge, sinó per a molts altres serveis, pel mateix cable, i això suposa, evidentment, doncs, una infraestructura en el municipi on es produeixi, però al costat d'això també la possibilitat de donar més i altres serveis que no siguin només els purament d'imatge o de so. Les ones electromagnètiques tenen l'espai que tenen; a nosaltres, si haguéssim de decidir, ens agradaria més que poguéssim ser que totes les televisions locals poguessin entrar per aquesta línia de les ones electromagnètiques, però, si no poguéssim ser, per això deixem la possibilitat que sigui també per cable.

M'agradaria, dintre dels principis que inspiren aquesta llei, poder-ne destacar..., vostès els coneixen tots i cadascun d'ells, però m'agradaria destacar-ne un, perquè en aquests moments em sembla molt necessari, i és pel que fa al respecte a la joventut i a la infància. Vostès coneixen que en el Senat s'ha creat una comissió que estudia –i té la voluntat de fer-ho– els continguts televisius. Ens trobem en una situació –i ho discutíem no fa massa temps, en el mateix debat de pressupostos–, ens trobem en una situació que algunes televisions s'han entestat a emetre una sèrie de programes, una sèrie de programacions que fan que no sempre sigui el millor, no només per als nostres infants i per als nostres joves, sinó per al conjunt de la població.

A mi em sembla que la possibilitat d'aquesta regulació de les televisions pot ajudar a fer la balança a favor de tenir una televisió objectiva, independent, una televisió que estigui al servei de tots els ciutadans i amb un esquema que s'allunyi d'aquest perill que en la nostra societat estem vivint últimament, i que fa referència –per dir-ho en paraules curtes i rases– als *reality shows*, al que se'n diu «telebasura». Jo penso que aquest pot ser un punt d'equilibri, les emissions de les televisions locals, que poden ajudar.

També des de la perspectiva de Catalunya..., insisteixo que aquesta és una proposició que va dirigida a tot l'Estat espanyol, però també deixin-me que digui que, des de Catalunya, el fet de l'emissió de les televisions locals ens ajuda a compensar en part aquell missatge que rebem els catalans

en llengua catalana o en llengua espanyola. Per què? Vostès saben que, en aquest moments, a Catalunya es rep un impacte a l'entorn del 25% del total de l'audiència, pel que fa a la suma de Televisió de Catalunya —és a dir, TV3 i Canal 33—, el poc que es fa des de Televisió Espanyola —en aquest cas, canal 2— i, molt poquet, Antena 3. Sembla que, per les notícies dels darrers dies, un canal privat també farà una aportació en català: m'estic referint al canal 5. Però, en conjunt, l'impacte de català que rebem —del nostre idioma—, que rebem els catalans, és just del 25%. En la mesura que estigui regulada la televisió local, en la mesura que això no només regula sinó que dóna la possibilitat que altres televisions s'animin a crear —o altres poblacions o entitats—, s'animin a crear noves televisions, ben segur que aquest *décalage* que s'està produint d'impacte del català també estarà afavorit en funció de les emissions que es donaran en la nostra llengua.

Qui farà les concessions? Si és per ones electromagnètiques, malauradament o no, però avui per avui qui ho ha de fer és l'Estat; després, les comunitats autònomes —ho preveiem en el si de la mateixa proposició— podran fer la distribució i la concessió, una vegada estigui prèviament marcat per l'Estat. I a qui va dirigit? Qui podrà fer-ho? Podran fer-ho els ajuntaments, podran fer-ho els consells comarcals i podran fer-ho les entitats sense afany de lucre que així ho vulguin fer. Totes: també les privades, senyor Curto, també les privades, encara que el matís és important, que seran les televisions sense afany de lucre. Com a innovació, també, la possibilitat que, al marge dels ajuntaments, de les comarques i de les entitats sense afany de lucre, ho puguin fer comunitats, associacions de municipis que es posin d'acord per poder emetre, en definitiva, imatges televisives.

No m'agradaria..., i em sembla que no cal, perquè tots vostès ho coneixen: aquesta és una llei-marc, és una llei que només té tres articles, és una llei, doncs, que en aquesta proposició, el que volem i ens agradaria és que prosperés, i després, en el termini de presentació d'esmenes, poguéssim trobar un ampli consens des de la perspectiva que ja anuncio des d'aquesta tribuna que nosaltres, com a promotors d'aquesta proposició, escoltarem tothom; escoltarem tothom, d'aquí i de fora d'aquí. No en va, altres zones del territori —sí, però dels Països Catalans— s'han interessat per aquesta proposició que avui estem debatent. Han estat altres, doncs, d'altres territoris no estrictament de Catalunya, que estan interessats a poder opinar, a poder dir-hi la seva i a poder col·laborar a millorar, que sens dubte es produirà, a partir de les esmenes de la discussió, que entràrem en debat, a partir, doncs, de si avui reïx aquesta proposició.

Ens agradaria que aquesta iniciativa de Convergència i Unió, del Grup Parlamentari, tingués el suport de tots i cadascun dels membres de la cambra —per tant, dels grups de la cambra—, perquè voldríem que la veu del Parlament de Catalunya, com a institució màxima de representació del poble de Catalunya, pogués anar al Congrés de Diputats amb una sola proposta, amb una proposta que fos de tots. Una vegada més, si fos així, a Catalunya demostràrem ser

els capdavaners en temes socials en general i aquest en particular; demostràrem a la resta de l'Estat que la sensibilitat dels catalans, per una banda, i la vocació de la transparència, la vocació de tot el que és la possibilitat de l'expressió, en el sentit més ampli i comú, de tots els catalans, sortís amb la força suficient i necessària perquè aquesta veu no fos només d'un grup polític. Això hauria pogut ser, nosaltres hauríem pogut presentar aquesta iniciativa a través del nostre grup parlamentari a Madrid, però hem volgut fer-ho des de la iniciativa del nostre Grup al Parlament de Catalunya, i pretenem que sigui el Parlament de Catalunya qui, per unanimitat, pugui portar a debat un tema que ens sembla, com els deia al principi, no només convenient, sinó necessari.

Senyores diputades, senyors diputats, senyor president, gràcies per la seva atenció. Espero, desitjo i confio que el suport dels grups de la cambra permeti, com deia, poder, d'una forma unànime, entrar en el debat d'aquesta proposició immediatament i poder arribar al consens, que penso que no és un desig només de qui els parla i del grup que represento, sinó del conjunt de la població de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Codina. Hi ha possibilitat d'un torn en contra. (*Pausa.*) No essent així, poden intervenir per fixar posició els diferents grups, per ordre de menor a major. En primer lloc, el Grup Parlamentari Popular: el senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo estic convençut que tots los grups parlamentaris, al llarg de les seves intervencions en este punt de l'ordre del dia, tots podrien manifestar que un dels seus principis programàtics, que en lo seu dia van incorporar als corresponents programes electorals, era la regulació de les televisions locals. Benaventurats encara aquells que creiem en los programes electorals i que, d'alguna forma, los llegim i —este és un fet, lo d'avui— també els complim. I és així perquè la regulació de les televisions locals se porta al Ple del Parlament —en altres àmbits legislatius, los respectius partits també ho han portat—, precisament perquè l'experiència de deu anys, tal com s'ha dit, ha demostrat que aplicant i respectant lo principi de pluralitat, la televisió local, al llarg d'estos deu anys, ha constituït un element insubstituïble, indiscutible, de formació, d'informació i d'impuls al coneixement i divulgació de la nostra llengua, de la llengua catalana, en les seves varietats dialectals.

Lo Grup Popular donarem suport a la presa en consideració de la Proposició de Llei en qüestió, amb dues precisions inicials que, més tard, una d'elles, naturalment, la concretarem en forma d'esmena en lo tràmit parlamentari corresponent.

La primera precisió consisteix a afirmar que bé està esta Proposició, esta proposta, esta Proposició de Llei de regulació de les televisions locals, però també és cert —i així es desprèn de les manifestacions de l'il·lustre diputat senyor Codina—, que esta iniciativa, amb una simple trucada telefònica de Barcelona a Madrid hauria estat suficient, sense necessitat d'esta iniciativa parlamentària, qüestió que potser hauria suposat guanyar molt de temps en benefici dels afec-

tats. I, en segon terme, anticipar de manera espontània que tot el que suposen televisions locals en gestió privada o en gestió d'institucions sense finalitat de lucre, d'acord i vot a favor del Grup Popular; tot lo que implica televisió pública, oposició frontal precisament per garantir allò que expressava al principi en relació amb el nostre posicionament quan parlem de principi de transparència, principi d'igualtat, principi de participació i principi de pluralitat.

Amb estos criteris, donem suport al tràmit de presa en consideració, a l'espera de la presentació de les esmenes corresponents al text articulat que ha presentat Convergència i Unió.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Riera. Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per anunciar des d'Iniciativa per Catalunya que votarem favorablement la presa en consideració d'aquesta Proposta de resolució que vol tenir funcions reguladores de les televisions locals. Ho farem essencialment perquè coincidim en allò que diu l'exposició de motius: «Les emissores de televisió local representen en el seu conjunt una important contribució en el camp de la comunicació local, tant per la seva pluralitat en el camp de la informació com per la seva aportació cultural i acció dinamitzadora en el camp social, sense oblidar, endemés, el paper vehiculador de les llengües pròpies com a patrimoni de tots els ciutadans.»

He volgut repetir aquest punt perquè em penso que és de justícia que es reconegui aquí —hi ha diputats que, a més, han fet molt a favor del tema de les televisions locals— el que han fet durant aquests anys, quan se'ns continua insistent que les televisions locals, des de fa més d'una dècada presents a la nostra societat, necessiten un reconeixement legal que els garanteixi la seva continuïtat i viabilitat tècnica, compatible, etcètera. Em sembla també molt important que sigui possible treballar a favor d'aquesta garantia de viabilitat tècnica.

Aquesta Proposició de llei neix en un moment històric ben especial; és a dir, vam aprovar la Llei reguladora de les telecomunicacions; en aquests moments s'està debatent la Llei de la televisió per cable i la llei ens sembla que té una doble finalitat: d'una banda, que sigui la Generalitat qui adjudiqui les concessions i, d'altra, que això sigui tant per a la televisió local per ona hertziana com per cable.

En aquest sentit, ens sembla que és cert que hi ha un buit legal i que no és dolent que això es tingui en compte. A nosaltres, en principi, ens hauria agradat poder —eixamplant una mica la lletra dels articles 139 i 140 de la Llei 8/1987, municipal i de règim local de Catalunya—, poder «garantir el dret dels ciutadans» —això ho diu la Llei— «a la més àmplia informació sobre les activitats dels ens locals», que poguessin ser els ens locals que concedissin aquestes llicències d'emissió de les televisions locals. Serà, en tot cas, un dels temes que suposo que haurem de fer compatible amb aquest altre principi que siguin les comunitats autònomes les que

atorguin aquest tipus de llicències. En tot cas, que a l'hora de fer les esmenes insistirem en aquest punt en concret i tractarem de veure com podem fer que la participació dels ajuntaments sigui més important per al futur d'aquestes televisions locals, és en tot cas una de les parts de les esmenes que suposo que és normal que ja anunciem des d'ara.

I un darrer punt, deia el senyor Codina, que és veritat que el Grup Izquierda Unida-Iniciativa per Catalunya ha presentat al Parlament de l'Estat una proposició de llei, un projecte de llei precisament per regular les televisions locals. Que consti, senyor Codina, que no ens alarma la coincidència en el temps parlamentari, que, al capdavant és un temps, diguem-ne, metahistòric, però també li puc ben assegurar que la nostra iniciativa no neix del plagi, tot i que hi ha coincidència en l'article 8 quan es diu textualment, a l'article primer: «La capacitat d'atorgar les concessions per a la gestió de les televisions locals serà competència del Govern de la comunitat autònoma en el territori del qual es produeixi aquesta emissió.» Ja sé que no ho ha dit, però li deia només que tractarem, en tot cas, una vegada més, de ser coherents en tot allò que sigui la defensa de la nostra Proposició de llei al Parlament de l'Estat i de les esmenes perquè tiri endavant aquest Projecte des del Parlament de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Senyor president, senyores i senyors diputats, permeti'm saludar també els que, treballant des de les televisions locals i des de la Federació pro Legalització de les Televisions Locals de Catalunya i des de Televisió Cardedeu, estan avui aquí a l'hemicicle.

Senyor diputat de la majoria, senyor Codina, li hem d'agrair que el seu Grup parlamentari porti aquesta iniciativa, però li voldríem dir que m'ha semblat, a mi, almenys, excessiva l'entrada que ha fet, autoposant-se una medalla, quan els qui estem des de no fa deu anys —que potser seria la primera correcció a fer—: catorze anys —és més a prop dels quinze que no pas dels deu—, fa catorze anys que s'està treballant en aquest país en les televisions locals.

Aleshores, en aquell moment, no és pas el suport que vam tenir els que hi estàvem treballant, ni tan sols es va estalviar la crítica a alguna autoritat molt important, segona autoritat del país, o primera segons com es miri, en aquell moment president del Parlament, que va venir a inaugurar la nostra televisió i que alguns diputats li van dirigir a la premsa elogis, realment, que en aquest moment suposo que els farien envermellar.

Agraïm, de totes maneres, l'esforç d'aquest Grup parlamentari de la majoria que finalment es vol acarar a resoldre el problema de la legalitat de les televisions locals, com dic, en complir-se catorze anys —catorze anys— que a la meua població, a Cardedeu, es va començar a treballar en aquesta direcció, i la primera emissió, la primera emissió regular és el 7 de juny de l'any 80.

Aquesta primera emissió va ser d'una importància cabdal en la història de les comunicacions locals en aquest país, com en altre temps ho van ser la Fundació Arreu de periòdics locals, que van fer un «cribellat» de relacions i de cultura als nostres pobles importantíssima. Aquell esdeveniment, dic, va marcar una fita històrica no només en l'àmbit de l'Estat espanyol. Vull recordar que aquesta televisió lliure i independent de Cardedeu va merèixer el seguiment informatiu de no poques televisions i de no pocs mitjans de comunicació europeus; es tractava d'una primera televisió que no estava subjecta ni a institucions ni a —diguem-ne— cap empresa, sinó que naixia de la pura voluntat d'uns ciutadans que volien forçar dues coses que més endavant explicaré.

Prenent l'experiència de Cardedeu, es van llançar a aquesta aventura no pocs pobles de Catalunya; voldria deixar, doncs, constància d'aquest fet, d'aquesta televisió de llibertat, mal m'està dir-ho a mi, personalment, pel fet que vaig estar-ne primer director i junt amb companys com Jaume Morató i Joan Grífols, entre d'altres, a Cardedeu, vam ser-ne els promotors inicials. Però ens semblava que en aquest país, que es volen normalitzar tantes coses, calia també normalitzar i potenciar la comunicació a l'àmbit, en el segle XX, de la televisió, com s'havia fet en altres mitjans de comunicació. Vull recordar-ho novament, perquè em sembla just i es tracta que la història l'escrivim tal com va succeir o, almenys, bastant pròxima a com va succeir. No fou acollida aquesta experiència de Cardedeu per les primeres autoritats responsables del Govern de Catalunya amb cap mena de gaire entusiasme, i això va provocar un refús a l'experiència per part de moltes altres poblacions que en aquell moment havien connectat ja amb Televisió Cardedeu per començar una experiència similar.

La manca de suport i la desproporció que va representar, doncs, que es tirés enrere el recolzament que nosaltres esperàvem va privar d'una sèrie de possibilitats importants que avui, després de catorze anys, alguns comencen a valorar i que nosaltres ens n'alegrem profundament.

Hi ha un fet que em sembla cabdal per entendre en quin marc i en quina situació es va desenvolupar la televisió local en aquell moment; el 23 de juny de l'any 1981 s'havia d'inaugurar a la nit —recordeu-ho perquè el 23 és la nit de Sant Joan al vespre—; aquell 23 va ser clausurada amb una força combinada de policia nacional, de guàrdia civil i de tècnics forçats de Televisió Espanyola. Va ser, amb aquesta força combinada, que es va intentar clausurar la televisió de Cardedeu. Feliçment, sempre hi ha amics, i amics que estan, fins i tot, en llocs de molta responsabilitat, que van advertir a temps, i el que van precintar —ara ho podem dir— les forces, en aquest cas, d'ocupació del poble de Cardedeu fou una capsula buida de qualsevol eina, perquè les eines per emetre o la maquinària per emetre estaven en un cotxe aparcats a l'entrada de la seu de Televisió Cardedeu. I el vespre —i aquest és l'homenatge que jo voldria fer des d'aquí—, i el vespre aquell, després d'haver fet aquest desplegament de més de cinquanta agents acordonant Cardedeu amb cinc cotxes, aquell vespre el president del nostre Parlament, l'honorable

Heribert Barrera, amb els seus col·laboradors, amb cotxe oficial i bandera desplegada, havent estat advertit prèviament pel governador civil que estava clausurada, va venir a sumar-se a la voluntat del poble de Cardedeu, junt amb molts altres ciutadans d'aquell país, i es va inaugurar, malgrat tot, la primera televisió lliure i local de Catalunya i, no cal dir, de tot l'Estat espanyol.

Jo voldria retre, doncs, des d'aquí, aquest homenatge a aquest home que va, jo diria, deixar constància fefaent davant un poble i davant de tots aquells que ens miraven en aquell moment, que era prioritària la llibertat d'un poble i la llibertat de la ciutadania al buit legal i a l'acció de força d'un governador civil.

Fa catorze anys d'aquest fet, i jo voldria dir aquí, ni que sigui de passada i una mica en pla versallesc..., perquè em sembla que toca, perquè ningú més no ens alabarà si no ens autoalabem, i això és lamentable, en la vida política, perquè jo penso que nosaltres, el nostre Grup parlamentari, hem donat exemple que sabem reconèixer valors a altres grups parlamentaris i a altres persones d'aquest país, però, com que nosaltres vam resumir la voluntat de molts ciutadans, en vull deixar constància aquí.

Televisió Cardedeu va comptar, des del primer moment, amb el suport de moltes figures, de moltes persones representatives de la cultura, de l'esport, de la política, de les arts a Catalunya; per exemple, Televisió Cardedeu és l'única televisió del món que pot dir que té una caràtula de l'estil i de la categoria i original feta expressament per l'Antoni Tàpies, una sortida de programa del Joan Brossa, música de Mestres Quadreny, interpretació d'aquesta música i d'altres músiques de programes de Rafael Subirachs i de Ramon Muntaner, i vam comptar amb la presència d'alguns diputats que estan aquí, que també els voldria citar, però entre altres persones que van donar suport a una no-legalitat, però a una empenta de tot un poble que, a més a més, era expectant i expectada per molta gent, gent com Manolo Vázquez Montalbán, Isabel-Clara Simó, Ricard Salvat, l'il·lustre senador i diputat Joaquim Ferrer, que després en va fer un article al diari *Avui* —pocs, pocs articles elogiosos i amb coneixement de causa com els que va fer ell—, Maria Aurèlia Capmany, Montserrat Roig, en Cesc, en Perich, en Verde-Aldea, en Josep Maria Poblet, en Pere Portabella, la Montserrat Carulla, que va ser la primera persona que va donar el pas d'enfrontar-se a la alegialtat que suposava Televisió Cardedeu, en Jordi Maluquer, Carles Reixach, Jordi Pons, l'igualadí Manuel Mateu, de l'expedició a l'Everest; Joan Font, dels Comediants; Jesús Rodés, Enric Majó, Esteve Albert —l'inefable Esteve Albert—, l'Anna Reig, en Josep Dalmau, el mestre de molts de vostès i meu també, Raimon Galí, en Josep Camps, el sastre de París, en Josep Lluís Bozzo, en Jordi Benito, etcètera, i no cal dir la gent de Cardedeu, gent anònima i senzilla que estarien contents que jo els cités potser aquí a tots, però la gran satisfacció que tenen és haver fet durant catorze anys, setmana a setmana, una televisió lliure, una televisió respectuosa i una televisió de gran qualitat, tanta qualitat que molts dels companys que van co-

mençar estan avui treballant a les televisions públiques i privades que ja hi ha arreu de Catalunya i arreu de l'Estat.

Tot ens va fer creure, doncs, en un moment determinat, que hi hauria una llei reguladora de les televisions locals o, com se'n deia a Euskadi, de televisions Cardedeu, se'n deia d'aquesta manera de fer televisió. Així, l'any 83, a les primeres pàgines dels diaris més importants d'Espanya sortia aquesta notícia: «Cardedeu serà la primera a emetre legalment.» Parlem de l'any 83. Som al 94. Mentrestant, arreu de Catalunya ja havien multiplicat aquesta experiència a base de contactes personals i iniciatives privades de molts llocs; s'ha de citar Badalona, s'ha de citar Mataró –avui també hi ha uns quants dels seus components aquí a la sala–, la televisió del Clot, Granollers, Vilassar, Pineda, Sabadell, Esplugues, Malgrat, etcètera, fins a un moment que n'hi van haver un centenar que voltaven, mentrestant avui ja només en queden cinquanta-sis, i d'aquí la urgència de promoure una llei que ens ajudi a tots.

La lluita aferrissada entre el monopoli espanyol i el capital que empenyia per fer-se un mitjà en la televisió privada va picar negativament contra aquestes experiències; uns ens volien fer servir d'esquer i els altres ens feien servir de mal exemple del que seria el que anava a venir, que era la televisió privada.

Mentrestant, per això, les televisions aquestes es reunien, es coordinaven: l'any 84 va haver-hi la primera coordinació i el juliol del 86 es va fer la primera federació pro-legalització de les televisions. Mentrestant, Cardedeu intentava obrir camins per totes bandes, va fer tractes amb la Universitat de Barcelona perquè els seus estudiants d'allà poguessin entrar en pràctiques a la televisió local, es van fer tractes amb la UNESCO perquè a través de programes culturals Televisió de Cardedeu tingués un reconeixement que aquí se li negava –i dic aquí, dic aquí i sis-cents quilòmetres més enllà–, mentre que des d'Europa es veia amb una benevolència total.

Avui fa, doncs, catorze anys. Jo voldria fer aquest petit homenatge a molts ciutadans d'aquest país que han patit hores de treball –alguns que estan posats en el mitjà sabran què vol dir fer tan sols cinc minuts d'informatius, què vol dir d'hores, això–, amb una gran professionalitat, amb una gran vocació –ho ressaltava el senyor Codina–, una gran vocació de servei a aquest país, en una doble direcció: provar que era urgent que aquest país tingués una televisió pública en català i provar que les televisions locals són absolutament necessàries.

En aquesta qüestió, nosaltres saludem realment l'aparició d'aquesta voluntat, recordant que n'hi havien hagut d'anterior –esque jo li portaré els documents al seu moment. Jo agraeixo de totes maneres això, i voldria dir que fins ara s'han mogut cent televisions a Catalunya, en aquest moment n'hi ha cinquanta-sis i alguns ens temem que si la llei no està ben feta vagi en detriment d'aquest treball que mentrestant s'ha pogut fer. Atenció amb les lleis, que no sempre van a favor del treball i l'esforç de la ciutadania. Jo penso, agafo, diguem-ne, la carta elegant que ens ha llançat el senyor diputat que tots plegats, i que ells estan ben disposats

aquesta vegada –altres no en tenen tanta, de bona disposició–, aquesta vegada estan disposats que tots hi puguem posar una mica els nostres coneixements, a fi que aquesta llei surti en benefici de totes aquelles televisions que ja són un fet de fa catorze anys en aquest país, a Catalunya.

Només per acabar, voldria dir que és preferible –i això ho hem comentat amb els companys– la no-llei a una llei dolenta. I jo també diria –i es deu poder començar a dir alguna vegada– que és preferible el no-consens a una llei dolenta; és a dir, si perquè tenim una llei bona perdem el consens, l'important –i la nostra obligació no és el consens– són lleis que vagin a favor de la ciutadania.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyor diputat; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. (*El Sr. Codina demana per parlar.*) El senyor Codina se sent contradit?

El Sr. CODINA: Sí, senyor president. Si em permet, invocant l'article 67.3, m'agradaria que em pogués donar un minut per una contradicció.

El Sr. PRESIDENT: Un minut.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Començava la seva intervenció el diputat Rodri dient que m'havia posat una medalla, que m'havia autocondecorat per una raó que, segons ell, la història que ha explicat, i a ell, com a director de la Televisió de Cardedeu, doncs, li semblava que tenia els mèrits que jo em volia penjar.

Senyor Rodri, és una llàstima que vostè que ha treballat tant, especialment per la Televisió de Cardedeu, amb els anys que porta de diputat en aquesta cambra no hagi pres la iniciativa de presentar-ne una com la nostra, que sap que hauria pogut fer-ho. És llastimós que no ho hagi fet, podent-ho fer. Ara, el discurs afegit em sembla absolutament balder.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Codina. (*El Sr. Rodri demana per parlar.*) Senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Sí, senyor president, per al·lusions, suposo, un minutet? (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: No són al·lusions, és per...

El Sr. RODRI: Per contradiccions.

El Sr. PRESIDENT: ...contestar les contradiccions.

El Sr. RODRI: Molt bé. Senyor Codina, no deu fer ni dos anys que sóc diputat d'aquest Parlament, d'entrada; però hi tenia companys aquí, hi tenia companys.

He dit –no sé si ho ha captat– que en un moment determinat li passàrem papers. Nosaltres, a Televisió de Cardedeu, aquí al Parlament –aquí al Parlament–, van haver-hi iniciatives –jo no hi volia entrar, vostè hi ha entrat– que el seu Grup no va recolzar, presentades per Esquerra Republicana de Catalunya. Per tant, jo penso que això no és correcte; jo no hi he volgut entrar, però em sembla que les coses són així. Per què? I que quedi clar, Televisió de Cardedeu no té res a veure amb Esquerra Republicana, però ja que vostè ho ha dit he de dir que els que van defensar aquí un projecte com el que estava naixent a Catalunya, i no només

a Cardedeu, va ser un grup parlamentari que no va tenir, diguem-ne, el recolzament que avui té.

Però em sembla que no és aquest el tema, no ens hem de barallar, hem de mirar si tirem endavant tots plegats. La iniciativa i les medalles històriques que se les posi, diguem-ne, qui tingui pit per poder-les-hi penjar; en el nostre cas el pit és estret.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rodri. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Piella.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc el que voldria fer seria agrair i felicitar el diputat Rodri perquè crec que és molt important que tinguem compte que la història no comença aquí; sempre hi ha alguna cosa, hi ha hagut algú que gràcies a les seves iniciatives i a les seves reivindicacions ha fet possible que lleis que potser en principi no es veien massa clares ara tothom vol creure que és el que ha començat i el que ha fet la cosa. Crec que en aquest cas s'ha de felicitar el diputat Rodri per fer-nos aquest aclariment i fer-nos veure realment com ha anat la cosa.

També, en primer lloc, vull dir que el nostre Grup, el Grup Socialista, votarà afirmativament aquesta presa en consideració i també dir que en aquest moment hi ha un seguit d'iniciatives sobre el mateix tema que, si no m'han informat malament, hi ha un projecte de llei que està presentant, que està tirant endavant el Govern de l'Estat, una altra proposició de llei que està tirant endavant el Partit Popular, una altra d'Izquierda Unida i una altra de televisió privada, que és la que en aquest moment estem debatent en aquest Parlament.

Després, també he de dir que sembla com si en el tema de les telecomunicacions darrerament s'hagi obert una espècie de veda; en dos mesos n'hem tractat dues: primer va ser la que es va tractar i es va aprovar, amb caràcter d'urgència, a finals d'any –va ser, crec, la darrera llei que va aprovar aquest Parlament el passat any– i l'altra és aquesta que estem posant en consideració en aquests moments.

També, d'una cosa que suposo que el ciutadà normal i corrent, el senyor del carrer, deu quedar una mica perplex és de com en aquests temes no és possible que les diferents institucions mirin de posar-se d'acord i mirin de treure una bona llei mirant principalment els interessos dels afectats, els interessos dels ciutadans. Nosaltres moltes vegades parlem de productivitat, parlem de competitivitat, diem als nostres empresaris que sumin esforços i de vegades nosaltres aquí no és pas que seguim aquesta direcció.

Deixem aquest tema de política i pedagogia, però sí que és important de vegades dir-ho i em penso que amb el que s'ha dit fins ara queda molt clar.

També voldria entrar una mica, en principi, en el tema de les telecomunicacions i dir que, també en aquest cas, tal com ha denunciat moltes vegades el Grup Socialista, hi ha una Catalunya a dues velocitats: hi ha una Catalunya en què les telecomunicacions estan a l'abast de tots els ciutadans i una altra Catalunya en què aquestes telecomunicacions no

estan a l'abast de tots els ciutadans. Fixem-nos en una cosa tan elemental com és la radiodifusió, veuran vostès la quantitat d'informació que es pot rebre a la zona metropolitana i la minsa quantitat d'informació que es pot rebre en qualsevol vall pirinenca. Crec que això, en definitiva, va contra el principi d'igualtat d'oportunitats que tots hauríem de procurar que es mirés d'impulsar des d'aquest Parlament.

Crec que a aquest tema, a aquesta proposició de llei que aquí s'està debatent per presentar al Congrés dels Diputats, jo li donaria importància, perquè moltes vegades quan parlem de cultura estem parlant només de la cultura nacional, però també hem de ser conscients que cada poble, cada indret té una especial cultura, té una manera especial d'entendre les coses. Després, quan nosaltres parlem del principi de subsidiarietat només l'entendem de les coses que poden venir de Brussel·les cap a Madrid, que de Madrid vinguin cap a Barcelona, però a partir d'aquí veiem que això només pot anar amb els amics i coneguts d'algú determinat. Crec que és molt important que moltes vegades aquest principi de subsidiarietat vol dir que ha d'arribar a tots i cada un dels nostres municipis i a tots i cada un dels nostres pobles.

Crec que els nostres pobles no es poden convertir en simples sucursals, que se'ls teledirigeixi des d'uns centres de decisió més o menys importants, i crec que és important que la comunicació no solament sigui d'anada, sinó també de tornada. És important, concretament, que els nostres pobles tinguin veu i que els nostres pobles es puguin expressar; que els nostres pobles es puguin expressar mitjançant les televisions locals o mitjançant, concretament, les ràdios locals o les ràdios municipals, crec que és bo per al conjunt del país.

Si ens fixem concretament en la visió general de la llei crec que és important que s'hagi presentat, no per res, perquè en el fons hi havia un buit legal –ens ho ha dit abans el diputat Rodri–, el conjunt d'emissores que estan emetent, però concretament en una alegalitat que desmotiva la gent, crec que no és bo. Crec que el fet que hi hagi alguna llei que reguli aquest tema és important.

També crec que una cosa que s'ha de dir com a positiva d'aquesta llei és que intenta treure l'angoixa que fins ara planava sobre les televisions locals, en dir-los que només podien emetre mitjançant cable, és a dir que només podien emetre si passaven –diguem-ho així, entre cometes– pel «tub». Crec que aquesta obertura d'horitzons és bona per incentivar les televisions locals per tal que col·laborin a aquesta normalització, concretament, del país.

També creiem que..., no crec que sigui una norma de bon govern equiparar les televisions locals i municipals amb les televisions privades sense ànim de lucre. El nostre Grup entén que els municipis, de *per se*, haurien de tenir ja capacitat de poder tenir la seva televisió local, no per res, perquè és molt important que hi hagi una comunicació directa entre l'administrat i l'administrador i crec que aquesta comunicació directa s'hauria de fer principalment mitjançant els ens de l'acció directa, que són els nostres ajuntaments.

També una cosa que ens preocupa és quan en aquesta llei es parla de televisions locals privades sense ànim de lucre i

no es parla del finançament. Evidentment, els costos d'una emissora d'aquesta mena de televisió poden ser importants –algunes ratllen els 100 milions de pessetes– i, evidentment, si això no es diu d'alguna manera o altra ja sabem què pot passar al final i realment ha passat.

Després també hem de dir que un tema que ens preocupa és com es poden fer aquestes concessions. Recordem només com es van fer les concessions de les FM: en una interpel·lació en aquest Parlament, el conseller de torn va dir que concretament aquestes concessions es feien per fomentar els valors culturals –es va dir aquí– i per augmentar el compromís de contribuir al procés de normalització lingüística. Aquestes concessions, senyors diputats, es van donar a una cadena, que és la COPE, que evidentment ha col·laborat molt en el foment de valors culturals i que està col·laborant molt en el compromís de contribuir al procés de normalització lingüística. Potser amb aquestes concessions va sortir francament beneficiat el partit del Govern, però, francament, ha sortit molt malparada la convivència del nostre país i Catalunya.

Després també creiem que..., veiem bé que aquesta llei es presenti –que encara que després vulguem presentar-hi esmenes, millor principalment amb el seu caràcter de tipus municipalista–, però també veiem que pot tenir un efecte dinamitzador important, tant per al jovent com per als aspectes culturals de molts pobles.

Nosaltres també voldríem que aquesta llei que es remet, concretament, que es remetrà al Congrés dels Diputats parteixi d'una entesa, parteixi d'un consens i hi hagi un vertader diàleg. Ara bé, nosaltres també creiem que aquesta entesa, aquest diàleg i aquest consens han de portar a una defensa molt clara de les cultures dels nostres pobles –no les cultures teledirigides des dels centres de poder– i al mateix temps a una cosa que per a nosaltres és molt important, que és salvaguardar concretament els interessos dels nostres municipis, que aquests crec que tenen l'obligació no solament de rebre informació, sinó també d'emetre-la.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Procedirem ara a la votació d'aquesta presa en consideració.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

La presa en consideració de l'esmentada Proposició de llei ha quedat aprovada per unanimitat.

Designació dels diputats que hauran de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a la publicació de lleis i altres disposicions d'aplicació general en totes les llengües oficials a l'Estat

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és la designació dels diputats que hauran de defensar en els Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a la publicació de lleis

i altres disposicions d'aplicació general en totes les llengües oficials de l'Estat.

La Presidència fa avinent que, d'acord amb l'article 140.3 del Reglament, prèviament el Ple haurà de determinar per majoria absoluta el nombre de diputats que s'han de designar. La proposta existent dels grups parlamentaris és de tres; aquesta proposta, si no es suscita cap objecció per part dels grups, pot ser aprovada per assentiment, que és el que aquesta Presidència demana en aquest moment. Hi ha assentiment? Doncs, queda aprovada per assentiment la designació del nombre de tres dels diputats que han de defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de llei.

Ara s'ha de procedir a la designació dels diputats. La votació serà secreta mitjançant paperetes, segons l'article 8 del Reglament, i es recorda que solament han d'escriure un sol nom en la papereta corresponent al vot.

Un senyor secretari procedirà a anomenar els diputats per ordre alfabètic, perquè vinguin aquí a la Mesa i dipositin llur vot.

(D'acord amb l'article 81.1 del Reglament, les diputades i els diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la Mesa i dipositin a l'urna les paperetes. El president de la Generalitat, els diputats que són membres del Consell Executiu, el president del Parlament i les diputades i els diputats que són membres de la Mesa són cridats al final.)

El Sr. PRESIDENT: Alguna diputada o algun diputat no ha estat cridat per a la votació? Doncs, procedirem al recompte de vots.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT: El resultat de la votació ha estat el següent: senyor Joaquim Ferrer Roca, 50 vots; Antoni Dalmau i Ribalta, 33 vots; senyor Roc Fuentes i Navarro, 17 vots; en blanc, 13.

Per consegüent, queden proclamats diputats designats per a defensar en el Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a la publicació de lleis i altres disposicions d'aplicació general en totes les llengües oficials a l'Estat els senyors Joaquim Ferrer, Antoni Dalmau i Roc Fuentes.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el títol II de la Constitució espanyola

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre el títol segon de la Constitució espanyola, presentada pel diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, a tramitar pel procediment d'urgència. Té la paraula el senyor Carod-Rovira; deu minuts.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, cinquanta o seixanta anys en la història de les persones són ja tota una vida; en la història d'un poble poden, però, no arribar a superar la categoria de moment fugaç. Aquesta interpellació fa seixanta anys no hauria pogut presentar-se en aquest Parlament i davant aquest hemicicle,

perquè la Generalitat no tenia cap corona en relació amb la qual poder explicar el seu capteniment. La voluntat popular, amb una actitud assenyada i elogiada, a través d'unes eleccions municipals, hi havia trencat tota relació i propiciat un canvi de règim; un veritable trencament democràtic amb tot allò que la dinastia borbònica havia representat per al nostre país al llarg dels segles.

Els vuitanta-cinc il·lustres membres d'aquell Parlament de Catalunya d'aleshores quedarien sorpresos en constatar ara, seixanta anys després, que allò que la democràcia havia abatut tornava a regnar i que el llaç de què s'havien alliberat tornava a fer sentir novament la seva feixuguesa. I no haurien comprès tampoc la no-legalització d'Esquerra Republicana per concórrer a les primeres eleccions democràtiques el juny del 77. La prohibició de la inscripció del nostre partit, no negada a cap altra força de qualsevol ideologia, col·locava a la perfecció, ja d'entrada, les fites del terreny de joc més enllà de les quals la plenitud democràtica no era possible. Tot i les, diguem-ne, invitacions per canviar per un altre el segon senyal d'identitat de les sigles, la nostra condició republicana, Esquerra no hi accedí perquè hauria estat com accedir a trair una memòria històrica i un passat personal que significà per a molts, de primer, un entusiasme col·lectiu, una porta oberta a totes les esperances, i, més tard, repressió i exili, i per a alguns, com el president Companys i tantíssims altres, la mort i tot.

I no és balder recordar la història, avui, que fa vint anys que la injustícia franquista va matar Puig i Antich, i tenir present on era situat cadascú just en aquell moment.

Avui, però, març del 94, hi ha Generalitat i hi ha corona, i el restabliment monàrquic és ja no pas un fet, sinó *el* fet per excel·lència, que determina i constreny tota la transició política a l'Estat espanyol i que n'és la pedra de toc, sense la qual res no és políticament comprensible. Però la restauració, la restauració de la monarquia, l'única produïda arreu del món al llarg del segle XX, no es pot dir precisament, per cert, que tingui un origen immaculat des del punt de vista democràtic. Diguem-ho, doncs, pausadament, de manera oberta i sense complexos: hi ha la monarquia que el franquisme volia que hi hagués, la que van aprovar les Corts franquistes com a successora del dictador; hi ha el rei que va jurar els principis fonamentals del Movimiento i hi ha la dinastia que va signar els decrets de Nova Planta contra els països catalans, i això és inqüestionable. Ho deien i ho repetien així mateix tots i cadascun dels partits catalans de tradició democràtica que van participar en la lluita contra el franquisme; hi ha el que hi ha, i tots ho sabem, i no ignorem d'on ve, quin n'és l'origen, i temem –potser ja no tots– quin en pot ser el futur, vista la involució d'aquests darrers temps, però sovint, massa sovint, sembla que no vulguem recordar-nos-en i recordar-ho.

Quina ha estat l'actitud del Govern de la Generalitat cap a aquesta monarquia? Quina ha estat l'actitud de la monarquia cap a aquesta Generalitat i el poble que representa? Cal tenir present, per respondre-ho adequadament, que la institució monàrquica actual, seqüela innegable de la dictadura,

pesa en el subconscient de totes les forces polítiques; arrossega una càrrega històrica ben determinada, i és el símbol d'una concepció clara i inequívoca de l'Estat, unitarista i profundament nacionalista espanyola.

Els deu articles del títol segon de la Constitució expressen, d'altra banda, com no hi ha hagut ni hi ha cap possibilitat d'alternança de persones, referendada per les urnes, en el càrrec de màxima representació de l'Estat, element essencial i emblemàtic de tota democràcia, com no hi hagué cap alternativa en l'elecció de la forma d'Estat perquè mai no s'ha presentat clarament la possibilitat de tria als ciutadans.

La monarquia, al contrari de les nòrdiques, amb les quals no és comparable ni per tradició democràtica, ni per neutralitat política, ni –diguem-ho tot– per sentit de l'humor i gruix de la pell, ha pres partit de manera reiterada davant esdeveniments diversos ocorreguts aquí, i no ho ha fet, per cert, a favor de Catalunya, els seus drets i la seva voluntat.

El desembre del 89, aquest Parlament aprovava una resolució sobre el dret a l'autodeterminació de la nació catalana. Hi va haver una reacció immediata d'intolerància per part de polítics i militars espanyols, al capdavant dels quals figurava el polític-militar rei d'Espanya en el seu missatge nadalenc, retransmès per TV3, però sense disculpes posteriors per part de ningú. I quina va ser la reacció del Govern de la Generalitat i del seu president? No pas com corresponia a la defensa del text sobiranament aprovat, democràticament aprovat per diputats escollits democràticament, sinó la desvirtuació de l'acord, l'aigüallament d'un acord sobre l'autodeterminació que aquí, i a tot arreu, tothom sap què vol dir. No, doncs, el paper de ciutadà, sinó el de súbdit atemorit davant algú que no té la legitimitat democràtica directa, que sí que tenim els diputats d'aquesta cambra.

Més endavant, el rei en qüestió accepta de manera oficial i documentada la presidència d'honor de l'Acadèmia de Cultura Valenciana, amb la qual cosa aquesta es converteix en Reial Acadèmia. Així, aquest organisme cavernícola i pre-cultural queda monàrquicament legitimat per tirar endavant l'intent més seriós de secessionisme idiomàtic que la llengua catalana ha patit al llarg de la seva història, amb el suport dels uns i el consentiment dels altres. D'això, se'n diu bel·ligerència activa, i, si no, ignorància supina de la realitat, i, tractant-se d'un cap d'Estat, tan rebutjable i perillosa és l'una com l'altra. Quina va ser, però, la resposta de la Generalitat a l'acceptació d'aquella presidència honorífica? Quina la reacció? Cap. El silenci.

En plena campanya d'histèria anticalalana, propiciada per uns i consentida per altres, novament el rei, amb motiu de la Pasqua militar, pronuncia un discurs uniformat, pura arenga de ranciesa patriòtica, on ressuscita els fantasmes de l'Espanya de sempre i col·loca, també com sempre, la unitat territorial forçosa i tan inqüestionable com la seva persona per sobre del valor democràtic de la diferència i la diversitat. Quina reacció? Quina resposta per part de qui havia de reaccionar i respondre? Fulminant i a l'acte: «El rei d'Espanya ha actuat com allò que és, com un veritable nacionalista

espanyol.» Són paraules d'un membre qualificat de la coalició nacionalista governant; governant a Euskadi, naturalment, perquè la d'aquí ni respon, ni reacciona: calla, és a dir, no diu; a tot estirar, pot intuir-se que balbuceja. La Generalitat, Catalunya, aquells que democràticament la representen no hi tenen res a dir.

No hi ha, doncs, reacció ni resposta quan els ofesos som nosaltres; sí que n'hi ha, però, quan la Casa Reial o algun dels individus i indivídues que la integren consideren que els ofesos són ells. Aleshores, i només aleshores, hi ha resposta en forma d'excuses, hi ha reacció en forma de disculpes; hi ha, en definitiva, vassallatge acrític en comptes de ciutadania democràtica.

El 20 de gener d'enguany, precisament el 20, el *Butlletí Oficial del Parlament* publicava unes respostes del director general de la Corporació a diputats, on assegurava que cert programa nocturn, a la primera cadena de la televisió nacional, «aborda» —literalment— «els temes més problemàtics amb un esperit crític altament càustic, i sovint amb dosi d'humor de l'absurd, amb l'objectiu d'oferir als espectadors un tema curiós i inhabitual.» Aquell mateix vespre vam tenir l'oportunitat de donar-li la raó. Sense haver vist el programa, el president de la Generalitat demana disculpes per l'emissió a la Casa Reial, però en qualitat de què? La Corporació és un organisme autònom, i la seva representació correspon al director general i no al president de la Generalitat; ho diu la Llei. En tant que president de la Generalitat, el president Pujol no podia assumir una funció executiva i una representació legal que no li correspon per llei, com no sigui que assumeixi també i integri en la seva persona totes les funcions i atribucions que per llei corresponen a d'altres en el territori de Catalunya, o bé que descobreixi una sobtada vocació de realitzador televisiu.

L'article 29 de l'Estatut, tan sovint oblidat a la pràctica, recorda que la Generalitat està integrada pel Parlament, el president de la Generalitat i el Consell Executiu o Govern. Va deliberar sobre aquest fet el Govern? Es va pronunciar aquesta cambra sobre les excuses a presentar? Doncs, no. Són motius suficients com perquè el president no presentés les excuses de la Generalitat, com si la Generalitat fos ell tot sol i només ell; nosaltres, aquest Parlament, també som Generalitat. Quin rubor col·lectiu més immerescut! Quina escena més innecessària la d'un president de Catalunya demanant que el secretari general de la seva presidència investigui! I aquest, traspasant la responsabilitat al director general de la Corporació, i aquest, al director de TV3, i aquest, al cap de programació. Tots plegats, protagonistes d'una historieta còmica que supera i millora l'acudit del general que dóna ordres i que arriben, finalment, del tot desvirtuades al soldat ras.

La funció del president d'un país no és demanar excuses cada vegada que a alguna família no li agrada el programa que fan per la televisió. O sí quan la família a qui desplaça l'espectacle és una família determinada? O sí quan el seu cap és —literalment— «la sagrada persona del rei», com assegura l'article 418 de la Llei d'enjudiciament criminal? Quan

la família és integrada per persones humanes, l'actitud és una; però és ben bé una altra quan es tracta de la sagrada família.

Els intocables: heus aquí el nom d'una sèrie televisiva famosa; l'emeten encara. A l'Estat espanyol hi ha ciutadans intocables, sobre els quals només és permès d'opinar si és en termes laudatoris, reverencials o de veneració il·limitada. A l'Estat espanyol la llibertat d'expressió té un límit, no pas en la injúria o en la calúmnia regulades pel Codi penal, sinó en la monarquia; no regulada excepte en la nostra por col·lectiva, amb la impotència democràtica per a la crítica política respectuosa però sense autocensures, amb l'acceptació resignada d'una història que no l'hem escrita nosaltres, sinó, com sempre, només els vencedors.

L'humor i la ironia formen part de la tradició cultural catalana, i tant l'un com l'altra s'han hagut de mesurar sempre en relació inversament proporcional al grau de llibertat. La disculpa presidencial és el millor exponent de la fragilitat de moltes coses i de quines són les bases sobre les quals recolza el règim espanyol.

La disculpa presidencial desmereix el dret constitucional a la llibertat d'expressió i no és en absolut el capteniment que esperàvem d'un president de la Generalitat. Ningú no s'imagina ni aquí ni enlloc el primer ministre John Major demanant disculpes a la reina Isabel pel programa setmanal de la televisió pública britànica sobre la casa reial; perquè, qui tingui queixes per injúries que vagi al jutjat corresponent com qualsevol persona humana, però qui en tingui només per una opinió adversa, crítica o irònica, que aguant, també, com qualsevol persona humana.

En un estat de dret ningú, per més rei, infanta, príncep o princesa que sigui, pot estar situat per sobre dels mecanismes que regulen les relacions entre ciutadans amb els mateixos deures, amb els mateixos drets. Deia Joan Fuster que la ironia necessita còmplices; nosaltres hi afegim que la democràcia necessita ciutadans, persones humanes amb opinió pròpia i veu lliure i institucions públiques decidides a protegir els seus drets i fer-los valer davant de tot i de tothom. A la vista dels esdeveniments, no sembla pas que la Casa Reial espanyola sigui el millor còmplice ni per a la ironia ni per a la democràcia.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): President, senyor president, senyores i senyors diputats, la veritat és que m'és enormement difícil contestar aquesta interpel·lació, perquè no acabo de veure per què interpel·la el Govern de la Generalitat, o si aprofita aquesta interpel·lació per exposar unes idees, per altra banda molt conegudes ja, i explicades, i explicades pel mateix senyor Colom en el programa del 20 de gener al qual feia referència el senyor Carod. El que acaba de dir de l'any 89, de l'autodeterminació i, després, del discurs de la Pasqua del

rei, ja va tenir ocasió d'expressar-ho en aquest programa el senyor Colom. Programa, per cert, al qual jo no faré absolutament cap crítica; només en faria una: el seu desequilibri polític a favor del senyor Colom; la manca de pluralisme i de diverses opcions que poguessin parlar a favor de la monarquia, alguns, o en contra, com va fer el senyor Colom.

Per tant, en aquesta interpellació no hi veig ni la pregunta ni hi veig la urgència. La urgència perquè si es tracta de dir què farà el Govern de la Generalitat respecte al títol II de la Constitució, que tracta de la Corona, doncs, miri, la nostra posició és la mateixa que ahir, probablement la mateixa que demà. No hi ha una urgència especial, perquè nosaltres acatem la Constitució i, per tant, acatem el títol II de la Constitució; som un Govern legítimament constituït i ens movem dins de l'ordenament legal vigent; la democràcia, evidentment, és el govern del poble, el govern de les majories amb el respecte de les minories, però és també l'imperi de la llei per sobre de tothom i, per tant, nosaltres acatem la llei.

Evidentment, aquesta Llei es pot reformar. Dins d'aquest marc legal hi caben totes les opcions. Hi cap l'opció evidentment republicana, legítima, del partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per tant ells poden voler reformar aquest títol II de la Constitució. Nosaltres, les nostres preocupacions no van per aquest camí. Nosaltres tenim altres prioritats, tenim altres preocupacions. Si un dia ens plantejàssim la reforma de la Constitució no aniríem pel títol II, aniríem més aviat pel títol VIII, i les nostres preocupacions d'urgència, doncs, són unes altres: la crisi econòmica, l'atur, la normalització lingüística, potser, en aquests moments. Per tant, no entenem la urgència d'aquesta interpellació si no és l'interès per part d'Esquerra Republicana de Catalunya de mantenir viu un tema que està totalment superat per la societat catalana, que està oblidat, i que esperem que estigui oblidat per la família reial i per la infanta Elena. Ho esperem de tot cor, perquè no volem tenir problemes i problemes de Catalunya o del Govern de Catalunya amb la Casa Reial. Ho dic d'una manera ben clara.

Per altra banda, el sentit de la interpellació. Home!, l'article —em sembla— 128 del Reglament diu que les interpellacions han de tractar dels motius i dels propòsits de capteniment de l'Executiu en qüestions relatives a temes de política general que siguin competència del Consell Executiu o d'algun departament. El títol II de la Constitució no és competència del Consell Executiu, per tant, jo, aquesta interpellació la podria respondre molt ràpidament dient que nosaltres acatem la Constitució, acatem el títol II, no tenim cap propòsit de modificar-la i que respectem totalment aquells que vulguin modificar aquest títol II i que utilitzin el propi mètode i sistema que preveu la mateixa Constitució per a la reforma de la Constitució.

Hem de tenir una cosa ben clara: tots estem dins del marc jurídic i tots podem modificar aquest marc jurídic. Per tant, totes les opcions són legítimes i no estic jo aquí, en aquesta tribuna, per criticar l'opció d'Esquerra Republicana de Catalunya; simplement, per dir que nosaltres no la compartim —no la compartim—, i Esquerra Republicana a vega-

des té una tendència a voler que els altres comparteixin les seves opcions i a voler, sobretot d'una manera molt especial i amb una mena de fixació freudiana, que el Grup de Convergència i Unió comparteixi les seves opcions. No, nosaltres no les compartim i respectem les seves, les respectem de debò.

Unes altres consideracions: evidentment, jo no rebatré totes les afirmacions que ha fet el senyor Carod-Rovira, no cauré en aquesta mena de joc. Però el senyor Carod-Rovira ha fet una entrada en el seu discurs dient que fa seixanta anys els diputats d'aquest Parlament, doncs, tenien una gran llibertat perquè no hi havia corona a l'Estat espanyol, i que en aquests moments estarien molt preocupats i molt sorpresos de veure que s'ha restaurat la Generalitat i s'ha restaurat la democràcia amb Corona a l'Estat espanyol i, en definitiva, amb el títol II de la Constitució.

Suposo que el senyor Carod-Rovira ha conegut alguns d'aquells parlamentaris; malauradament em sembla que ja no en sobreviu cap, però em sembla que les seves preocupacions eren unes altres. Les seves preocupacions és veure que aquell període de Generalitat republicana acabava amb una guerra civil i seguida per quaranta anys de dictadura, i que haurien tingut una gran alegria, molts d'ells, de veure el restabliment de la democràcia, el restabliment de la Generalitat, i aleshores, el que ens hem de preguntar, de debò, és quin paper hi ha jugat la Corona en això. Si la Corona ha estat un element d'estabilitat, si la Corona ha estat una garantia de democràcia, si la Corona ha estat una garantia d'autonomies. I no entraré ara en l'anàlisi dels discursos que ha fet el senyor Carod. Jo hauria pogut portar aquí una sèrie d'altres discursos, en els quals s'afirma el dret dels pobles a la seva autonomia, una Espanya plural, etcètera, etcètera. Hauríem pogut fer una polèmica de textos contra textos.

Jo, sincerament, clarament de família republicana, crec que la monarquia ha jugat un paper d'estabilització i de garantia de la democràcia i de garantia de les autonomies, i nosaltres seguirem en aquesta línia, forma part de la nostra política: refermar tant com puguem els llaços amb la Casa Reial perquè creiem que per a l'autonomia, per a l'aprofundiment de l'autonomia, aquesta bona relació pot ser una garantia. És una carta política que jugarem a fons.

I això lliga amb les excuses del president de la Generalitat. El president de la Generalitat evidentment que no és el responsable de TV3, encara que s'ha dit molt sovint en aquesta cambra; és evident que no és responsable del programa *Persones humanes* —no l'havia vist; a més a més ho ha declarat i l'hem de creure—; però és evident que els supòsits de la Corporació els presenta el Govern; forma part del conjunt de la Generalitat —és un organisme autònom, però forma part del conjunt de la Generalitat—; i els aprova aquest Parlament, i per tant alguna responsabilitat institucional, que no directa, hi ha en aquest tema. I em sembla que demanar excuses ràpidament i sense embuts ha ajudat a acabar amb un tema que no ens interessava de cap manera. Ni crec que interessés al mateix Mikimoto, que també va demanar excuses.

Em sembla que fer reviure aquest tema només interessa a Esquerra Republicana de Catalunya. Només interessa a Esquerra Republicana de Catalunya i per això ha buscat hàbilment, i no ho crítico –no ho crítico–, el subterfugi d'una interpellació sobre el títol II de la Corona. Què hem de dir sobre aquest tema? Escolti, el títol II està allà, acatem la Constitució i no el pensem reformar, i ja he acabat la meua resposta; però, de fet, era per parlar de la monarquia i per parlar del programa.

Jo tampoc havia vist el programa, i aquest matí m'he fet passar el vídeo, el que passa és que me l'he fet passar tard i m'han avisat que tenia de venir aquí a respondre aquesta interpellació, que em sembla que ha vingut abans d'allò previst en l'horari que jo m'havia fet –em pensava que aniria a primera hora de la tarda–, i aleshores no he pogut acabar de veure el vídeo. I només he vist la part del senyor Colom com a convidat de pedra, i, evident, aleshores ja no calia que escoltés el senyor Carod-Rovira, perquè ha repetit el que ell havia dit. No he pogut sentir l'Armand de Fluvià, no he pogut sentir la Teresa Berengueras, però em sembla que si alguna crítica faré d'aquest programa, que respecto, i respecto el Mikimoto i respecto el Quim Monzó, i respecto el programa, i respecto la llibertat d'expressió... El que passa és que la llibertat d'expressió no impedeix que alguns diguin que no els ha agradat el programa o que el troben de mal gust; la llibertat d'expressió és que es pugui fer aquest programa i després que tothom pugui opinar dient que és bo, que és dolent, o que és excel·lent, o que és pèssim. Però si jo alguna crítica faré, des d'un punt de vista polític, és que el programa em sembla, pel poc que he vist –només he vist el senyor Colom i, per tant, potser estic condicionat, però–, em sembla absolutament desequilibrat des d'un punt de vista polític.

I en realitat és així, perquè vostè sap, eh...? (*Remor de veus.*) El senyor Camps m'interpel·la, sent del meu Grup. (*Rialles.*) Doncs, totalment desequilibrat perquè, a més a més, vostè sap que en el programa hi havia d'anar algú que parlés a favor de la família reial; l'Armand de Fluvià havia d'adoptar una posició d'expert, i el senyor Colom, teòricament, era el qui havia de parlar en contra de la família real, cosa que ha fet i a plena satisfacció seva. (*Rialles.*)

Però, al final, el qui havia de parlar a favor de la família reial, poc temps abans va dir que no hi podia anar; no es va poder substituir; hi va haver, segurament, una mica d'improvisació. L'Armand de Fluvià resulta que era un monàrquic que em sembla que s'ha passat a republicà; per tant, com a element neutre quedava una mica cap al costat de vostè, senyor Colom, i, per tant, la crítica que jo faria és de tipus polític. Ara, mantinguem el sentit de l'humor; acceptem, és normal que a la família reial no li agradés; a mí em sembla que s'han fet unes ridiculitzacions d'uns sentiments absolutament nobles com són l'emoció davant d'un germà, i això pot ser opinable per part de tothom; jo no puc entrar-hi a fons perquè no he vist la segona part, però em sembla que el tema està acabat, i que el poble de Catalunya realment té altres urgències –ja que parlem d'una interpellació d'urgèn-

cia–, i que té altres prioritats, i que aquest tema és un tema que planteja Esquerra Republicana de Catalunya a la societat catalana equivocadament –si em permet la meua opinió.

No els convé fer batalla d'aquest tema, i permetin-me un consell: és un tema que està fora de les preocupacions dels catalans. Crec que la monarquia la gent considera que ha donat estabilitat i que ha estat una garantia de democràcia. I és clar, és de rigor que jo citi només una actuació. És evident que jo vaig formar part de les corts constituents i que tots plegats, en aquell moment, vam decidir que era bo que hi hagués la monarquia per a l'estabilitat i per a la democràcia. Molts dels membres d'aquelles corts constituents eren –i potser són– republicans; però hi va haver per part de tots només un desig: garantir que la democràcia durés. Una vegada –ho recordo– en un contacte amb la senyora Simone Veil amb el president de la Generalitat, que ens va preguntar: «Però com és que totes les forces polítiques espanyoles, en el moment de la Constitució, van ser tan prudents en molts temes i han fet que aquesta Constitució durés tant i que visquéssim el període de democràcia més llarg? Per aquesta prudència per part dels comunistes, o per part dels socialistes, o per part dels nacionalistes?» –«Sap per què aquesta prudència?» –li vàrem contestar– «Per una memòria històrica de tots plegats, de no repetir períodes de democràcia curts, períodes de democràcia que després recordéssim, mitificant-los, però que duressin poc, perquè després vingués un enfrontament, perquè després vingués una guerra civil.» I com que aquest enfrontament hi va ser, el 23 de febrer, i va perillar la democràcia, i el rei va tenir una actitud molt a favor de la democràcia, molt a favor de la Constitució, molt a favor de les autonomies, molt a favor d'aquest Parlament, molt a favor que es poguessin fer programes com el del Mikimoto, per això vostès entendran la posició del Govern de la Generalitat.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Carod-Rovira pot fer la rèplica.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, el conseller Alavedra no hauria d'estar sorprès del caràcter d'urgència d'aquesta interpellació, perquè si la Mesa hagués admès a tràmit una interpellació anterior on demanàvem els criteris de capteniment del Govern en relació amb els mitjans de comunicació, amb caràcter d'urgència, aquesta sí que feia específicament referència al programa en qüestió; ara, òbviament, el tema del programa ja ha estat superat per esdeveniments posteriors..., el que no crec que tingui sentit és que a partir de les intervencions televisives nostres, que són escasses, com sap perfectament el senyor Alavedra, això ens sostregui d'actuar al Parlament: la televisió té una funció, i prou bé que ho saben vostès i tots, i el Parlament en té una altra, i, naturalment, nosaltres no renunciarem a dir aquí allò que estimem oportú, en coherència amb els nostres plantejaments polítics.

Que vostè faci referència a la manca de pluralisme de Televisió, jo crec que venint per part seva l'honora, i sobretot l'honora en el sentit, doncs, de situar-lo en el lloc on

sempre l'havia situat: com una persona intel·ligent i amb un enorme sentit de l'humor i de la ironia; per tant, s'inscriu perfectament en la tradició catalana, és a dir, aquesta afirmació en boca seva, crec que és una afirmació que francament l'honora. Jo li he fet preguntes, senyor conseller, jo li he esmentat quatre casos concrets d'intervencions del membre..., en fi, més destacat –no sé si és la paraula exacta–, però, en tot cas, del cap de família, com si diguéssim, de la Casa Reial; quatre actuacions concretes sobre les quals jo li he demanat quin havia estat el capteniment de la Generalitat davant d'aquests fets concrets i determinats. Perquè, és clar, vostè, en la seva intervenció, ha apel·lat a un punt que jo crec que és un punt que ja l'hauríem de superar per sempre més, és a dir, deixem ja de banda per sempre l'argument de la por, deixem la Guerra Civil per sempre, és a dir, deixem-ho tots plegats, però no el fem servir encara, eh!, o, si no, parlem-ho obertament, diguem per què hi ha la monarquia que hi ha, per què hi ha el que tenim, per què en el 77, 78, 79 el pacte entre franquistes i demòcrates no permetia més. Diguem-ho, no passa res, per això estem en un marc democràtic. O no hi estem del tot? Aleshores, si hi estem del tot sí que comprenc que la Casa Reial, com qualsevol altra casa de persones humanes normals, s'enfadi o es disgusti per l'emissió d'un programa, és perfectament justificat, insisteixo que el que no veig que tingui cap justificació és que el president de la Generalitat hagi de sortir novament a demanar excuses.

Jo crec i creu, òbviament, el nostre Grup que en certa forma, malgrat que la Constitució digui que aquest no és un estat confessional, la monarquia s'ha convertit en la nova religió de l'Estat, és a dir, la confessionalitat de l'Estat és, més que no pas catòlica, monàrquica; no per adhesió, sinó més aviat per por; no per confiança plena en el que representa com a institució, sinó per allò que pugui ser.

Fer referència a l'actuació del rei el 23-F, també dins del mateix sentit irònic de la vida, potser millor que ho deixem córrer, millor que ho deixem córrer.

Vostès han elaborat o no sé qui l'ha elaborat, o potser és un document que circula clandestinament, com alguns documents que jo portava aquí preparats, si el to del seu discurs hagués estat diferent del que és i que li ho agraeixo... Deia que jo portava aquí alguns documents preparats, signats per il·lustres membres, en fi, del que és avui la seva correlació, la seva coalició política en relació amb la monarquia, que –hi insisteixo– com que el seu to ha estat el que ha estat m'estalvio de llegir-los.

Però, en tot cas, sí que hi ha un document, aquest nou document no sé si nacionalitzador o no, que va aparèixer a la premsa fa unes setmanes, en el qual s'apuntava un punt concret, que òbviament sí que alguna cosa caldria retocar de la Constitució famosa, a la qual ja em permetrà que malgrat la modèstia numèrica de la representació d'Esquerra en el moment de la seva votació nosaltres no hi vam donar el nostre vot favorable; una representació numèrica francament reduïda, òbviament, ho sabem, però malgrat tot cal fer constar quina va ser la nostra posició en aquell moment.

En aquest document nacionalitzador es planteja un tema que nosaltres d'entrada no rebutgem, que és el que seria la relació directa amb la Corona, el que seria situar el cap d'Estat com a interlocutor directe del president de la Generalitat, en definitiva, doncs, de Catalunya, per damunt d'altres mecanismes o òrgans. Demanàriem, doncs: això obeeix realment a una convicció, a un projecte de la coalició i del Govern que vostès representen? Fins a quin punt aquest document nacionalitzador té possibilitats de ser assumit com a propi, amb una idea que, d'altra banda, des de l'any 77 que el Partit Nacionalista Basc ja n'ha fet estandard de manera pública a diversos llocs.

Ha dit vostè que algunes de les nostres opinions estaven fora de lloc i que això no és el que podia sentir o no la societat catalana. Tots sabem com funciona la societat catalana i com funcionen els nostres grups parlamentaris i tots sabem què pensen també molts dels seus votants i de votants d'altres grups, i fins i tot no sé si molts però almenys alguns il·lustres membres d'aquesta cambra, sobre el tema que estem tocant i els ànims inicials que hem rebut abans de fer aquesta interpellació per part d'alguns d'aquests.

En tot cas, hi ha una cosa que per nosaltres és ben clara i evident. Hi ha un punt al qual vostè no n'ha fet òbviament referència –i jo el vull fer constar aquí–, és al nostre entendre l'origen no democràtic d'aquesta monarquia –no hi pensem insistir més, nosaltres n'estem plenament convençuts, per això vam votar el que vam votar en el moment de la Constitució–, i en tot cas si hi ha una cosa que està fora per nosaltres en aquests moments, fora sobretot de la modernitat, fora d'aquesta unió europea que a poc a poc es va construint i que en algun moment s'haurà de situar en el lloc on li correspon, és la monarquia, al nostre entendre, per més que ara s'hi afegeixin noves monarquies. En el futur estructurat d'Europa això ja està, hauria d'estar en una altra galàxia. Per nosaltres, doncs, aquesta monarquia està a Espanya fora de temps i sobretot a Catalunya fora de lloc.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod. L'honorable conseller vol intervenir per contestar la rèplica? *(Pausa.)* Doncs, té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, hi ha una cosa amb la qual el senyor Carod m'ha convençut i, per tant, com que em sembla que el debat parlamentari no és només oposar-se sistemàticament al que diu l'altre, sinó donar-li la raó en allò que un creu que té raó, quan el senyor Carod diu que no es pot apel·lar constantment a la por i que aquest és un recurs gastat i passat, jo crec que té tota la raó. Té tota la raó. El que passa és que jo feia una apel·lació a la por històrica en els moments en què realment es va fer la Constitució i el títol II, que, senyor Carod, és el tema de la seva interpellació.

Efectivament, la transició democràtica espanyola –i ho ha dit molt bé el senyor Carod-Rovira– és un pacte entre els

ex-franquistes que volen jugar la carta de la democràcia –jo crec que molts d'ells sincerament, com el mateix Adolfo Suárez– i l'oposició democràtica, i d'aquest pacte surt la implantació de la democràcia després de la mort d'un dictador que mor al llit. I va per aquesta via, i aleshores realment la moderació de socialistes, de comunistes, de nacionalistes en tota una sèrie de temes és per assegurar una estabilitat i poder tenir una democràcia, i la Corona és obvi que constitueix un punt d'equilibri, un dels punts d'equilibri fonamentals d'aquest pacte entre ex-franquistes que volen jugar a la via democràtica i l'oposició democràtica. Això és un fet. Que en aquells moments això estava dominat per la por? Doncs, segurament, després de quaranta anys de dictadura com vol que no estigués dominat per la por, perquè qualsevol altra actitud hagués pogut portar a una continuació de la dictadura.

I la referència al 23 de febrer, doncs, s'ha de fer, perquè és un fet històric en el qual la democràcia va perillar. Que en els moments d'avui per analitzar un programa com ha fet el Mikimoto, que en el fons també està en la intenció de la seva interpellació, perquè hi ha fet referència, no es pot fer apel·lació a la por, jo hi estic plenament d'acord i m'ha convençut. Ara, d'aquí a dir que aquesta Constitució no és democràtica, no hi estic d'acord. (*Remor de veus.*) Aquesta Constitució... No? No ho ha dit? Doncs, d'acord. Doncs jo dic que aquesta Constitució és democràtica. I en la mesura que en aquesta Constitució hi ha un títol II, que tracta de la Corona i que forma part d'aquesta Constitució, la monarquia espanyola actual, tingui l'origen que tingui o tingui els antecedents que tingui de l'època del franquisme, aquesta monarquia és constitucional i, per tant, democràtica. Això sí que ho vull deixar ben clar, i per tant nosaltres en aquest aspecte l'acatem. (*Remor de veus.*)

Vostè fa referència a un informe que ha sortit en un mitjà de comunicació tres o quatre dies seguits en portada. Miri, la Generalitat demana molts informes a experts del camp jurídic, constitucional i administratiu, i aquest informe era un informe d'una persona de fora de la Generalitat per saber fins on es podia arribar en el límit d'interpretació de la Constitució, títol VIII, i Estatut d'autonomia, i aquest informe no és la línia política de la Generalitat de Catalunya, no ho és –ho ha dit el president de la Generalitat diverses vegades–, forma part d'aquells coneixements dels textos i pot donar idees sobre les línies polítiques a definir.

La nostra línia política és intentar durant aquests propers mesos aprofundir en el camp de l'autonomia en diversos temes que ja s'han dit en aquest Parlament: finançament de la sanitat, Policia Autonòmica, fons de cohesió, administració executiva preponderant de la Generalitat, una sèrie de temes d'aquest tipus que veurem en els propers mesos si poden avançar o no. I aquesta és la nostra línia política. Jo mateix ho vaig exposar aquí breument en resposta a una interpellació, que em sembla que era del senyor Roc Fuentes l'altre dia; i, per tant, de l'informe, prescindeixi'n.

Ara, ja ho he dit abans, que la Generalitat de Catalunya, el Govern i el president, que és el representant de l'Estat i,

per tant, del rei com a cap de l'Estat a Catalunya, vol tenir una excel·lent relació amb la corona i que per això no li he contestat a aquelles preguntes sobre els discursos, perquè li contestava dient que nosaltres volem tenir una bona relació amb la corona, doncs, això forma part, sí, de la nostra línia política.

Jo trobo del màxim *fair play* que diputats del nostre Grup li hagin donat ànims, ho trobo perfecte, jo mateix els en donaria, sempre és bo donar ànims al «contrincant», entre cometes; l'important és després, a l'hora de la votació.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Alteració de l'ordre del dia

La presidència demana l'assentiment de la cambra per alterar l'ordre del dia en el següent sentit: que el punt número 7 passi a ser el 15 i que en cap cas sigui substanciat abans de les onze hores del dia de demà; que el punt número 10 passi a ser el 7 i que el punt número 13 passi a ser el 8. Hi ha l'assentiment en aquest sentit? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el Museu Nacional d'Art de Catalunya i la política de museus

Passem al sisè punt de l'ordre del dia: interpellació sobre el Museu Nacional d'Art de Catalunya i la política de museus, presentada pel diputat senyor Ignasi Riera i Gassiot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. També es tramita pel procediment d'urgència.

(*Remor de veus. Pausa.*)

El Sr. RIERA I GASSIOT: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Pot començar, senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, Iniciativa per Catalunya presenta aquesta interpellació amb caràcter d'urgència sobre la política de museus, amb una especial referència al Museu Nacional d'Art de Catalunya. En el Ple del 17 d'octubre de 1990 era aprovada la Llei de museus, després d'un tràmit tan llarg com profitós de ponència i de comissió. En aquell moment Iniciativa per Catalunya va demostrar el seu interès pels museus, raó per la qual va proposar moltes esmenes, va participar activament al debat i en la discussió de la Llei; moltes de les esmenes que presentava Iniciativa per Catalunya van ser acceptades i, alhora, Iniciativa per Catalunya en va acceptar d'altres grups, vam acceptar moltes esmenes transaccionals que tractaven de fer més clara la política de museus del Govern de la Generalitat de Catalunya.

És des d'aquesta actitud des d'on presentem avui, amb caràcter d'urgència, aquesta interpellació, interessats per saber el grau de compliment pel Govern d'aquella Llei, naturalment, actualment en vigor.

Sabem que una acció política no depèn únicament de les lleis i dels decrets, sinó dels recursos humans i econòmics, de la voluntat d'aplicació d'un seguit d'accions i de mesures. En aquest sentit ens neguiteja que siguin tan limitats els recursos destinats a museus –ho hem expressat així en el debat de pressupostos–, ens preocupa el funcionament d'un mecanisme com la Junta de Museus i ja des d'ara els anuncio que presentarem una proposició no de llei per tractar de saber quin és el funcionament d'aquesta Junta de Museus, d'acord amb el que diu la Llei de museus, i ens preocupen especialment les perspectives d'un projecte tan important com és el Museu Nacional d'Art de Catalunya.

Una d'aquelles activitats en les quals es posa a prova la capacitat de cooperació institucional que hi ha a Catalunya, la celebració de l'Any Miró, els resultats del qual hem estat analitzant i hem valorat positivament tots els grups de la cambra, ens explica que pot ser d'interès general per al país que hi hagi una clara cooperació institucional. Doncs, bé, és en aquest context i com a contrapunt d'aquest context que ens preocupen, en canvi, els interrogants que suren sobre el Museu Nacional d'Art de Catalunya.

En la compareixença del conseller de Cultura a la Comissió de Política Cultural del darrer 17 de febrer, la referència del conseller al Museu era més o menys aquesta: «La situació del MNAC és sensiblement diferent a l'anterior» –es referia al Museu Nacional d'Art Contemporani–, «cal afrontar les mancances econòmiques per afrontar les fases que queden pendents d'execució; per al Departament de Cultura el Museu continua sent un tema prioritari i fonamental, i això es posa de manifest quan en la mateixa Llei de pressupostos d'aquest any 1994 s'ha previst la possibilitat de produir un aval de 3.000 milions de pessetes per poder apellar a un crèdit financer que permeti prosseguir la segona fase de les obres.» Fins aquí les paraules del conseller. Paraules del conseller que ens informava també de l'obertura al públic de les col·leccions del romànic i del gòtic al llarg de 1994. Seria aquí una de les primeres preguntes: i del gòtic també, senyor conseller?

Què ha passat fins ara amb el Museu d'Art Nacional de Catalunya? Quina base tenen les informacions periodístiques que han creat inquietuds no solament entre els professionals del sector sinó entre molts ciutadans de Catalunya i de la resta de l'Estat? Quins seran els comptes totals d'aquest museu? Seran costos extres assumibles o hipotecaran altres urgències culturals? (*Pausa.*) És que no callen, president!

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. RIERA I GASSIOT: Ja entenc que no els interessin els museus, però és... Hi ha un seguit de temes que apareixen poc clarificats davant l'opinió pública. Primer, tot el que fa referència al cost de les obres, el *timing* d'aquestes obres, a l'adequació d'aquestes obres al projecte fundacional del Museu. Segon, tot el que fa referència als organismes de direcció del Museu i ben especialment al seu director actual, senyor Xavier Barral. Tres, tot el que fa referència a criteris de conservació, element fonamental

quan es parla d'un museu que ha de contenir un dels tresors més notables del patrimoni museogràfic català.

Una interpellació no permet una anàlisi rigorosa de tots els punts que creiem que necessiten ser clarificats, per una raó bàsica: el Museu Nacional d'Art de Catalunya compromet el prestigi de tot un país, d'una banda; explica la sensibilitat dels que governen a Catalunya pel seu fons d'art irrepetible, d'un valor –i no és un tòpic– incalculable, i en tercer lloc perquè aquest Museu es fa amb diners de tots els contribuents de Catalunya, als quals hem d'aclarir sense ambigüitats el destí d'aquest bé escàs, que és sempre, però més en temps de crisi, el diner de tota la col·lectivitat.

Les preguntes referides al primer punt, són, ens sembla, clares. Quant ha costat fins ara el projecte del Museu? Quant, en concret, als pressupostos que aprova aquest Parlament? Quina és la previsió de despesa total quan el Museu d'Art de Catalunya estigui enllestit? Per raons de possibles o previsibles retallades pressupostàries, hi haurà modificacions en relació amb el projecte inicial?, i, en cas afirmatiu, quines?

Aquí hi hauria una consideració marginal, i sé que la responsabilitat de la decisió d'aquell moment no és en cap cas exclusiva del Govern de la Generalitat. Tenia sentit, a l'hora de pensar en un museu nou de trinca, reconstruir un Palau Nacional poc sòlid, sense fonaments, de nyigui-nyogui i de clares influències vaticanes –ho dic per la cúpula–, que més aviat sembla un espai destinat a una antologia internacional del *kitsch* que no un futur museu europeu de veritat; és fàcil d'explicar que amb 7.000 milions esmerçats encara no s'hagi pogut obrir al públic ni tan sols una part del Museu?

Pel que fa al segon punt, als organismes de direcció del Museu, el dossier de premsa, que té el valor que té i sobre el qual les respostes del conseller podran aportar clarificacions, ens parla d'elogis, de crítiques, de dimissions i de substitucions. Només, per exemple, algunes de les darreres: Pere Duran Farrell, desembre de 1993, deixa la presidència del Museu; el gener de 1994 és nomenat el seu successor, Ramon Guardans. No ens escau a nosaltres discutir la vàlua de totes dues personalitats, ni tractem d'indagar sobre les raons o sentits d'aquestes dimissions; sí, però, que voldríem fer preguntes sobre el nomenament del senyor Xavier Barral i Altet com a director del Museu Nacional d'Art de Catalunya, i volem que consti en acta que els mèrits del senyor Barral com a catedràtic, a França, de la matèria i com a persona amb sòlides publicacions sobre el pre-romànic ni les hem posat ni les posarem en dubte; no ens escau, tampoc. Tractem, com a polítics, de saber l'adequació de la persona a l'encàrrec que li ha estat confiat i a les relacions contractuals que el vinculen amb el projecte, i si és una persona que ha demostrat que és capaç de treballar en equip i, per tant, de tirar endavant, amb els recursos que hi ha a Catalunya i d'acord amb el que és en aquests moments Catalunya, un museu d'importància.

Hi ha una primera reflexió: quan algun mitjà de comunicació va deixar entendre que hi hauria hagut situacions d'incompatibilitat entre la responsabilitat del professor Xavier

Barral en la direcció de la *Mission Historique Française* a la ciutat de Göttingen entre l'1 d'octubre de 1991 i el 30 de març de 1992, amb les responsabilitats derivades del nomenament, el senyor conseller de Cultura va respondre: «Quan es va contractar Xavier Barral tenia un encàrrec del Govern francès, i aleshores ell va demanar un termini de cinc mesos per acabar de resoldre aquesta situació. Durant aquest temps no tenia contractes, sinó que rebia encàrrecs retribuïts que li se li feien puntualment.» En tot cas, honorable senyor conseller de Cultura, permeti'm que recordi a la cambra, per situar en el temps les respostes que esperem de vostè, que el nomenament del senyor Xavier Barral i Altet, com a director del Museu Nacional d'Art de Catalunya, apareix al DOGC el 23 d'agost de 1991. S'ha especulat també sobre el contracte del senyor Barral; crec que el representant d'un altre grup parlamentari li formularà les preguntes, la resposta de les quals també ens interessa, i que nosaltres també li formulem: quines són les condicions específiques del contracte del senyor Barral? Es tracta d'un contracte blindat?, en quin sentit?, amb quines condicions econòmiques i laborals?

Pel que fa al tercer punt, que és la gestió del Museu en tant que conjunt museístic, hi ha un punt que ha preocupat molts professionals de la museografia al nostre país: els criteris de conservació aplicats. A l'*Avui* del 20 de desembre de 1992 llegim aquest titular: «Malestar general per les restauracions de pintura fetes al Museu Nacional d'Art», precedit d'un pre-títol: «Les últimes realitzacions per a l'exposició "Pre-figuració", prorrogada *sine die* aixequen polèmica. Els professionals catalans critiquen la falta de criteri històric dels treballs.» El titular i la lletra petita d'aquest article, quina reacció susciten en els responsables de política cultural, patrimonial, de les institucions polítiques vinculades al Museu? Fa pocs dies, en concret a *El País*, dijous, 24 de febrer de 1994, els professors d'història de l'art i autors d'un dels dossiers del MNAC, Milagros Guàrdia, Jordi Camps i Immaculada Lorés, criticaven els criteris d'ordenació cronològica esmerçats. Deien: «El projecte presentat manifesta clarament una voluntat d'ordenació cronològica adequada a un discurs històric i la utilització del concepte d'àmbit...», etcètera. Són massa elements com per creure que tot va sobre rodes. He deixat de banda les crítiques a la marginació de col·laboradors valuosos, a la presumpta arbitrietat de les orientacions, l'estil, si més no, discutible d'algun dels col·laboradors del senyor Barral, l'aparició d'una editorial amb seu a Madrid com a publicadora de dossiers del Museu, perquè em penso que hi ha prou qüestions com per centrar l'interès d'aquesta cambra a l'hora de voler sentir les seves respostes.

Gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Senyor president, senyores i senyors diputats, em plau que aquest Parlament, a través del senyor Riera, s'hagi interessat amb criteris d'urgència per una qüestió crec que

tan important i tan prioritària com és la nostra política de museus i, d'una manera molt especial, el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Em plau perquè, si s'han plantejat dubtes o si hi ha qüestions, desitjaria que a través de les meves paraules i d'aquesta interpellació poguessin quedar suficientment aclarides.

Per altra banda, també vull expressar-li —diguem-ne— el que em sembla..., i vull valorar com a positiu el fet que sovint els mitjans de comunicació s'ocupin del Museu i expressin opinions i criteris de persones i de personalitats que en un sentit o en l'altre intervenen, amb bon criteri i d'una manera constructiva —i és en aquest cas especialment que ho agraeixo—, per tal de millorar les actuacions que es duen a terme i per col·laborar, tant des de dins com des de fora, per al millor resultat d'aquest projecte que en aquest moment s'està construint en el Museu Nacional d'Art de Catalunya.

Efectivament, Iniciativa per Catalunya va intervenir d'una manera molt positiva en la valoració de la Llei i ho vull expressar, tot i que ho vaig fer en aquell moment, i voldria donar-li una satisfacció sobre el grau de compliment, encara que sigui molt breument. Aquesta Llei s'ha desplegat, tant des de l'aspecte normatiu com des dels aspectes operatius. Des de l'aspecte normatiu —com deia el senyor diputat— d'aquesta Llei, es va constituir la Junta de Museus —a les quals després em referiré—, es va establir l'aprovació dels estatuts dels museus nacionals, dels museus nacionals que la mateixa llei establia, i al mateix temps es va aconseguir una altra cosa molt important, que van ser les transferències de les competències als consells comarcals pel que fa referència als models locals, als comarcals i als temàtics, i durant aquest temps s'ha estructurat una política museística d'acord amb els criteris establerts en la mateixa Llei.

En relació amb els aspectes operatius, crec que s'han establert i s'han iniciat —i s'hi ha treballat activament— aquells aspectes que preocupaven i que ens preocupen a tots plegats, com és la qualitat dels museus, aquests objectius de millorar les condicions i prestacions dels museus de Catalunya. En aquest sentit, el Registre de museus, quan parlàvem de la Llei, tothom considerava que era un element indispensable, al mateix temps que tothom considerava que era un element difícil de realitzar. En aquests moments el Registre s'està realitzant i esperem que en tot aquest any 94 quedarà totalment confeccionat. Per tenir un coneixement estricte i precís de la nostra riquesa, del nostre patrimoni, em penso que aquest pas del registre representa un pas important. Al mateix temps s'han establert línies de subvenció per ajudar els museus a la seva adequació als requisits de la Llei, que era una de les condicions a què precisament també es referia el senyor diputat.

La gestió i la difusió, amb l'objectiu d'incidir en el concepte de difondre els valors i els elements integrants del patrimoni: en aquest sentit vull referir-me al desplegament dels articles 32 i 34 de la Llei; amb les línies de subvencions establertes; amb l'aplicació informàtica, aquest programa DAC per a la informatització i gestió dels fons i l'actualització permanent dels inventaris generals del DAC;

amb l'establiment del Servei d'Atenció als Museus –en aquest moment aquests serveis territorials es van iniciar, fa un mes aproximadament es va inaugurar el de Girona, que ja funciona, el Pedret; jo els recomano a les senyores i als senyors diputats que el vagin a veure; i s'està treballant i s'està fent el programa per al pròxim establiment, el de Lleida–; així mateix, s'ha fet tasca assistencial de suport tècnic, de dipòsit, de restauracions, de gestions de fons, i al mateix temps s'ha continuat i s'ha implantat una política d'exposicions –en aquest moment tenim una exposició del moble català i se n'està preparant una del noucentisme que es durà a terme en el transcurs d'aquest mateix any.

Voldria, en aquest sentit, per tant, tranquil·litzar el senyor diputat. La Llei de museus s'ha desplegat, jo crec que s'ha fet d'una manera precisa i d'una manera eficaç, i en aquest sentit el que vull és agrair la col·laboració de moltes persones, no només del Departament, sinó de fora del Departament, que hi han treballat i hi han col·laborat.

El senyor diputat es referia a la limitació dels recursos dels museus. Jo crec que aquí voldria distingir i li voldria explicar que en aquest moment el gran esforç s'està realitzant precisament encara en la creació d'infraestructures de museus. A part del MNAC –al qual després m'hi referiré–, vull recordar a les senyores i els senyors diputats que en aquest moment estan en fase de construcció i, per tant, de pagament del Museu d'Art Contemporani de Barcelona, que hi ha una previsió pressupostària anual –i també considerable– per al Museu de la Ciència i la Tècnica, i que hi ha partides d'inversió considerables, per tal que els museus que d'alguna manera no existien o que estaven en males condicions recuperin la seva..., tinguin els requisits indispensables per funcionar correctament.

El senyor diputat es referia a la col·laboració institucional i em deia que l'Any Miró havia sigut un bon exemple de col·laboració institucional, efectivament. Jo li vull afegir i vull, en aquest cas, precisar-li que crec que també ho ha sigut pel que fa referència al Museu Nacional d'Art de Catalunya. El Museu Nacional d'Art de Catalunya és un exemple de bona col·laboració institucional, en la qual la Generalitat i l'Ajuntament, que constitueixen els dos representants del Patronat, em penso que hi hem col·laborat i hi hem treballat, i ha sigut amb eficàcia i sempre en coincidència. I, al mateix temps, no cal oblidar que la presidència i la vice-presidència havien sigut atorgades a persones que no responien a les institucions, sinó al que se'n diu la societat civil, i crec que també aquesta col·laboració ha funcionat amb eficàcia durant aquest temps. La dimissió del senyor Pere Duran –per altra banda, explicada per ell mateix, per voler-se dedicar especialment a aquesta gran empresa de gas natural– obeeix, precisament, a aquests aspectes personals, i la seva substitució per l'anterior vice-president em penso que correspon a uns criteris de volguda eficàcia, de reconeixement de la seva personalitat i, al mateix temps, també, de bon acord institucional. Vull remarcar això perquè en aquest cas, quan de vegades sembla o de vegades algú voldria fer pensar que en el MNAC les coses han anat,

diguem-ne, de manera no prou correcta, jo entenc que ha sigut correcta i aquesta col·laboració institucional n'ha sigut un element molt fonamental.

Jo li respondré, intentaré respondre les preguntes concretes que m'ha formulat, perquè aquest aspecte de desplegament de la Llei i dels diners que s'hi apliquen, he intentat resoldre'l amb aquesta breu introducció. Al projecte del MNAC, fins ara s'hi han invertit 7.500 milions de pessetes; com vostè sap, així com, del Patronat, en formen part la Generalitat i l'Ajuntament, en les obres també hi forma part el Ministeri de Cultura, i cada una de les tres parts ha pagat una tercera part d'aquestes: per tant, 2.500 milions de pessetes són les quantitats fins aquest moment invertides en aquesta primera fase del Museu Nacional d'Art de Catalunya. Corresponien, com vostè sap..., diu: «Escolti, és que s'han gastat 7.500 milions de pessetes, però resulta que no s'ha pogut obrir»; en part, la seva afirmació no és precisament exacta, perquè en aquests moments el que calia era consolidar l'edifici, i aquesta consolidació de l'edifici, que tothom sabia que era costosa, que es va iniciar, fins i tot, abans de la constitució del Patronat, amb l'acord de l'Ajuntament de Barcelona, en el qual nosaltres, el Grup que dona suport al Govern, també hi vam estar d'acord, al mateix temps que el seu, doncs, van emprendre aquestes obres de consolidació de l'edifici, i, al mateix temps, cal dir que s'ha obert al públic la sala oval i també estan pràcticament condicionats els espais que hauran d'acollir la mostra del romànic i que ja durant els Jocs del 92 va acollir l'exposició de la pre-figuració, a més de la sala d'exposicions temporals, que ha acollit recentment l'exposició del Museu de la Ciència i la Tècnica de Catalunya. És a dir que el Museu es va obrir per a aquestes exposicions temporals, hi ha unes sales condicionades, el saló oval, i, al mateix temps, aquestes obres precisament de consolidació de tot l'edifici. 7.500 milions de pessetes.

Quina part correspon a l'aprovació d'aquest Parlament? Una tercera part. Quina és la previsió de despesa total quan el MNAC estigui enllestit? La previsió de despesa que en aquests moments nosaltres tenim és de 9.000 milions de pessetes. Per tant, el cost total seria de 9.000 milions més els 7.500 que ja han estat invertits, 16.500 milions de pessetes, incloses les necessàries per obrir l'exposició del romànic. Aquest seria el cost total. Com està previst? Doncs hi ha 3.000 milions de pessetes que jo els anunciava que formaven part d'un aval que la Generalitat estava disposada a atorgar per correspondre a la tercera part de la previsió que en aquest moment ja està establerta.

«Hi haurà modificacions en relació amb el projecte inicial?», em deia el senyor diputat. En principi, no. Tanmateix, cal tenir present que el MNAC és un projecte en el qual participen, en aquesta fase de construcció, les tres administracions, però nosaltres no preveiem ni pensem que hi hagi cap modificació en relació amb el projecte inicial. Cal tenir present, com li deia abans, que en aquestes previsions pressupostàries corresponents a aquest any sembla que hi ha assegurats els 900 milions de pessetes, que és la quantitat

necessària per poder obrir el romànic. Vostè em diu: «I el gòtic?» És que amb 900 milions de pessetes les previsions no permeten obrir el gòtic, sinó que són per a la sala del romànic. I aquesta és la limitació en la qual nosaltres acompanyem les altres administracions, perquè és la quantitat amb què han expressat que hi podien concórrer.

Es refereix a si l'edifici és l'edifici més correcte, si podia haver estat en un altre lloc. Jo crec que és possible: qualsevol solució s'hauria pogut emprendre. El que passa és que va ser precisament una opció de l'Ajuntament de Barcelona, que va prendre aquesta opció, i nosaltres, en el moment de la Llei de museus, vam acompanyar aquesta iniciativa, donat que ja hi havia hagut inversions realitzades i que ens semblava que era aquesta l'actitud que corresponia, atenent i algunes vegades compartint parcialment els criteris que ens donava el mateix Ajuntament.

S'ha acabat el temps... Jo, en la segona part de la intervenció, li respondré les preguntes que havien quedat per respondre.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Riera pot fer la rèplica durant cinc minuts.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Com sempre, agraeixo les respostes, i sempre un voldria tenir-ne més i més clares. Si li havia dit el del gòtic era perquè em semblava que sortia en la informació que s'havia fet que també s'obriria el gòtic, i em semblava clar que no, que no més podia ser el romànic, en aquests moments.

Continuo pensant, de tota manera, senyor conseller, que seria important crear un seguit de mecanismes per esbandir neguits que hi ha, en aquests moments, acumulats, neguits sobre el projecte i neguits –diguem-ho clar, també– sobre les persones que en aquests moments són responsables de tirar endavant els projectes. Els dossiers de premsa, ja sé que tenen un valor relatiu, però, en tot cas, quan fa tant de temps que incideixen a explicar que hi ha problemes, problemes de gestió per part dels que ja en aquests moments són responsables de tirar endavant el Museu –i en concret em refereixo, ho repeteixo sense cap animadversió personal, al tema de..., al senyor Xavier Barral–, em penso que és important que hi hagi, en tot cas, algunes respostes sobre el que això ha significat. El fet que hi hagi hagut acomiadaments de persones –en un cas trenta-sis persones, en un altre cas d'altres–, el fet que hi hagi constantment escrits dels que han estat col·laboradors, precisament, del mateix senyor, em penso que alguna cosa vol dir o s'hauria de tenir en compte.

Segona qüestió: el tema de si són molts diners. A mi, sincerament, m'ha tranquil·litzat quan em diu que *només* falten 9.000 milions, perquè d'altres informacions han dit que, segurament, per aconseguir el projecte tal com s'havia pensat inicialment, amb tots els sistemes, diguem-ne, que permetien emmagatzemar una part del Museu a l'interior del Museu, etcètera, que el que en realitat faltava eren 16.000 milions més. Per tant, els 9.000 milions més seria, en tot cas, una quantitat petita en relació amb el que és. Ara, estem parlant de quantitats tan importants que no creuen que seria

d'interès públic que hi hagués, al marge de la fiscalització de la Sindicatura de Comptes, una auditoria externa que permetés dir, explicar i aclarir i esbandir dubtes sobre com s'han esmerçat fins ara els diners destinats?

I tercera qüestió: és un tema molt delicat, el tema del patrimoni. Segurament, una persona, per més que sigui una persona molt imposada en una matèria, difícilment tindrà possibilitats d'entendre sobre les moltes qüestions, des de restauració, trasllat, conservació, etcètera, que puguin dependre d'un museu. No seria interessant, també, anar cap a la creació d'una comissió d'experts que permetés assessorar d'una manera permanent els treballs, perquè algun dia s'arribi o arribem a tenir realitzat aquest Museu Nacional d'Art de Catalunya, que, ho repeteixo, és tan important, perquè serà la imatge que donarà Catalunya del seu patrimoni, del més important dels seus patrimonis?

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El senyor conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, senyor president. La quantitat, efectivament, és important: quan jo em referia a 16.500 milions de pessetes com a cost total, em penso que és una quantitat prou important, i l'interès de les tres administracions i de les reunions que hem mantingut i els acords que hem establert és precisament per procurar limitar el cost en aquesta quantitat. Sempre, en qualsevol obra, les coses poden anar més enllà i l'esforç que volem realitzar és precisament d'austeritat, per limitar-ho a aquestes quantitats, malgrat els metres quadrats que representa tot el Museu, és a dir, que el cost que s'inverteix és un cost baix, que es calcula per metre quadrat, en relació amb el que podria resultar, segons el tipus d'actuacions que s'hi fessin. Procurarem mantenir-nos dins d'aquest esquema, i aquest és l'interès del mateix Patronat.

Diu que s'hauria de fer a través d'una auditoria externa. El que passa és que aquest Museu disposa també d'un interventor i, per tant, està sotmès als mateixos sistemes de control que l'Administració pública, i crec que entre l'interventor i els mecanismes interns, em fa..., tinc la convicció que, a més, hi ha un patronat que ho revisa, hi ha un gerent que ho presideix, i tinc la impressió que els mitjans de control s'han produït i em penso que són eficaços.

Parla el senyor diputat d'una comissió d'experts. El que hem procurat és que els mateixos representants del Patronat fossin experts en la matèria. És a dir, nosaltres hem procurat posar unes persones que siguin experts en cada un dels elements i, a més, uns bons coneixedors, i, en aquest sentit, tant des del punt de vista de l'arquitectura, com des del punt de vista museogràfic, com des del punt de vista del seu propi control econòmic, em penso que les persones que hi hem posat corresponen als millors professionals o als millors tècnics de què nosaltres en aquests moments podríem disposar. Per part de l'Ajuntament s'ha fet amb criteri semblant i, en aquest sentit, tinc la impressió que el Museu té una bona comissió d'experts. Si, a més, cal tenir present que en el cas del Ministeri s'ha creat també una comissió de seguiment,

constituïda també per experts i professionals, jo crec que aquest és un museu el seguiment del qual, des del punt de vista, està bastant, bastant assegurat.

Insisteix el senyor diputat i em diu que, efectivament, que aquí han sortit moltes coses i que es parla... Jo, moltes d'aquestes..., algunes de les observacions i alguns dels comentaris d'algun dels articles que han sortit en alguns diaris o en alguns mitjans informatius, jo crec que tenen una importància, la importància que tenen, però relativa, pel que fa referència al bon funcionament del Museu. El senyor Riera ho deia: el director és un professional de prestigi reconegut —en el moment que se'l va reclamar, tothom ens ho va expressar d'aquesta mateixa manera. Crec que la seva actuació pot ser subjecta a crítiques, i penso que les persones que estan dintre del Museu ho poden fer, poden fer-ho i de fet ho fan, però tinc la impressió que moltes vegades cal donar confiança a les persones i cal fer-ho amb la màxima serenitat, perquè moltes de les actuacions que es fan, unes altres persones ho haurien fet d'una altra manera, ho haurien conduït d'una altra forma. De totes maneres, la situació en què es troba el Museu no era precisament una bona situació: jo vull recordar, només, que aquest Museu, després de tants anys d'existència, no disposava ni tenia catàleg realitzat.

Quant al senyor Barral, el senyor diputat em pregunta sobre la seva situació i les seves incompatibilitats. Jo vaig respondre que no hi havia incompatibilitat —i vostè s'hi referia. En el moment que es va decidir que el senyor Barral s'incorporés al Museu, el senyor Pere Duran es va entrevistar amb ell i en aquell moment acabava d'acceptar, precisament, aquesta Missió Històrica Francesa de Göttingen. I aleshores ell ens va demanar que, durant sis mesos, no podia modificar, no podia deixar de complir amb aquest compromís, perquè el nomenament que feia l'Estat francès implicava aquest termini de temps. I llavors, donat que no cal oblidar que el Museu està en una fase d'obres, fonamentalment, i que del que es tractava era que prenguéss les actuacions de projecte museogràfic, etcètera, semblava compatible i així es va entendre. I, aleshores, no va tenir..., va ser nomenat director, perquè sí que convenia tenir un director, però, la dedicació que tenia, se li va permetre compatibilitzar-la en relació amb aquest compromís amb l'Estat francès. Ho vam realitzar d'aquesta manera i, per tant, no va tenir un contracte establert fins transcorreguts sis mesos, que van coincidir també amb un altre esdeveniment que cal remarcar: el senyor Barral era ciutadà francès i ell havia d'arreglar la seva situació legal a l'Estat espanyol i necessitava un permís de treball, cosa que es va produir en aquell interval de temps. Una vegada acabat aquest temps, una vegada formalitzada aquesta situació, amb el senyor Barral es va signar un contracte..., es formalitza un contracte d'alta direcció, de categoria semblant a un alt càrrec de la Generalitat, i va ser aleshores que, d'alguna forma, va deixar la seva missió francesa.

Jo entenc, també, que algunes de les informacions que s'han rebut —el senyor diputat s'hi referia— en relació amb els aspectes que fan referència a les restauracions, crec que

aquesta és una qüestió discutible, com moltes; però nosaltres tenim la convicció que els criteris de restauració seguits són correctes. Penso que hi pot haver opinions en contra, opinions en altre sentit; és un tema subjecte sempre a discussió, però entenem que el respecte a l'obra d'art, que és l'aspecte, l'element fonamental i comú a totes les opcions, en aquest cas també s'ha tingut. Així com que també la conservació de les peces al projecte del MNAC està en bona situació en aquests moments.

És a dir, jo crec que és d'agrair la inquietud per al bon funcionament d'aquest Museu, però penso que aquest Museu té les persones que són capaces de realitzar la feina que tenen encarregada i fer-ho amb el temps precís. I nosaltres hem d'aplicar-hi els recursos necessaris per tal que aquest Museu prioritari, fonamental per a Catalunya, pugui estar obert al més aviat possible i s'hi inverteixin els menys recursos imprescindibles.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la inspecció tècnica de vehicles

Passem al setè punt de l'ordre del dia, que abans era el desè: interpellació sobre la inspecció tècnica de vehicles, presentada pel Grup Parlamentari Popular. Té la paraula la diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, després de pràcticament una dècada d'actuació en el camp de la inspecció tècnica de vehicles i de gairebé sis milions i mig d'inspeccions realitzades a Catalunya, els resultats obtinguts posen de manifest el tipus de deficiències més corrents del total actual del parc automobilístic i industrial català, i evidentment, la importància de la ITV, o inspecció tècnica de vehicles, per a garantir la seguretat viària a tots els ciutadans.

De tots els factors que intervenen en la seguretat viària, un dels més importants és l'estat del components mecànics dels vehicles. A Catalunya comença la tasca en matèria d'inspeccions amb el traspàs de competències de l'any 1982 de l'Administració central a la Generalitat de Catalunya. Així, doncs, a partir d'aquest moment la Generalitat assumeix la comprovació del compliment de la normativa estatal 3273/81 mitjançant les inspeccions tècniques de vehicles. Per tant, des d'aleshores l'organització i el seguiment del funcionament de la xarxa d'estacions d'ITV correspon a la Generalitat.

Les directrius definides pel Decret 54/82, del 4 de març, marcaven i regulen la xarxa d'estacions de reconeixement de vehicles automòbils a Catalunya. D'acord, doncs, amb els objectius assenyalats per aquest Decret, es va fixar el procediment per a l'establiment i l'explotació de les estacions de la xarxa, els requisits de les entitats adjudicatàries i els termes de la concessió, com també les zones concessionàries i el seu àmbit territorial. Sobre aquesta base es

convocà a concurs públic i s'adjudicà les zones definides a les tres entitats següents que tenim a Catalunya, que són ECA, ERVSA i ITV.

La legislació estatal modificà el nivell d'exigència en matèria d'inspeccions i les freqüències d'aquestes, i això comportà l'ampliació de la xarxa catalana amb el decret 186 de l'any 1986, que fa que s'ampliés la xarxa a les comarques, fins i tot, més allunyades. Arribem, doncs, després d'una experiència adquirida en el funcionament de les estacions d'ITV, a una millora a l'any 1987; i finalment, com a desenvolupament normatiu més recent dins l'àmbit de les inspeccions de vehicles a Catalunya, el Govern de la Generalitat, mitjançant l'ordre de 30 de novembre de 1989, encomana la realització a les tres entitats col·laboradores a què abans he fet esment –de l'Administració, evidentment– diverses tasques d'inspecció, com puguin ser la inspecció prèvia a les matriculacions, inspeccions de reformes, d'obtenció de duplicats de documentació i algunes altres més.

Així, doncs, es completa d'aquesta manera el sistema d'actuació previst per aconseguir un servei d'inspecció eficaç i rigorós; això és cert. Els resultats de les inspeccions any rere any van millorant substancialment i podem comprovar tots que aquest servei encaminat a millorar la seguretat viària en el parc automobilístic de Catalunya ha experimentat una important millora amb un descens notable dels defectes detectats, com puguin ser els frens, el bastidor, el motor, la transmissió, els eixos o bé la suspensió.

Però no vull caure a donar xifres que molts de vostès coneixen i he pres les dades de dos anys bastant significatius: l'any 89 i les últimes dades que tenim, que són les del 1992. Vehicles revisats l'any 89: 785.000; vehicles revisats al 92: 992.000; per tant, ratllem a la ratlla d'un milió de vehicles. El creixement de vehicles inspeccionats indica una evolució favorable.

Deficiències detectades. L'any 1989 les deficiències que es varen detectar en els frens eren del 26,74, i del 92, 24,20; per tant, anem a la baixa. L'enllumenat: del 15,47 al 89, i 3,80 al 92. Els eixos: 17,90, 15,60 al 92. Direcció: 6,5% el 89, el 5% el 92; anem a la baixa. I una dada que crec que val la pena, doncs, que la tinguem en consideració és la del bastidor, motor i transmissió, peces fonamentals d'un vehicle, que a l'any 89 va ser del 14% i –alerta– el 1992 puja i es queda pràcticament a un 18, un 17,90%. Evidentment, hem d'afegir una disminució en la mortalitat a les carreteres de Catalunya. Tot i que hi incideixen molts factors, l'any 93 hem tingut un descens d'11,5%; mentre que l'any 91 vàrem registrar 760 víctimes mortals a Catalunya, l'any 92 es varen reduir a 654, i l'any 93 les víctimes mortals foren 579.

És evident, com deia abans, que incideixen molts factors: d'una banda, la Direcció General de Tráfico; d'altra, l'Institut Català de Seguretat Viària; l'entrada en vigor, també, del *Reglamento de circulación* el passat juny del 92, i moltes mesures encaminades, mitjançant, doncs, diverses conselleries, a la sensibilització dels usuaris-automobilistes a cada vegada conduir millor, i un factor determinant, les inspeccions tècniques de vehicles, per tant, la ITV.

Per tant, voldria deixar clar que els resultats són positius. Ara bé, tot és millorable i crec que tot allò que pot anar encaminat a millorar la qualitat, la gestió i a eradicar l'absentisme dels ciutadans a passar la revisió, a millorar el nombre d'usuaris pel bé de la seguretat viària ha de tenir unes prioritats i sensibilitat per part del Govern de la Generalitat.

A Catalunya en aquests moments, i segons resposta de la Conselleria d'Indústria, tenim vint-i-nou estacions d'ITV fixes, quatre de mòbils i quatre de mòbils agrícoles. L'any 1992, i segons consta en la memòria dels deu anys d'actuacions, eren vint-i-set estacions fixes i vuit de mòbils –les mòbils les mateixes que ara–, i constava i es preveia que per a l'any 1993 la xarxa es completés amb sis estacions fixes més. Per tant, ara, en aquests moments parlariem de trenta-tres estacions fixes i la realitat és que en són vint-i-nou. Sis d'aquestes estacions són al Barcelonès i les vint-i-tres restants, fixes, a repartir entre les quaranta comarques de Catalunya.

Els horaris, el servei públic d'aquestes estacions és de, més o menys, el següent: des de la set del matí a les vint-i-una hores o a les vint-i-dues, o bé de les vuit del matí, dos quarts de nou, a vint-i-una, vint-i-dues hores de dilluns a divendres. Anem cap al dissabte: de les vint-i-nou estacions fixes a Catalunya solament donen servei onze estacions el dissabte; de vuit a nou obren fins a les catorze hores. D'aquestes onze estacions, sis són al Barcelonès i una a Viladecavalls; les quatre restants a repartir per tot Catalunya. Crec que això no correspon al reequilibri territorial que molt bé sempre defensem i defensem les il·lustres senyores i senyors diputats en aquesta cambra. I els voldria recordar, i que reflexionessin, amb el següent: estació d'Alt Penedès, està tancada el dissabte; l'Anoia-Igualada, tancada; el Bages-Manresa, tancada; Baix Llobregat-Cornellà de Llobregat, tancat; després vénen totes les del Barcelonès, obertes; Berguedà, tancat; Maresme, tancat –Argentona–; Osona-Vic, tancat; Vallès Occidental-Viladecavalls, obert. Girona, Girona en té sis, tres obertes i tres tancades; tancades: Alt Empordà-Vilamallà, Baix Empordà-Palamós i Puigcerdà-La Cerdanya; obertes: Olot, Celrà i Blanes. Lleida: cinc estacions fixes; el dissabte tancades: l'Alt Urgell, a Montferrer, pràcticament a la Seu; el Pallars Jussà-Tremp; la Segarra, a Granadella; Segrià-Lleida; Solsonès-Solsona. Tarragona; tres estacions fixes, totes tres tancades: la de Reus, Tortosa i Móra la Nova.

Sol·licitud d'hora en aquestes estacions de revisió de la ITV: entre setmana hi ha diferència d'unes a les altres; depèn de l'entitat col·laboradora; en unes vuit dies, deu dies, quinze dies, fins i tot a tres setmanes d'espera. Per tant, això demostra una saturació en el servei. Com més vell –hem de tenir en compte– es fa el parc automobilístic, més revisions anuals d'un mateix vehicle s'han de passar. Per tant, podem jutjar tots plegats.

Per què, per quin criteri se segueix que el dissabte, jornada en què molts usuaris, bé del món del transport escolar, de mercaderies, d'inflamables, furgons, furgonetes, usuaris de turisme, que per motiu de treball els dies feiners, de dilluns

a divendres, els perjudica econòmicament perdre unes hores de treball o el sol fet de demanar festa en unes hores determinades a la fàbrica, no puguin gaudir, i prop de la seva residència, de les inspeccions d'ITV en dissabte. Les estacions no es troben a la cantonada i el temps del desplaçament d'anada i tornada, més l'espera i el temps de la revisió, fa que tot seguit transcorrin entre dues hores i mitja i tres hores, per tirar un terme curt, per realitzar una tasca per al bé de la seguretat però que tanmateix és obligada.

Per què un pagès, un agricultor, un venedor, un particular, aprofitant el mercat de la seva comarca, com pugui ser el cap de setmana a Vilafranca del Penedès, a Vic, a Berga, Igualada o, fins i tot, els de la Seu –tot i que la tenen molt a la vora, a Montferrer– i tinguin la instal·lació de la ITV fixa, no té la possibilitat i l'accés de la revisió tot aprofitant la jornada? No creuen que seria bo que totes les estacions d'inspecció poguessin portar a terme tots tipus d'inspecció referent als vehicles que per normes ADR i TPC internacional han de dur a terme cada any? Això abaratiria el cost de la inspecció per vehicle i contribuiria a reduir el percentatge de sinistralitat. Com i qui controla la gestió i la qualitat de les mateixes instal·lacions de la ITV?

Anem cap al cost de les revisions dels vehicles. Senyor president, em permetrà que em depassi; sap que no és la meva norma, però avui ho duc una miqueta llarguet. Gràcies.

Un vehicle industrial, el seu cost és de 3.891 pessetes, més 699 d'IVA: 4.590; un turisme, 2.639, més l'IVA, 46.6: 2.639, i un furgó, 3.500; està en la mateixa línia. Revisions anuals: 1 milió; preu mitjà per vehicle: 3.350; facturació: 3.328 milions; IVA del 15% –que és l'IVA que es factura–: 515 milions.

Desglossem. Les tres entitats col·laboradores de l'Administració liquiden cànon a la Generalitat de Catalunya, tal com consta en el capítol IV, article 20 de l'ordre 21.06.82, del Departament d'Indústria. Segons també resposta a la pregunta escrita del 19.10.93, les tres entitats han liquidat a la Generalitat diferents quantitats que no les diré per fer-me més curta, però sí que destacaré la de l'any 92, que són 119 milions de pessetes, i l'any 93, el primer semestre, 69 milions. Per tant, amb la quantitat més o menys de vehicles, se'ns en va a 140 milions. Aquest cànon de 140 milions que liquiden les entitats a la Generalitat amb caràcter de taxa figura inclòs en la factura i rebut de l'informe d'inspecció tècnica de vehicles, bé sigui favorable o desfavorable la inspecció. Cap usuari pot distingir d'aquesta factura quina part correspon al cànon de la Generalitat i quina part correspon al treball de la revisió, de caràcter obligatori, que facturen les empreses a Catalunya. Revisió de caràcter obligatori pel Codi de circulació i la Llei de seguretat viària.

Tot ciutadà té dret a conèixer els imposats que paga per un servei, i més si aquest servei és una imposició, i per què als usuaris se'ls obliga a liquidar un 15% d'IVA sobre el cànon de la Generalitat, que és una taxa; IVA que s'aplica el més alt, el del 15%, per un servei d'obligat compliment. La seguretat no és cap luxe i amb la seguretat no es pot ju-

gar; es cada cop més necessària per millorar la seguretat vial.

Les inspeccions són –com he dit abans– d'obligat compliment i en incórrer en l'incompliment recau en una multa o en una sanció de 10.000 pessetes, la retirada del carnet, del vehicle o la immobilitat d'aquest. I tant la Guàrdia Civil com la Policia Local o els Mossos d'Esquadra poden denunciar i multar aquest fet. Per tant, la gran majoria d'usuaris no poden desgravar, fins i tot, aquest IVA, perquè són finalistes d'un producte que no és de consum ni de luxe, sinó de seguretat humana i d'obligat compliment; per tant, correspon o correspondria a un IVA de caràcter reduït, no al del 15%.

Seguir els consells del Pla català de seguretat viària per a l'any 93, en els punts b.16.2, centrat en quatre aspectes, és positiu, i aquest és el criteri del Grup Parlamentari Popular. La millora de la ITV és totalment necessària per a la seguretat de la via pública, en la qual hi estem tots inclosos, tant els mateixos conductors, viatgers o acompanyants, com dels vianants que poden patir les conseqüències de qualsevol accident. I, en aquest sentit, preguntem quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu per tal de col·laborar i gestionar la millora de la seguretat vial a Catalunya mitjançant la ITV.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Montserrat. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Subirà.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà): Senyor president, senyores i senyors diputats, per començar, vull felicitar la senyora Montserrat pel profundíssim coneixement que té del tema que ha estat objecte d'interpel·lació, i ho dic sense cap ironia; és molt profund.

En segon lloc, dir-li que la seva intervenció m'ha recordat les situacions del món acadèmic, en el qual quan en un claustre de professors un aixeca la mà i comença dient: «Escolti, aquesta exposició que vostè ha fet està molt bé, té molts elements positius, aprofundeix molt en determinades coses, però, però...», i llavors ve el «però», que és el que ha fet vostè amb molta elegància.

Anant al tema seriosament, jo començaria una mica pel final, senyora Montserrat. Vostè ha dit que..., és a dir, l'objectiu de tot el sistema d'inspecció tècnica de vehicles és el foment de la seguretat. De fet, es tracta d'aconseguir que el parc de vehicles compleixi uns mínims perquè no sigui un perill ni per al mateix usuari ni per als altres usuaris de la via pública, que pot ser que no siguin ni conductors, sinó simplement vianants. I això, això, en una societat molt liberal –molt liberal–, es podria, simplement, deixar en mans dels privats; això sí, llavors, amb unes sancions terrorífiques quan es provoqués un accident i resultés que s'ha provocat aquell accident perquè, doncs, aquell vehicle no frenava i el seu usuari ho sabia, que no frenava.

És clar, a Europa les coses, normalment, no han anat així i les administracions públiques han intentat, diguem-ne, ajudar el ciutadà a fer allò que ha de fer a base de posar-li una

obligació, però, de fet..., vostè ha dit: «Les ITV són una imposició.» No, escolti, les ITV són una desitjadíssima, molt necessària, imposició; però desitjada, eh? Per tant, no em faci servir l'argument, en relació amb els horaris i les factures i tot això —que després en parlarem—, que és una imposició. Oi que estem tots d'acord que és molt convenient que es faci? Per tant, val més que no contribuïm que la població es pensi que la ITV simplement és un truc per cobrar impostos. No, no: té unes finalitats.

Té unes finalitats que són, primer, la seguretat, però també altres, concretament dues més, que és el medi ambient..., és a dir, un vehicle ben ajustat —especialment pel tema de motor— és un vehicle que pollueix menys, i això també és important, perquè una part important de la pol·lució de les ciutats que molesta els ciutadans ve de la mala carburació dels vehicles. I finalment, té un efecte clar, també, mediambiental: és a dir, tots sabem que els vehicles moderns consumeixen bastant més que els vehicles antics i mal conservats, i això al final repercuteix a la butxaca particular de l'usuari, però també repercuteix en el conjunt del país, doncs, perquè s'han d'importar menys productes energètics. Per tant, aquestes són les finalitats —i no la imposició perquè sí, eh?

Vostè ha parlat de tres..., quatre grans grups de coses: els defectes detectats i, per una evolució en això, l'absentisme, i a dins de l'absentisme hi ha molts diferents subconceptes que tots són importants, que vostè els ha esmentat, però un d'ells, les forces públiques, que ens haurien d'ajudar a evitar l'absentisme..., és a dir jo no tinc inspectors que vagin per les carreteres mirant si la gent ha passat la ITV; això ho fa la Guàrdia Civil de Trànsit, els Mossos d'Esquadra, quan hi són, en aquestes coses, i també les policies municipals. I seria molt important que ens ajudessin a fer complir al ciutadà l'obligació de passar la ITV. Pel bé de qui? D'ell mateix i dels seus conciutadans. Naturalment, seria una ximpleria que el Departament d'Indústria muntés un sistema d'agents motoritzats que anessin per les carreteres vigilant si el vehicle ha passat la ITV o no; això ho han de fer les forces que controlen la circulació de vehicles.

I finalment, vostè ha esmentat una altra cosa que és extremadament important perquè forma part del complex de coses que han de fer que l'absentisme disminueixi, que són les facilitats del compliment; és a dir, la comoditat i les facilitats per complir aquesta obligació ciutadana que és passar la ITV. D'això, en parlarem més a fons després.

I finalment, vostè..., bé, finalment no, vostè ha parlat de la xarxa i de com ha d'evolucionar i —finalment, sí— de l'estructura del rebut i dels costos i aquestes coses. Jo miraré d'anar contestant punt per punt.

Respecte al tema dels defectes, s'ha de mirar amb una certa atenció, perquè la comparança que vostè ha fet no va bé, degut que els defectes han de sumar cent; és a dir, quan es dóna la distribució de tipus de defectes, en percentatges, ha d'acabar sumant cent, i si uns baixen, un altre puja. El que és important no és aquest punt; això, aquest número, aquestes xifres em sembla que vostè les ha tret de la Memòria, concretament, de la pàgina 39, que hi ha aquest for-

matge en trossos, no? És clar, sempre que vegi un formatge, el problema és que, si ho compara un any per l'altre, han d'acabar sumant cent, i si els frens han disminuït d'origen de defectes en tres punts, una altra cosa o unes altres coses hauran d'augmentar tres punts, per força. L'important, des d'aquest punt de vista, és el gràfic que hi ha a la pàgina, concretament, 42, que és: el percentatge de vehicles que no passen la inspecció per defectes, que potser s'hauria d'analitzar quins defectes —en això ja hi estic d'acord; a mi m'interessaria molt també, i això ja ho farem—, però la dada que es dóna aquí és els vehicles que no passen la primera inspecció, com a percentatge dels vehicles que han anat a fer la inspecció. I això és el que ens diu si efectivament el parc està més ben mantingut o no. I, si això ho volguéssim desglossat pels diferents defectes, sí que podríem dir: hi ha tendència a disminuir el nombre de vehicles que no la passen perquè tenen malament els frens. Dit d'una altra manera: si l'any que ve els motors estan tots fets malbé, el percentatge de defectes deguts als frens disminuirà, encara que realment hi hagi els mateixos frens defectuosos —el formatge, eh? En canvi —en canvi—, amb aquesta dada sí que podríem jutjar això.

De tota manera, el que sí que li puc dir és que en els darrers tres anys hi ha una lleugera disminució del nombre de vehicles que no passen la inspecció a la primera, que concretament l'any 90 era el 19,09 i l'any 92 és el 18,11. Bé, això, nosaltres tenim contacte constant amb les organitzacions d'ITV d'altres països; n'hi ha algunes amb un gran prestigi i una llarguíssima tradició, com són les que té els diferents TÜV a Alemanya, i ens intercanviem dades. El nombre de vehicles que no passen la ITV en la primera inspecció a tot Europa es manté molt constant, al voltant del 20%. I li diré per què passa això. Perquè, si bé el parc ha millorat substancialment en els últims anys —ens sembla—, l'exigència s'ha fet més grossa.

Això té un altre problema col·lateral, petit, que no és el cas de perdre-hi temps avui, però que hi ha un sector de gent que hi és molt aficionada. Per exemple, els vehicles antics de col·leccionista, que els agrada que estiguin en condicions de circular perquè forma part de la seva afició, aquests tenen moltes dificultats per passar la ITV, encara que estiguin en perfecte estat, perquè els estàndards que s'apliquen als vehicles han evolucionat molt amb els anys, eh?

Per tant, això s'ha de mirar amb compte, però, de tota manera, jo crec que sí, que vostè té raó, en el sentit que, bé, hi ha hagut un cert progrés, especialment en les coses que estan més relacionades directament amb la seguretat, concretament frens i suspensions, l'adherència de les rodes, etcètera, però que, en canvi, hi ha altres coses que potser s'haurà de vigilar més. Això ho podem anar seguint amb el temps, sobretot si perfeccionem aquesta estadística de quin és l'origen dels defectes i no el formatge.

Xarxa. A la xarxa, vostè ha dit que ens falten estacions per posar. Home, sí, depèn de com es miri. Concretament, i per referir-me a les xifres que vostè manejava... —no, si això ho tinc aquí, exacte—, el nombre d'estacions fixes obertes

ara –ara, en aquest moment– són trenta; és una més de les que vostè deia. I estan en un procés molt avançat, que segurament es podran obrir molt aviat la del Tarragonès –una–, allà prop de Tarragona, i la del Vallès Oriental, que finalment s'han pogut resoldre els problemes de terreny relacionats amb aquesta estació i això es podrà obrir amb tota rapidesa.

Però, és clar, aquí allò interessant és que el Decret del 86 marcava uns determinants estàndards a complir quant a distàncies, nombre d'habitants, etcètera, i això ens impulsava a..., aquest Decret, al final, arribava a la conclusió que hi tenia d'haver vint-i-quatre estacions fixes. I, en canvi, ho hem superat. Però és que això continuarà creixent, perquè, a més a més, el servei funciona prou bé com perquè... Això és una concessió administrativa, eh?, vol dir que funciona bé per totes dues parts, i sembla que les empreses estan agafant una direcció que consisteix a dir: «Escolta, en lloc de servir per una mòbil aquesta comarca, com que la demanda és important, m'interessa més fer-ne una de fixa.» I llavors els diem sempre que sí; és a dir, transformar una presència d'estació mòbil en una estació fixa ens sembla que és positiu, i en aquests moments, doncs, hi ha més..., concretament, hi ha dues comarques que, teòricament, segons el Decret, haurien d'estar servides per mòbil, que estan servides per fixa, i a més a més en el futur immediat se n'obriran d'aquest tipus cinc més –cinc més. És a dir que acabarem, possiblement, dins d'aquest any o potser a principis del que ve, amb trenta-cinc estacions fixes. Si vostè hi està interessada, li puc donar el mapa complet i tot allò on estan situades les estacions, però suposo que ja ho té, perquè vostè ha estudiat el tema molt a fons.

Passaré ràpidament al tema de l'absentisme. Ja he comentat, respecte a l'absentisme, la necessària ajuda que ens haurien de donar i que en alguns casos es dona per part de les forces que controlen els vehicles que van per les carreteres, però qualsevol ajuda en aquest sentit seria bona, perquè, a més a més, és una cosa positiva per a tothom.

Nosaltres hem fet campanyes de sensibilització per televisió que les pensem repetir. Són campanyes que incideixen genèricament en el sentit de dir: «Escolti, allò que va bé per a la seguretat...» –home, la meua llarga tradició confessional em permet dir això sense que ningú ho interpreti malament; és a dir: «va molt més bé haver passat la ITV que una medalla de sant Cristòfol», per exemple, no?; encara que no estic en contra gens ni mica que la gent es posi medalles de sant Cristòfol, però que passin la ITV i es posin la medalla de sant Cristòfol, eh? És a dir, aquest tipus de campanya.

Però, a més a més, s'ha de fomentar la comoditat, i això em fa entrar en el tema dels horaris. Miri, nosaltres vam prendre l'opció –i quan dic «nosaltres» vull dir els meus predecessors, eh?–, vam prendre una opció molt sàvia, que va ser l'opció de la privatització del servei; és a dir, va ser l'opció de la concessió administrativa, i li ho explicaré amb dues xifres, i es veu claríssim. Aquestes xifres les vaig dir –si no ho recordo malament– en la inauguració de l'estació de Vilanova i la Geltrú, que va ser fa quatre dies, i jo deia:

algunes comunitats autònomes van fer l'opció de donar aquest servei directament a l'Administració, eh? El Departament d'Indústria en aquests moments té 495 funcionaris, amb una lleugera disminució respecte a anys anteriors; el sistema d'ITV té 500 empleats –té 500 empleats. Si nosaltres haguéssim pres l'opció de prestar aquest servei directament des de l'Administració i no donar-ho en concessió administrativa, els asseguro que en tindríem 700 i els horaris serien... (*remor de veus*) –jo no vull fer hipòtesis més fortes encara–, i costaria molts diners pressupostaris i no donaríem un bon servei. I algunes comunitats autònomes que van fer l'opció de fer-ho ells, ara estan canviant. I canviar costa molt més que fer-ho de nou pel bon camí, que és el que van triar els meus predecessors.

Però això té unes servituds, que és que els termes de la concessió no poden ser canviats arbitràriament. I, a més a més, té una altra servitud, que és allò que se'n diu «l'equilibri concessional», és a dir, que no pots obligar el concessionari a fer una cosa que li representi una despesa addicional molt important sense tenir-ho en compte a la tarifa.

I això lliga amb un altre tema –i acabaré, senyor president–, que és que les nostres tarifes, home, no són les més barates de l'Estat, però, en canvi, estan per sota de moltes comunitats. Aquesta informació la tinc, però, de memòria –de memòria. Li diré –mentre la busco– que... Bé, si no la trobo, ja la buscaré després, i a la rèplica li ho diré. Però, de totes maneres, li puc dir, de memòria, que nosaltres estem per sota de les tarifes de Madrid, de Cantàbria, de Castella i Lleó i de Galícia, i alguna altra –i alguna altra–, que no la recordo de memòria, però aquestes. I estem per sobre d'altres, el que passa és que no gaire significativament; és a dir que no puc assegurar –perquè no n'he fet la mitjana– que estiguem a la mitjana, però sí que estem per sota d'aquestes que li he dit, i em sembla que és correcte.

Però, si tinguéssim de fer fer als concessionaris coses que, a més a més d'allò que estan compromesos a fer d'acord amb el Decret i amb els termes de la concessió..., les poden fer si volen; és a dir, si resulta que obrir dissabte una estació de no sé on és molt rendible i l'obren, no els diem que no. Però, en canvi, si els ho tinguéssim de fer fer obligatòriament, hauríem o d'augmentar la tarifa general o d'autoritzar-los a aplicar una tarifa més cara aquells dies que no estan obligats a obrir per termes de concessionaris.

I, de..., paro, senyor president; suposo que si tinc de dir alguna cosa més, ja la diré després, a la rèplica.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Montserrat pot fer rèplica.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Honorable senyor conseller, moltes gràcies per la seva resposta. Vostè sap que a mi sempre m'agrada donar les gràcies perquè, doncs, t'amplia –no?– el contingut del que un ha intentat estudiar i poder portar a terme aquí i d'una inquietud d'una sèrie de ciutadans. Però em dona la impressió..., o sigui, d'una banda, em sento, doncs, contestada, però de l'altra no. Potser ara, amb l'altra rèplica, quedarà una miqueta més clara.

Vostè m'ha dit que hi han trenta estacions fixes. Me n'alegro; n'hi ha una de més, i m'acaba de dir que és la de Vilanova i la Geltrú. Li pregunto –de Vilanova i la Geltrú, perquè l'acaben d'inaugurar i no estava en la llista del llistat de les anteriors, i, com que no hi estava a finals d'any, doncs, és nova–, per tant: aquesta nova, dissabte estarà oberta, senyor conseller? –una pregunta.

Vostè ha fet el comentari de la concessió administrativa que la Generalitat dona a aquestes empreses privades que gaudeixen... Permeti'm que ho digui: a mi em fa molta il·lusió que es guanyin molt bé la vida, però és que són unes empreses, honorable conseller, que se la poden guanyar molt bé –molt bé. Vostè té els resultats, perquè els ha de tenir anualment, de com va la seva gestió; per tant, vostè sí que, això, ho sap. I perquè, doncs, gaudeixen del que no gaudeixen les altres empreses privades, que és, doncs, d'una propaganda institucional que fa la Generalitat –molt ben feta, per cert–, perquè això va en benefici que no hi hagi absentisme, de gent que no hagi passat la ITV, i, per tant, cada vegada més els seus clients van creixent. Per tant, els resultats han de ser positius mai negatius; no aniran mai enrere, sempre aniran a més.

El que em sorprèn és que vostè digui: «És clar, aquesta concessió administrativa hauríem d'obligar...» Jo no li demano que obligui, però sí traslladar-li una inquietud d'uns ciutadans i d'una necessitat de Catalunya per a un reequilibrament territorial, que aquestes estacions d'ITV –quatre només a tot Catalunya i tan..., o sigui, dues o tres concentrades a Girona, cap a Tarragona, pràcticament cap a Lleida–, doncs, la veritat sigui dita, no sé si els seran rendibles o no, però la rendibilitat vindrà marcada amb el resultat anual d'aquestes empreses. Per tant, jo crec que sí que vostè pot fer-los arribar el trasllat i recomanar-los –recomanar-los– que, pel bé de Catalunya, dels ciutadans i de la seguretat vial, obrin els dissabtes; si no totes, almenys que hi estiguessin més d'un 50% d'aquestes trenta, que ja ens n'aniríem a les quinze. Crec que, això, vostè ho pot aconseguir.

El que sí que vostè m'ha dit sobre el tema de l'absentisme..., i que creu que ens haurien d'ajudar. Ens haurien d'ajudar, doncs, la Guàrdia Civil de Trànsit, Mossos d'Esquadra, les policies locals..., completament d'acord amb vostè. Però jo ara em faig una pregunta: Vostè recorda aquella taxa que es pagava fins al principi del 93, que totes les comunitats autònomes d'Espanya la liquiden, menys Catalunya? Jo me n'alegro, perquè, en definitiva, va en benefici de l'usuari. Alerta, eh?, no és que vulgui que s'implanti, no, no. Una taxa que abans era de 400 pessetes i ara és de 800, perquè aquesta taxa, aquesta taxa del Ministeri de l'Interior, la Direcció General de Tràfic la feia servir per a les anotacions generals en el fitxer central de totes les estacions..., de totes les revisions passades, i, a la vegada, de procurar i de col·laborar amb les comunitats autònomes a l'absentisme.

Catalunya –Catalunya–, mentre la comunitat autònoma, o sigui, la Generalitat de Catalunya, el Departament d'Indústria cobra –o va cobrar– 119 milions de taxa o de cànon

en aquestes tres empreses, varem liquidar 900 milions... –esperis un moment; potser ho dic malament; fins i tot em sembla, la xifra...–, no, perdó: 600. Mentre la Generalitat de Catalunya cobrava un cànon a les tres empreses de 119 milions de pessetes –amb aquests 119 milions de pessetes de cànon va encaminar, doncs, aquestes campanyes publicitàries, a investigació, la seguretat vial...–, el Govern central, a través de la Direcció General de Tràfic, recaptava 600 milions, cinc vegades més –cinc vegades més. Ara no liquidem; ara, a 800 pessetes la taxa –que està a 800, és voluntari–, a 800 pessetes la taxa, doncs, el milió, hauríem de donar 800 milions.

Jo no sé, fins aquí, conseller, si es podria fer alguna gestió en el Govern central per tal de preguntar-los si, en no tenir aquests 800 milions que li correspondrien de Catalunya –i que jo me n'alegro perfectament–, si això col·laboraria que la Guàrdia Civil ajudés, i amb campanyes, des de..., central a l'absentisme..., a l'absentisme, com vostè molt bé deia. Això és una pregunta que he pensat que seria bona.

I, després, no m'ha respost el tema de l'IVA. La facturació d'aquest servei pràcticament s'ajusta amb el tema de l'aigua, que la gent es queixa, el ciutadà o l'usuari es queixa que no sap exactament què és el que paga, i se'ns aplica un 15% d'IVA –un 15% d'IVA– a un producte que és el que li he dit abans: no és de luxe, és de seguretat, i se'ns aplica i se'ns carrega, fins i tot, d'un altre impost que és el mateix cànon, quan la taxa que li deia del Ministeri, aquesta anava completament a part i aquesta no es liquidava IVA, però sí en el cànon de Catalunya.

Per tant, jo li agrairia que vostè em digués si és partidari de poder negociar amb el Govern de Madrid un rebaix substancial de l'IVA, d'un IVA reduït, que podria ser d'un 6% –o un 3, tant de bo..., com més baix pogués ser, millor–, i, si no pogués ser això, si es pogués compartir o diferenciar aquest rebut en dues parts per tal que l'usuari sabés ben bé què és el que paga. I, fins i tot, senyor conseller, ens estalviariem molts diners, perquè, si aquest 15% només anés per a la feina que ha de fer la concessionaria com a empresa privada, no pagaria l'usuari el 15% sobre el cànon de la Generalitat; per tant, ens estalviariem uns diners i de ben segur que també contribuiria que l'absentisme o que l'usuari finalista, doncs, tingués més ganes i més il·lusió de passar aquestes revisions, que comparteixo amb vostè, en tot moment, que són molt necessàries.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Montserrat. Senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor president, senyora diputada, tinc les xifres, ara. Les tarifes són a Catalunya més baixes que a Madrid, a València, a Cantàbria, a Castella i Lleó, a Canàries i a Galícia –és només per tenir una idea. Això és la tarifa de turisme, eh? La tarifa, per exemple, de vehicles de més de 3.500 quilos, doncs, llavors aquí estem més baixos que a Madrid, que a València, que a Cantàbria, que a Castella i Lleó, que a Galícia, però no que a Canàries; és a dir que hi ha una petita variació, eh?

Bé, llavors, vostè, efectivament, havia tocat un tema en el qual..., jo el que agafo, des d'aquí..., la veritat és que no recordo ara l'estructura del rebut. I efectivament, jo m'estudiaré les possibilitats que hi hagi de fer un rebut més detallat, perquè no hi ha res a amagar. I per tant, si això pot repercutir en algun avantatge per a l'usuari des del punt de vista que pugui desgravar una part de l'IVA o el que correspongui a no sé què, doncs, d'acord, ho estudiarem; de debò. I a mí m'agradaria..., és a dir, ja enviaré a la senyora diputada una comunicació que es pugui fer en aquest terreny.

Naturalment, reclamar un IVA més reduït és una cosa que també en prenc nota. Serà més difícil, o almenys no està a les nostres mans; és a dir..., ja es reclamarà.

El tema de les taxes aquestes de la Direcció General de Trànsit és una cosa molt curiosa, perquè nosaltres vam decidir no pagar-les..., vaja, no cobrar-les –i no pagar-les– quan ens vam assabentar que hi havia altra gent que tampoc ho feia; és a dir que no som l'única comunitat autònoma, ni molt menys, que no pagui això. Perquè ja ens molestava molt cobrar-ho, entre altres raons, perquè ens semblava que no s'aplicava a les finalitats que es tenia d'aplicar; perquè, la veritat, quan els registres i les anotacions de la gent que havia passat inspecció tècnica de vehicles –que devien ser carretelles– es feia amb ploma d'oca, devia costar bastants diners cada anotació, però, en aquests moments, l'anotació de qui ha passat el vehicle, escolti, els la podem enviar –i els l'hem ofert– amb disquet d'ordinador; és a dir que el cost de fer les anotacions és ínfim. Evidentment, no justifica 800 pessetes.

I, naturalment, aquest va ser un tema que va ser..., que encara estem en discussions. Vam estar discutint molt de temps, i al final ens va semblar que una bona tècnica per discutir amb una posició una mica més forta era deixar de pagar, i, com que ja ho feien altres –com que ja ho feien altres–, doncs, vam dir: «Mira, farem el mateix que aquests que deixen de pagar, saps?» I d'aquesta manera potser parlarem amb més interès per part de l'altra part, per part de la segona part contractant de la segona part contractant. Se'n recorda? Doncs, això.

Bé, jo no puc afegir gaire gran cosa més, només dir-li que..., insistir un moment en el tema de facilitar el servei. És a dir, nosaltres hem... Encara abans hi ha una altra cosa: a mi no em fa cap vergonya fer campanyes de publicitat genèriques, que consciencien la gent que ha de fer una cosa, encara que allò beneficiï unes empreses concretes que són concessionàries –que són concessionàries–; al concurs s'hi podia presentar qualsevol, i hi ha temes que, malgrat que es vulguin liberalitzar, doncs, s'han de fer d'aquesta manera. Miri, també es dona per concessió, per exemple, la distribució de gas. I llavors, en aquest cas, el que has de mirar..., nosaltres el que sí que fem és un decret de tarifes cada any, i el decret de tarifes es fa mirant que els beneficis d'aquestes empreses, que a més a més tenen l'obligació de presentar-nos tots els comptes, siguin uns beneficis correctes però, en cap cas, allò que se'n pogués dir «escandalosos», als quals té dret qualsevol empresari que es dediqui a una activitat absolutament lliure. I jo, això d'«escandalós», ho he dit en-

tre cometes; és a dir, qualsevol empresari que es dediqui a una activitat absolutament lliure té dret a fer tants beneficis com pugui; els concessionaris, no. I llavors, el que fem és graduar la tarifa, i, com que aquesta gent segurament són bastant eficients –la prova és que alguns d'ells s'han presentat a concursos en altres llocs i també a l'estranger, i els han guanyat, perquè ho saben fer, em sembla, força bé–, resulta que aplicant una tarifa que els manté en allò que se'n diu «equilibri concessional», doncs, aquesta tarifa pot ser més baixa que a altres llocs. Això demostra que el sistema és bastant eficient.

Bé, tornant al tema de l'atenció al públic, home, d'esforços, se n'han fet; no només des del punt de vista de la contesta que no tinguis d'anar a fer cues, sinó que et donen hora, i es compleix, i els temps d'espera són molt curts –amb les hores donades. Fins i tot, en un cas concret, hi ha una empresa que dona les hores amb un sistema de computador que permet fer la cita a qualsevol hora del dia i de la nit de qualsevol dia de la setmana, perquè els computadors, gràcies a Déu, només els deixen endollats i funcionen. Per tant, jo penso que hi ha aquesta actitud.

A Girona hi ha ITV que obren el cap de setmana, doncs, per la senzilla raó que hi ha molt ciutadà barceloní que hi va a passar el cap de setmana i aprofita el dissabte per passar la ITV, i això provoca una demanda addicional que els ho fa interessant. De tota manera, vostè té raó amb l'enfocament que m'ha fet i m'ha dit: «I vostès no podrien conscienciar aquesta gent i parlar-hi i trobar la fórmula que poguessin obrir també els dissabtes més àmpliament arreu del territori?» Doncs sí, i ho farem.

Bé, em sembla que això cobreix substancialment tots els temes, senyor president.

Moltes gràcies, senyor president, senyora diputada, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la higiene alimentària

Passem ara al vuitè punt de l'ordre del dia –que era el tretzè–, que és la interpellació sobre la higiene alimentària, presentada per la diputada senyora Maite Utgés, del Grup Socialista, que té la paraula.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el passat mes de novembre quatre persones de Sant Adrià de Besòs van haver de ser ateses a l'hospital Trias i Pujol, de Badalona, a resultes d'una intoxicació per l'acció del clembuterol, després d'haver consumit fetge de vedella. Comença a ser empipador haver d'abordar una i una altra vegada el mateix tema, però volem deixar ben clar que hi insistirem tantes vegades com sigui necessari, fins que algun dia vegem clarament que s'adopten mesures definitives pel que fa a l'engreix d'animals per al consum humà amb substàncies prohibides, especialment amb el clembuterol.

A cada nova interpellació, s'hi van afegint noves dades que ens ajuden a entendre quina és la gravetat de la situació. Tornant a fer un breu resum de les referències, hem de dir que va ser el mes d'abril del 1990 quan es va produir la primera intoxicació pel consum de productes carnis tractats amb aquests productes. El mes de juny del mateix any se'n va produir un segon brot. Al seu dia vam fer iniciatives i se'ns va dir que faltàvem a la veritat. L'any 91, vàrem contemplar un altre cop que es produïa una altra sèrie d'intoxicacions que afectava un col·lectiu de dues-centes persones. La nostra indignació en aquell moment va adquirir dimensions majúscules, ja que es tractava de la major intoxicació causada per aquest producte al món. Tot això, però, no va ser suficient i han hagut de passar dos brots més: l'un, l'octubre de l'any passat, i el darrer, un mes després. Ens preguntem: fins quan haurem de veure impotents com es repeteix aquesta situació?

Aquesta darrera vegada, segons les dades del Departament d'Agricultura, es van immobilitzar cautelament i es van recollir mostres de pinso i orina a setanta-dues granges repartides per tot Catalunya, el que suposaria uns quinze mil caps de bestiar, i també, segons fonts del mateix Departament, en aquestes actuacions s'han detectat uns deu positius, d'animals, de totes les analítiques realitzades, que això representa, més o menys, un 1%. Per tant, la primera pregunta, senyor conseller: com és possible que en les analítiques que fa el Departament d'Agricultura tan sols un 1% dels animals dona positiu, mentre que en les peces, en les canals analitzades pel Departament de Sanitat, dona positiu un 20%. És a dir, que a les analítiques que fa el Departament d'Agricultura a les granges, *in situ*, només se'n detecta un 1%, i els que estan a l'escorxador, que haurien, evidentment, de ser molts menys, en tots aquests se'n detecta un 20% —justament a l'inrevés. Aquestes dades no solament han estat donades per la Unió de Consumidors de Catalunya, sinó que també han estat ratificades pel Govern del País Basc.

Tot això ens fa pensar, aquesta diferència de resultats, en tres possibilitats: la primera, que no es vagi a les granges on s'ha d'anar; la segona, que no es recullin bé les mostres i que les analítiques no donin resultats fiables, i la tercera —que és la hipòtesi més probable—, és que s'avisa —la que nosaltres considerem més probable— que s'avisa amb anterioritat els ramaders quan s'han de fer les analítiques. Si no és així, no podem trobar una explicació a aquestes diferències.

També es dona la casualitat que cinc dies abans de conèixer les intoxicacions de Sant Adrià hi va haver una intoxicació pel mateix motiu a Àlaba, que va provocar també símptomes a dos metges i una infermera que van menjar en el mateix restaurant. Aquests fetges procedien de granges catalanes, i el Govern basc va informar el català d'aquestes intoxicacions. I, per tant, la segona pregunta és: com és que no es van posar en funcionament les mesures en aquell moment i no després de produir-se la intoxicació?

Per tant, al nostre criteri, assistim una vegada més a l'espectacle del deficient, del deficient funcionament dels mecanismes de control de qualitat dels productes i de protecció

del consumidor. El senyor conseller tindrà l'oportunitat, evidentment, en la rèplica, d'explicar-nos tot un seguit de mostres i analítiques que s'han realitzat, però jo li vull remarcar un aspecte que nosaltres pensem que és molt important: hem constatat, hem constatat que les autoritats sanitàries es mobilitzen a cop d'intoxicació. Després dels últims escàndols, tant el director general de Salut Pública com el de Producció Agroalimentària han manifestat que no els consta l'ús del clembuterol en l'engreix de bestiar, però una nova intoxicació demostra que s'utilitza i que ha passat desapercebut a tots els controls veterinaris, als d'Agricultura, que no l'han detectat a les granges, i als de Sanitat, que tampoc ho havien fet en els escorxadors. I quan hi ha una intoxicació es tirarà automàticament una campanya intensiva d'inspeccions i controls, i després, a mesura que passa el temps i la pressió social disminueix, els controls disminueixen encara molt més que aquesta pressió.

I, per tant, una primera constatació que queda molt clara: quan es produeix una intoxicació, aquesta és un reflex clar que els controls no són eficients, i que després de cada intoxicació aquestes mesures continuen essent les mateixes. Per tant, una vegada més s'ha posat de manifest que no es compleixen ni les pròpies lleis, ni les pròpies competències, ni les pròpies normatives. I això ho qualifiquem i pensem que és fruit de la desídia, perquè es tracta de fets coneguts i que s'han repetit moltes vegades.

I miri, estem davant d'una situació, que aquests dos darrers dies hauran pogut llegir en els mitjans de comunicació, semblant, semblant a la de la síndrome tòxica produïda per l'oli de colza. L'Administració centrista —sí, senyor conseller—, l'Administració centrista no va fer cas dels signes d'alarma que podien haver previngut la tragèdia; va ser un clar exemple, aquella síndrome, de com van fallar els mecanismes de control per part de l'Administració: van fallar tots aquests mecanismes de control.

El clembuterol s'ha administrat durant molts anys com un additiu al pinso. Arriba a les granges en bossetes, en forma d'una pols blanca, i en molts casos barrejat amb aquest pinso. Les intoxicacions es produeixen quan el ramader..., diuen: «A vostè se li'n va la mà», que és com posar més de cinc-cents mil·ligrams per tona, per tona de pinso —aquesta és la dosi recomanada en la illegalitat perquè no es vegi, perquè no tingui seqüeles manifestes en els consumidors—, però es continua utilitzant. I els interessos econòmics que tenen determinats laboratoris i algunes indústries fabricants de pinsos, molt importants, i la permissivitat de què han disfrutat durant molt de temps no han fet més que consolidar aquests interessos. I els principals perjudicats, evidentment, a més dels consumidors, són els pagesos honestos, que fan l'esforç d'aconseguir una elevada qualitat i que es veuen desprotegits davant la manca de controls suficients que garanteixin la comercialització de carn lliure de productes prohibits. Hi ha pagesos que han realitzat esforços importants, que treballen, per exemple, per la creació de denominacions de qualitat per a les vedelles, i això ja ho fan des de l'any 88, i l'Administració els ajuda tant que encara actual-

ment tenen problemes per a aquesta denominació de qualitat.

I, per acabar, vull parlar del tema de les sancions. Segons informacions dels mitjans de comunicació, les granges en què es demostrï la presència de clembuterol hauran d'abonar les sancions que l'autoritat els pugui imposar. Les sancions que s'apliquen, que apliquen o almenys que hem vist en els mitjans que aplicarien, és de dos milions i mig de pessetes, a través del Departament d'Agricultura. Jo li dic, senyor conseller, que si vostè vol abordar aquesta problemàtica, amb totes les seves conseqüències, ha d'imposar també sancions exemplars; hi tenen competències i normatives, i vostè sap que pot sancionar amb quantitats molt més importants; a través del Consell Executiu, pot sancionar empresaris ramaders que tenen aquests interessos econòmics tan importants, amb quanties molt superiors.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Utgés. El conseller senyor Trias té la paraula per contestar la interpellació.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Molt honorable president, senyores i senyors diputats, realment cada tres o quatre mesos contesto la mateixa interpellació, amb dades variades, no?, i, evidentment, li tornaré a donar un munt de dades que espero que li siguin útils, perquè vostè es fia molt del que surt als diaris o del que li diu al Govern basc, però jo li aconsello que sempre que vulgui saber dades es dirigeixi a nosaltres, i les hi donarem exactes, amb una exactitud tremenda, no?

Nosaltres varem tenir —és veritat— una intoxicació de quatre persones de Sant Adrià, fa ara, doncs, cinc mesos; és veritat que a Àlaba hi va haver la intoxicació de dues persones, i vostè encara s'ha descuidat, que també ha sortit a la premsa, la intoxicació de dues persones a Solsona, el mes de gener de 1994, dos joves de divuit i vint anys, per haver menjat ronyó de vedella —és a dir, que són dos casos més—, i encara s'ha descuidat vostè que el rècord d'intoxicació a nivell de tot l'Estat, gràcies a Déu per a nosaltres, l'ha batut la comunitat autònoma de Madrid, que ha tingut una intoxicació massiva aquest mes. És a dir, que no és una qüestió que ens afecti només a nosaltres: això afecta tot l'Estat espanyol, això afecta a nivell europeu, la utilització malament —malament— de clembuterol amb finalitats que no siguin terapèutiques, i que està totalment prohibida.

Miri, en el que sí que jo no estic d'acord amb vostè, en absolut, és que això sigui a causa de la desídia, de la manca d'ocupació de les administracions, ni molt menys, sinó que això és perquè sempre hi pot haver un desaprensiu, doncs, que faci una utilització no terapèutica del clembuterol. Nosaltres, com vostè sap, tenim un sistema de detecció, que és el pla PIRACC, que té dues vessants clarament diferenciades: una, és un pla aleatori, és un pla eminentment estadístic i que tracta de conèixer el percentatge d'animals en què es troben residus promotors de creixement il·legal, i un altre pla de sospitosos, que, evidentment, això va lligat amb els veterinaris d'escorxadors, que quan veuen un animal sospitós, doncs, fan les seves deteccions.

Això ha donat que el pla PIRACC, l'any 1990 va prendre 6.000 mostres aleatòries; el 91, 12.000; el 92, 15.000, i el 93, 15.580. En el 90, de sospitosos no se'n feia; en el 91, 421; en el 92, 2.642, i en el 93, 4.108, que dona lloc que el 93 s'han fet 19.688 mostres, quan nosaltres, teòricament, tenim assignades —perquè aquest és un pla a nivell europeu—, nosaltres tenim assignades fer-ne només 15.455, i, amb el tema del clembuterol, nosaltres tenim assignat de fer, en el 93, 538 mostres, quan, a nivell de Catalunya, se n'han fet 6.470. És a dir, que l'activitat de control i d'esforç que s'està fent és realment molt important. L'any 93, nosaltres..., entre el Departament de Sanitat i el d'Agricultura, s'han obert 220 expedients sancionadors; s'han posat expedients per clembuterol, en el 93: 106 expedients, l'import de les sancions vostè diu bé que són de 2.500.000 —vostè pot trobar que són poques, jo crec que és important—, de les quals 32 són per antitiroïdants, 50 per clembuterol, 25 per productes hormonals, i hi ha un conjunt d'expedients sancionadors que continuen el seu curs, a fi i efecte de posar, realment, les sancions corresponents.

En el conjunt del període 90-93 s'han decomissat 830 canals, que pot semblar poc o molt —jo sempre dic això— però que és una xifra deu vegades superior al nombre de decomissos efectuats per la comunitat autònoma que figura darrere nostre, és a dir que és una xifra relativament, en els altres, d'una gran importància, i que evidentment és a través d'un esforç molt important que s'està fent a nivell de la inspecció.

És clar, vostè diu: «Quina és la postura, o com es pot acabar el tema del clembuterol, no aquí, a Catalunya, a Espanya i a nivell d'Europa?» Doncs jo ja me'n canso d'explicar-ho; només hi ha una manera d'acabar amb el clembuterol i és prohibir-lo, és prohibir la utilització del clembuterol amb finalitats terapèutiques, s'ha de prohibir —s'ha de prohibir. I aquesta és una petició que nosaltres hem fet en repetits casos a nivell del Ministeri de Sanitat, que a més aquesta pretensió nostra no és cap invenció. El *Diari Oficial de les Comunitats Europees* fa una proposta de reglament perquè es prohibeixin «utilitzar determinadas sustancias de efecto hormonal, tireostáticas y sustancias beta-agonistas en la cría de ganado», i es pretén fer amb finalitats terapèutiques, és a dir, suprimir absolutament la utilització, evidentment, d'aquestes substàncies. És l'única manera, és a dir, si es continua permetent la utilització d'aquestes substàncies amb finalitats terapèutiques, doncs, és evident que sempre, sempre hi pot haver un desaprensiu que faci un ús indegut d'aquesta substància.

Però fixi's vostè que nosaltres, a més, per intentar solucionar aquest problema i buscar una solució a nivell de Catalunya i intentar portar un major control, el 8 d'octubre de 1993 vam fer una ordre en què s'inclouïen uns principis actius en la relació de medicaments veterinaris que necessiten prescripció per a la seva comercialització. Perquè l'única manera de tenir això mitjanament controlat, l'única manera de poder sancionar de debò sense que aquesta persona després ho recorri i acabi dient que li ho ha donat amb finalitats

terapèutiques és que hi hagi una recepta conforme hi ha hagut una prescripció. Bé, aquesta ordre nosaltres l'hem fet i, amb gran sorpresa meva, amb gran sorpresa meva, doncs, nosaltres ens trobem que ens ha estat recorreguda pel Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, que, evidentment, doncs, es veu: «solicitar de la Dirección General del Servicio Jurídico del Estado la interposición de recurso contencioso-administrativo» contra els articles 1 i 2 d'aquesta ordre que el que pretén, precisament, és fer aquest control per evitar que la gent es pugui escapar en aquest sentit.

Hi ha una altra cosa, la necessitat que hi hagi una normativa que obligui que els fetges estiguin marcats i que llavors es pugui fer un seguiment d'aquests fetges. D'això nosaltres tenim l'ordre preparada per a la publicació, el que passa és que a nivell del Consell Interterritorial s'ha demanat de buscar la manera que aquesta ordre pugui sortir al mateix temps a tot l'Estat. Estem d'acord que això sigui així, que surti aquesta ordre a nivell de tot l'Estat perquè els fetges siguin marcats, però, a més, jo, sincerament, crec que s'ha d'anar una mica més lluny.

Nosaltres, a més, som la primera comunitat autònoma que utilitzem el *kit* Elisa per detectar el clembuterol a la retina de les vedelles, i aquest és un fet que també li puc dir que això ha sigut criticat aquí a nivell de Catalunya perquè s'utilitzava, i en el moment actual a nivell de tot l'Estat, doncs, també perquè hi ha la decisió d'intentar aplicar el mateix sistema que s'utilitza a nivell de Catalunya.

Per tant, home, jo no li vull disminuir la importància d'aquestes intoxicacions, és un tema que ens preocupa moltíssim. La manera de lluitar contra aquestes intoxicacions, la veritat, no es cregui que si en lloc de dinou mil proves fer-ne vint-i-dues, vint-i-cinc, trenta mil..., no és veritat; sempre hi haurà un fetge o una vedella que s'escaparà; la manera és prohibir –prohibir– terminantment l'ús dels beta-agonistes per a aquest tipus, per a qualsevolga terapèutica, que a més no serveix per a res, això, no serveix per a res.

I és evident que darrere d'això –com vostè deia–, hi ha un grau de negoci, és veritat, hi ha un grau de negoci, hi ha un conjunt de coses que no és un problema de Catalunya, és un problema de Catalunya, de tot l'Estat espanyol, i és un problema de la Comunitat Econòmica Europea, que ha de prendre una decisió.

Agraciadament em sembla que la Comunitat Econòmica Europea serà la que ens donarà, doncs, la clau de volta de tot aquest problema.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Utgés té la paraula.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Evidentment que aquí hi han molts interessos i que tothom vol escombrar cap a casa seva. El senyor conseller m'ha reforçat l'argumentació incorporant noves dades que li agraeixo –farem la llista més llarga– i el brot de Madrid, evidentment, el que fa és confirmar justament que aquest és un problema molt important, i no és un problema, evidentment, solament de Catalunya, sinó de l'Estat i també de la Comunitat.

I miri, sempre ens trobem amb les mateixes argumentacions. Agricultura diu que no es pot posar a fons en aquest problema amb els ramaders per no fer-los mal; alguns d'ells donen clembuterol als caps de bestiar perquè si no els tractessin no els comprarien; Sanitat diu que no hi han intoxicacions i que tan sols hi ha algun granger desaprensiu, i, resumint, sempre qui hi surt perdent en aquest tema és el consumidor.

La resolució, evidentment, d'aquest problema no passa per un piloteig de coses, d'ordres que s'impugnen o no, sinó que jo li diré, senyor conseller, que la resolució d'aquest problema exigeix un clar enfrontament amb aquells interessos econòmics fàctics que anteposen els seus interessos econòmics als de la salut dels consumidors. Això és l'única manera com es pot resoldre aquesta problemàtica.

Sobre el tema de les sancions, mirin, pagar dos milions de pessetes, amb la quantitat d'interessos que hi ha en aquest terreny... I tinc les dades, de casualitat, aquí: encebar una vedella amb clembuterol suposa un sobrepès d'un 18% i, per tant, un estalvi d'entre cent i cent-vint quilos de pinso, la qual cosa equival a un benefici extra de 30.000 pessetes per animal –per animal–, la qual cosa vol dir que per pocs que en facin, i amb pocs temps que ho facin, és molt més rendible pagar la sanció de dos milions i mig de pessetes que no pas deixar de subministrar clembuterol –aquest és el fons de la qüestió. Sempre hi ha, darrere d'aquests temes, motius econòmics. Per tant, jo li dic una cosa, i és que davant d'aquestes imprudències, independentment del terreny judicial que ha d'actuar, hi ha d'haver una responsabilitat política evident, i això és el que vull posar de manifest en aquesta interpellació, perquè, miri, la imaginació funciona en aquest terreny. I li denuncio una altra cosa concreta: es comencen –i no és una cosa puntual, ja l'avis, per endavant, perquè no es trobi amb la sorpresa– a importar el que se'n diuen «vaques seques», és a dir, que no se'ls fa treure llet, i se les engreixa amb clembuterol, i llavors aquestes són vaques que no es controlen i es ven la carn com de bou. Per tant, quan hagin acabat aquí ja poden estar començant en un altre terreny.

Li vull dir que... Vostè em diu, vostè el que m'hauria de dir és: on podem anar a comprar carn sense substàncies prohibides? Com em pot garantir, això? Nosaltres estem d'acord que aquestes substàncies no s'haurien ni de poder receptar, però vostè té l'obligació de controlar que arribin aquests aliments en bones condicions als consumidors i jo vull que em digui on em pot garantir que aquests aliments arriben en aquestes condicions. Aquesta és justament la seva responsabilitat.

Un parell de coses més, de forma molt breu, perquè ara no tinc temps: com és que les sancions que vostès posen no surten, aquestes, publicades al DOGC? Les dels altres departaments sí que hi surten, aquestes no; de les quatre-centes i escaig i tal que m'ha comentat no n'hem vista publicada ni una.

I, per últim, evidentment, aquesta última iniciativa que ha tingut el Departament, que a més es marquin les vísceres,

els fetges, la considerem molt correcta, però falta veure en el futur si els veterinaris podran controlar aquest compliment d'aquesta normativa en els punts de venda, que serà la incògnita que veurem en el futur.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Utgés. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, home, no em faci dir coses que no dic. És a dir, quan diu que el d'Agricultura no sé què diu, doncs jo crec que també no ho diu exactament, no?, però el que sí que li asseguro és que quan jo dic que no hi ha intoxicacions..., no ho he dit mai, jo, això; jo no he dit mai que no hi ha intoxicacions. Jo el que dic, i no em canso de dir, és que les intoxicacions són el resultat d'uns desaprensius que fan barbaritats, i que se'ls ha de perseguir, però que no tots els ramaders d'aquest país són uns desaprensius. Nosaltres tenim uns ramaders que fan les coses ben fetes i després n'hi ha dos, tres, quatre que fan barbaritats. I vostè sap perfectament que la utilització de clembuterol il·legalment no és un tema que passi a Catalunya, està passant a tot Europa; per això la Comunitat Econòmica Europea intenta buscar una normativa per acabar amb això. No és un problema del conseller de Sanitat de Catalunya; evidentment que és el meu problema, però, evidentment, és un problema que tenim a tot Europa, i només hi ha una manera de combatre'l. I vostè diu: «què li impedeix que es tregui una normativa o una altra?» Doncs preguntí-ho, preguntí-ho, perquè no sóc jo el que l'he de fer, aquesta normativa, perquè jo li puc ensenyar que ho he demanat, que s'ha de fer aquesta normativa que suprimeixi això. Quins són els poders fàctics que fan que no es pugui fer això? Quins són? Potser després m'ho explicarà vostè a mi, perquè, escolti, jo, a la ministra ja li he escrit dient que s'ha de fer això, ja li he escrit, i quan nosaltres prenem una mesura que creiem que és molt positiva per poder aplicar les sancions, perquè diu vostè: «Dos milions i mig!» Oh!, en podem posar, doncs, deu. Vostè diu que dos i mig són poc. Bé, potser sí. Vostè opina que és poc, dos milions i mig; doncs, bé, n'hem de posar més. Però, la veritat, la veritat és que jo no li ho he explicat tot per poder-li replicar a això, és que a més no els cobrem, aquests dos milions i mig; és a dir, no els podem cobrar, fins ara, aquests dos milions i mig. No per falta de voluntat, sinó que tots són recorreguts davant la Sala contenciosa administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i en tots s'acaba al·legant el mateix: que s'ha utilitzat amb finalitats terapèutiques. I em fa pànic que perdem les sancions; em fa pànic, perquè vostè sap que les sancions que hem posat les hem posat sabent que han transgredit la normativa i la llei, aquesta gent, i em fa pànic que per culpa d'un subterfugi que diu: «No, és que els hem utilitzat amb finalitats terapèutiques», doncs, se'n surtin. I això només es pot arreglar amb una normativa diferent de la que hi ha ara, i això s'ha de fer, i diu: «Quins factors fàctics?» Doncs, no ho sé, escolti, segur que hi ha gent que s'enriqueix amb el clembuterol, segur; ara, també li dic una cosa, vostè diu: «Ara importaran

vaques seques i les engreixaran amb clembuterol.» Home!, diguem que les engreixaran amb altres coses i, a més, hi afegiran clembuterol.

És a dir, l'efecte que fa en aquest país, que jo vull treure, és que aquí això és com una mànega de clembuterol que els posen a la boca a les vaques i jo dic: home, escolti!, això exactament no és així.

Hem de treure la idea aquesta que vostè posa en dubte a tot el país, de dir: «Escolti, la carn que es menja en aquest país, és que pot intoxicar tothom?» Home, no és veritat. Vostè diu: «On pot anar...?» Que vagin a qualsevulla plaça, a qualsevulla carnisseria, i segur que la carn que tenen està en bones condicions sanitàries per menjar. Vostè em pot dir: «Escolti, jo puc garantir que en qualsevulla moment no hi ha una persona, un desaprensiu que fa una barbaritat?» Doncs, miri, mentre no es suprimeixi la utilització amb finalitat terapèutica del clembuterol és absolutament impossible garantir que no hi pot haver un boig que faci disbarats. I ho hem de suprimir això, ho hem de suprimir.

Jo espero, sincerament..., perquè a més sé que la ministra hi està molt interessada, però molt interessada, perquè... Ara li diré una cosa: això, mentre ens afectava aquí i jo era el que havia de venir a donar explicacions, escolti, tothom això del clembuterol semblava que... Ara, com que tenen aquest merder a Madrid tan gros, perquè se'ls ha organitzat, realment molt gros, doncs, ara tothom corre, no? Això s'ha d'arreglar, però no s'ha d'arreglar perquè passi a Madrid, o a Catalunya, o on sigui, sinó que s'ha d'arreglar perquè realment és una situació absolutament..., que a més no té cap avantatge terapèutic, la utilització dels beta-agonistes, no té cap avantatge terapèutic; és a dir que això es pot suprimir sense cap tipus de problema. I jo crec que realment —li ho torno a dir— el que sí que em sabia greu és que això s'acabés aprovant a la Comunitat Europea i no ho aprovéssim abans aquí.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins a dos quarts de cinc de la tarda, se suspèn la sessió.
(És un quart de tres de la tarda i tres minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Cultura i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de foment de regadius

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre la política de foment de regadius, presentada pel diputat

senyor Ramon Vilalta, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Té la paraula per exposar la interpellació.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Molt honorable senyor president, senyores diputades i senyors diputats, honorables consellers, a nosaltres ens hauria agradat que aquesta interpellació, que va ser presentada el 10 de novembre, s'hagués pogut substanciar abans de l'aprovació del Pla hidrològic de la conca de l'Ebre, perquè, en definitiva, pretenia posar damunt de la taula la discussió de diverses qüestions vinculades totes elles a aquesta zona que és la conca de l'Ebre en l'àmbit territorial de Catalunya, a la demarcació de Lleida. El Pla hidrològic fou vist el 30 de novembre, i, per diverses raons, aquesta interpellació no es pot substanciar fins al dia d'avui.

Tot i així, jo considero que el manteniment i la vista de la interpellació es justifica àmpliament perquè, fent repàs del *Diari de Sessions* d'aquest mateix Parlament i fent repàs de les declaracions dels membres del Govern en els mitjans de comunicació, a través dels mitjans de comunicació, per tant, fent repàs de premsa, un troba un llarg rastre de promeses i més promeses i de contradiccions en les promeses i de revisions de les promeses fetes; en definitiva, un troba en aquest moment un amplíssim *dossier* de notícies i ben poques realitzacions fins al dia d'avui. I encara en èpoques molt recents, després del 30 de novembre, en què fou vist el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre, troba contradiccions entre les declaracions de diversos membres del Govern, molt especialment quan parlen del tema el conseller d'Agricultura o el conseller d'Obres Públiques, que avui està absent d'aquesta sessió. Per tant, jo crec que es justifica la presentació del tema.

Hem de regular més els rius d'aquella zona? Per exemple, al voltant d'aquesta qüestió apareixen missatges contradictoris. Cal regular més? Primera qüestió que jo plantejo des de la tribuna d'aquest Parlament: cal regular més? La posició del Govern és que cal regular més per a continuar incentivant la creació de zones de regadiu, o amb allò que hi ha fins al moment present n'hi ha prou? És suficient Rialb, o l'embassament de Rialb no serà encara suficient per a dotar-nos de l'aigua necessària per a fer front als compromisos de foment de regadius que tots plegats hem fet? Cal regular més la Noguera Pallaresa, que té regulats només 6,3 metres cúbics per segon dels 34,4 que en porta? En paraules del conseller d'Obres Públiques –paraules a través dels mitjans de comunicació i em sembla que en una resposta formal al Grup d'Esquerra Republicana–, assenyala que la regulació que deriva de l'embassament de Rialb no serà pas suficient i que, per tant, caldrà continuar fent previsions i insistint sobre el tema.

Des del nostre punt de vista, senyor conseller, cal aclarir diverses qüestions al voltant de la regulació dels rius que recorren, en aquest cas, les terres de Lleida i que van a parar a l'Ebre. Cal clarificar molt més sobre les construccions que cal realitzar, sobre el condicionament dels canals actualment existents, sobre els usos de l'aigua, sobre la repercussió de costos. Cal aclarir-ho, tot això, perquè si no la

confusió que es produeix –i en definitiva, és confusió que es produeix sobre uns ciutadans contribuents– no ajuda en absolut a encarar el futur.

En aquest moment, a les terres de Lleida tenim en curs d'execució –plantejem-ho d'aquesta manera– el canal Algerri-Balaguer. Tenim una expectativa des de fa anys –i en dates recents vostè deia que l'any 95 seria el gran any– del Segarra-Garrigues –però del Segarra-Garrigues a hores d'ara no hi ha res encara. Tenim damunt de la taula les expectatives del canal d'Urgell, que és un canal consolidat, i a través dels mitjans de comunicació ens assabentem dels seus desacords, dels desacords del canal d'Urgell, amb vostè, respecte a compensacions que cal establir o no respecte als tractes en què s'han vist emparats en el Pla hidrològic de l'Ebre. Tenim el tema del canal de les Garrigues baixes, que fa anys que està damunt de la taula i que a hores d'ara no sabem si el canal de les Garrigues baixes ha de connectar a Puigverd o haurà d'abastar-se del futur embassament d'Albagés. Tenim el tema del reg per goteig de les Garrigues altes, que vostè sap que és un projecte que conec i que aprecio especialment perquè fou iniciat en l'època en què jo tenia responsabilitats executives a la Diputació de Lleida i fou preparat el primer projecte per la mateixa Diputació. Hi ha al damunt de la taula l'expectativa del reg de Torres, del reg de Maials, del reg d'Almenar, i podria situar-li uns quants regs més.

Per tant, és un conjunt d'actuacions que toquen de ple la circumscripció de Lleida, que toquen de ple els usos d'un bé tan preuat com l'aigua, que impliquen costos importantíssims d'inversió i que d'ells en depèn una millora substancial del que haurien de ser els usos agraris de les terres de Lleida.

Canal Algerri-Balaguer: després de la formalització del Pla hidrològic sembla que serà un canal que continuarà destinat al regadiu de 8.000 hectàrees en la zona d'Algerri-Balaguer. A hores d'ara se sap ja que el cost de la construcció equival aproximadament a un milió i mig per hectàrea; se sap també, perquè hi ha un informe preparat per Regsa, que el cost de bombeig i distribució de l'aigua serà aproximadament de quaranta mil pessetes per hectàrea i que bona part d'aquestes quaranta mil pessetes deriven dels costos de bombeig de l'aigua que, com a conseqüència d'un error en els inicis –diguem-ho així–, va portar que vostès preveïessin una captació en territori aragonès, en el municipi de Castellonroi, i per no haver resolt a temps els problemes que derivaven d'aquest fet administratiu, en lloc de captar l'aigua a la cota 300, que permetria aigua rodada, en aquest moment han de bombar l'aigua a vint metres, i això encareix amb un cost aproximadament d'unes divuit mil pessetes/hectàrea el cost d'aquest bombeig.

Això ho deixarem així, senyor conseller? Mantindrem això així o en el marc, precisament, del acord de Pinyana i dels acords obtinguts en la negociació del Pla hidrològic, el Govern farà allò que hauria de fer des d'un bon començament?, que és negociar amb les degudes condicions amb la Diputació General d'Aragó per retornar la captació i l'inici,

per tant, de l'Algerri-Balaguer al lloc que correspondria, que és a la cota 300, encara que això sigui en territori aragonès, prèvia la negociació corresponent, com és lògic. Si vostès fessin això, jo crec que econòmicament es justificaria, perquè no fent-ho vostès s'han estalviat més de mil milions de pessetes per evitar un canal subterrani a la zona d'Ivars de Noguera, vostès estalviarien posteriorment als pagesos beneficiaris d'aquests regadius uns costos aproximats de divuit mil pessetes per hectàrea, que és l'encariment que sofrirà aquest regadiu com a conseqüència de la necessitat de bombar les aigües. Això ho faran així o no?

En el canal Segarra-Garrigues, quina superfície? Reduirem la superfície, tal com fixava com a pretensió el canal d'Urgell? Mantindrem la superfície? Quin calendari? La posada en regadiu de cinquanta mil hectàrees és una operació de molts anys, senyor conseller; si la posada en regadiu de les vuit mil hectàrees de l'Algerri-Balaguer ens costa ja el temps que ens costa, què ens constarà l'expectativa de regadiu de cinquanta mil hectàrees en el Segarra-Garrigues? Per tant, quin calendari i, sobretot, quins costos?

En el canal d'Urgell, hi haurà compensacions per la renúncia als quaranta-vuit metres cúbics per segon i fixar la concessió solament en quaranta-cinc? Caldrà fer una captació de la Noguera Pallaresa per a subministrar aigua al canal auxiliar d'Urgell, o no?

En definitiva, senyor conseller, la pretensió de la nostra interpellació és obrir el tema en tota la seva amplitud per a convertir-lo en una primera interpellació d'altres interpellacions que vindran posteriorment.

Finalment, tancant tot això, quins usos a les terres que siguin beneficiàries d'aquests regadius, de totes les que he dit i de les que no he dit, i, sobretot, com podrem obtenir rendibilitat suficient a les terres que siguin posades en regadiu si la repercussió de costos la produïm sobre els pagesos en l'ordre de magnitud del que preveu la Llei d'infraestructures hidràuliques? Jo sé que a la zona d'Algerri-Balaguer, senyor conseller, representants del seu Departament han anat plantejant a diversos pagesos de la zona l'absurditat —i, per tant, emeto un judici per part del Grup Socialista— que l'aportació econòmica es faci en espècies; és a dir, es faci en terres, després d'un procés de concentració parcel·laria que té, precisament, com a objectiu engrandir les parcel·les perquè d'una altra manera la rendibilitat encara està més compromesa. Si com a aportació dels pagesos, com a conseqüència de la Llei d'infraestructures hidràuliques, els fixem l'aportació del 30% que preveu la Llei, jo li pregunto directament: escolti, senyor conseller, i quina previsió de conreus fa vostè que pugui garantir, que pugui donar una mínima probabilitat de rendibilitat econòmica suficient a aquestes terres? I si l'aportació s'ha de fer en espècies, és a dir, en terres, en què quedarà aquell objectiu bàsic i principal de fomentar la concentració precisament per reduir costos i per engrandir la grandària de les parcel·les?

Per tant, senyor conseller —ho repeteixo i acabo—, el nostre objectiu és obrir, a través d'aquesta interpellació, una primera aproximació al tema; li he situat els diversos

assumptes que ens neguitegen i ens agradaria rebre, per part de vostè, en definitiva, per part del Govern, coneixement de les previsions que al voltant d'aquests temes vostès tenen.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vilalta. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon i Sabaté): Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, començaré..., he anat prenent notes i intentaré començar contestant-li en el mateix ordre en què vostè ha intervingut. Ha començat fent una afirmació, que crec, doncs, que és..., que es comença moltes vegades, volent dir que el Govern no ho fa bé, i diu que es fa molt poc. Bé, permeti'm, permeti'm, doncs, que presenti davant la cambra no tot, perquè tampoc ho porto tot amb detall, però sí almenys les obres que està fent amb importància en noves superfícies de reg la Generalitat, bàsicament, els dos departaments a través de l'empresa Regsa, no?

En aquest moment s'està executant el reg del Pinell de Brai, amb un pressupost de prop de..., bé, direm les hectàrees, de set-centes hectàrees. S'està avançant en el tema dels regadius a la conca del riu Montsant i la Palma d'Ebre amb la interconnexió de Margalef - la Palma d'Ebre, que són 512 milions —no li sé dir exactament les hectàrees, però és una superfície, doncs, força important. S'està també en el tema de l'embassament de Sant Martí de Tous. Estem transformant tot el sector de la zona de l'Alt Empordà, del riu Muga, amb una inversió força important, són mil cinc-centes hectàrees. Com vostè ha dit, s'està treballant en tot el tema de l'Algerri-Balaguer, amb una quantitat força important aquest any; l'any passat ja era així, però aquest any, doncs, se li ha donat un increment important. Estem també fent el tema del Pinell..., no, perdó, de Vinebre, de Vinebre, que me'n recordi, a part de tot un seguit d'altres regs, com poden ser els de Torres de Segre, que sap que s'ha fet ja el projecte, s'està fent la concentració parcel·laria, com s'estan fent els plans, que vostè no els ha citat, els plans d'Alguaire, doncs, que també s'està portant a terme, a part d'altres regs que podria anar citant, que són de menor envergadura, com podem començar, doncs, de la famosa sèquia de Puigcerdà, els regs d'Oliana, etcètera.

O sigui, que quedi ben clar que en aquest moment crec que hi ha —es pot demostrar, a més— una preocupació especial per part del Govern de la Generalitat de Catalunya d'avançar al màxim possible en política de regs.

Com a política, com a política global, nosaltres ens adonem que cal fer un esforç per garantir que la major part de superfície agrària possible a Catalunya sigui regada. Jo crec que ja ho vaig explicar en una anterior intervenció en aquesta cambra: tot i que en aquests moments pot semblar que hi ha una política d'excedents de productes alimentaris en el si de la Comunitat, la realitat és que Catalunya, com a país, doncs, en general, té un dèficit en la seva balança de productes agraris; en general, en comprem més a l'exterior que no en venem. D'alguns d'aquests productes en som alta-

ment deficitaris, com pot ser, doncs, per exemple, els cereals o, fins i tot, en algunes varietats, la fruita. Amb això també li donaré una mica de contesta a què pensem destinar aquestes noves superfícies de reg.

Els projectes que hem elaborat en el darrer any i l'anàlisi de tots els projectes que es tenien en cartera conjuntament amb el Departament de Política Territorial i Obres Públiques ens donen una superfície aproximada de cent mil noves hectàrees que podem posar en reg. Nosaltres som conscients que, si volem mantenir la població en aquesta zona i veritablement hi volem desenvolupar una política agrària productiva, s'ha de portar a terme, doncs, amb una certa urgència. Pel mateix s'ha fixat un objectiu de cobrir aquestes cent mil hectàrees abans de l'any 2000, i amb aquest objectiu són les previsions econòmiques que s'ha fet que, evidentment, en aquest darrer any, no han estat segurament tan bones com tots voldríem, però sí que, tot i això, es veu l'esforç que hi han esmerçat els dos departaments, però la voluntat del Govern és avançar aquests regs perquè l'any 2000 estiguin finalitzats.

Referent als possibles conreus, vostè sap que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca va elaborar un Pla director de política agrària i que, a la vegada, es va comprometre a elaborar plans sectorials de diferents productes. Dintre d'aquest Pla director de política agrària, nosaltres ja marcàvem unes indicacions al respecte. En aquest moment, doncs, que estem finalitzant el Pla sectorial dels fruits secs, determinarem unes determinades zones on els fruits secs són alternatius i en altres evidentment recomanem el seu abandó per passar-lo o bé a conreus forestals, o bé a conreus hortícoles, o bé, en alguns casos, a l'olivera.

En el tema de la fruita, ja ho he mencionat sovint —no sé si en el si d'aquesta cambra—, la necessitat d'obtenir zones més altes de reg per aconseguir fruita de millor qualitat; sobretot ens referiríem al que és poma vermella, que vull recordar, doncs, que aquests darrers anys el 30% de la poma que consumim l'importem i, en el cas de l'àrea barcelonina, solament es consumeix un 15% de fruita produïda en el país, que la resta, tota, ens prové d'altres països. Evidentment, això es dona per diferents condicions, però en el cas de la poma vermella sí que hi ha unes característiques de densitat, de color, etcètera, que en aquests moments, si no és amb tècniques molt acurades i que encareixen molt el cost de producció, difícilment es poden obtenir en altituds molt baixes i en zones al peu dels regs que tenen una forta humitat.

Per això mateix nosaltres creiem que hi pot haver —o n'estem convençuts, i així ho proposem en el futur Pla sectorial de la fruita dolça—, hi pot haver un transvasament sobretot de varietats de poma cap a aquestes zones més altes i el nostre mercat ho pot absorbir perfectament, tot i que crec que no hem pas de perdre les aspiracions a treure producte a l'exterior.

Evidentment, l'augment de superfície de cereals, d'oleaginoses, de proteaginoses, etcètera, en aquest moment ho pot absorbir perfectament el nostre mercat. Com he dit abans, doncs, en som, en general, grans importadors.

Si cal regular o no cal regular més els rius en aquest moment, bé, jo no li contestaré a això, primer perquè obeeix a estudis de més profunditat dels que jo en aquest moment estic preparat per contestar-li i segurament perquè, doncs, cal parlar-ne i cal avançar en els projectes actuals per veure si cal fer-ne més o no cal fer-ne més. En aquest moment, tots els regs que estan previstos, en principi, amb la capacitat d'embassament actual es cobreixen les necessitats. Sí que és cert —sí que és cert— que al Segarra-Garrigues, doncs, quan es fa la casuística de les hectàrees que es regaran i de les que es reguen, la capacitat d'embassament dels dos pantans, i es fa la casuística de cinquanta anys, veiem que en aquests cinquanta anys només hi ha hagut em sembla que és tres anys que no donessin prou aigua per regar la superfície. Ara, també és cert que, d'aquests tres anys, n'hi ha hagut dos que han estat els últims, amb la qual cosa, doncs, la gent de l'actual canal tenen uns certs dubtes i tenen unes certes preocupacions, d'altra banda lògiques, i manifestar que volen unes garanties que no anaven tan altes com les que vostè deia, però que, si no ho recordo malament, se situaven en trenta-cinc, no en quaranta-cinc com deia vostè, però sí que volen unes garanties, volen unes garanties per poder regar la seva zona.

Jo crec que en aquests moments que s'ha encetat un debat, i potser no l'hauríem de fer massa públic, perquè és un acord que fins i tot a vegades —i vostè ho ha dit— entre els veïns del mateix poble crea unes certes discussions entre la zona que es rega ara i la zona que es regarà, però jo crec que estem en un bon moment d'aconseguir una certa entesa, podem aconseguir que amb els dos embassaments hi hagi prou aigua, i més si tenim en compte que l'agricultura en aquests moments, normalment ja per la mateixa tecnologia, requereix uns sistemes de microutilització de l'aigua. En aquest moment el reg «a manta», que es diu, tradicional, doncs, a les zones d'Urgell i zones del Segrià, és un reg que s'està abandonant, i la gent està passant cap a sistemes de conreu on s'utilitza molta menys aigua. Jo crec que si partim d'aquesta base que cada dia la utilització de l'aigua dintre l'agricultura serà menor, amb els actuals embassaments hi ha una garantia per poder cobrir les dues superfícies regades.

En principi no hi ha cap limitació en els projectes originals. Vostè preguntava si es reduiria la superfície del Segarra-Garrigues. En principi, la superfície que s'ha de regar està marcada, el traçat del canal també, i no hi ha previsions de modificació.

Un altre tema que mencionava... Dintre de les obres de reg, evidentment, li he mencionat les noves. Vostè també sap —ho dic perquè és de la zona— la quantitat de diners i de recursos que s'estan esmerçant en el revestiment del canal. L'altre dia va sortir a subhasta, si no ho recordo malament, un tram força llarg per un valor de 1.500 milions de pessetes. Ho dic perquè tot va lligat una mica amb aquesta política d'estalvi d'aigua.

Quan parlava del cost, evidentment que regar costa en aquests moments uns certs diners i que posar les finques en

regadiu, doncs, també té un cost. Mencionava el cas de l'Algerri-Balaguer, en el qual deia que el cost aproximat de l'hectàrea serà un milió i mig de pessetes. Ben bé no hi arribarà però és una xifra —la que vostè dóna— bastant aproximada; cal recordar, de totes maneres, que d'aquesta xifra l'agricultor només en paga el 30%. Vol dir que d'un milió i mig això es situaria doncs..., no arriba a 500.000 pessetes. Evidentment no hi ha cap mena de dubte, per a qualsevol agricultor que té una terra de secà i la pot transformar en reg, que el cost de pagar 500.000 pessetes no sigui rendible. D'altra banda, també li haig de dir una cosa: l'agricultor no comença a pagar fins al moment que l'aigua li arriba a la finca. Ho dic perquè a vegades és un..., diu: «la gent ha de pagar...» No, no, miri, la gent paga en el moment que l'aigua li arriba a la finca, i no solament això, sinó que nosaltres mateixos arribem a acords de préstecs perquè es pugui pagar, doncs, amb préstecs a baix interès en un llarg espai de temps.

Si tindrà rendibilitat. Jo solament li vull recordar una cosa: qualsevol hectàrea de reg que hi hagi avui en dia en el país, qualsevol persona que la vulgui arrendar, té garantida una renda de cent mil pessetes. Li puc citar, doncs, un seguit d'empreses que en aquest moment arrenden a aquest preu. Possiblement, amb el temps pot canviar, però la realitat és, en aquest moment, que qualsevol persona que vulgui arrendar terra de reg, sense cap mena de dificultat pot arrendar de noranta-cinc mil a cent mil pessetes l'hectàrea amb tota facilitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica el senyor Vilalta.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, si jo em plantejava, en l'inici de la meua intervenció, els dubtes que em plantejava era fent-me ressò de declaracions successives de membres del Govern. N'hi ensenyo una de ben recent del conseller d'Obres Públiques, que diu —i ningú ho ha precisat ni ho ha rectificat—: «La Generalitat admite que Rialp será insuficiente para los riegos de Lleida. El consejero Josep Maria Cullerá afirma que técnicamente haría falta un volumen de embalse mucho mayor en la cuenca del Segre.» No li'n llegeixo d'altres perquè hi han reincidents contradiccions entre unes posicions i unes altres.

Vostès, lògicament, com a Govern, han hagut de fer una proposta per a la formalització del Pla hidrològic de l'Ebre. Vostè em diu: «Home, senyor Vilalta, no agiti excessivament el tema, perquè aquest és un tema complex, en el qual, a vegades, els veïns d'una mateixa zona entren en contradicció amb els seus interessos.» D'acord. Doncs, llavors, senyor conseller, on vol que en parlem? A la Comissió? Parlem-ne a la Comissió, parlem-ne allà on vulgui, però vostè ha d'acceptar que, si vostès fan unes determinades propostes per a la formalització del Pla hidrològic de l'Ebre, els grups presents en aquest Parlament en vulguin tenir coneixement, perquè això determina la vida econòmica pre-

sent i futura d'una zona important del territori de Catalunya i, en concret, de la circumscripció per la qual jo sóc diputat. Per tant, digui vostè on vol que en parlem amb més detall i jo, ben encantat, li acceptaré en nom del nostre Grup aquest fòrum de discussió.

Permeti'm, sense envair àrees de difícil discussió, que insisteixi una mica més en alguns aspectes. Efectivament, senyor conseller, la previsió és la posada en regadiu d'unes cent mil hectàrees abans de l'any 2000. Cent mil hectàrees que en el preu que vostè i jo hem convingut de posada en regadiu signifiquen una inversió de 150.000 milions de pessetes, que contemplades una a una no tenen problema, diu 500.000 pessetes per hectàrea; efectivament, 500.000 pessetes per hectàrea a la posada en regadiu d'una hectàrea de secà a regadiu no és massa problema. Però, si agafem l'import total, 150.000 milions significa que 50.000 milions repercutiran d'aquí fins a l'any 2000 sobre pagesos que són pagesos de les zones de secà de Catalunya i que, per tant, cal convenir que en aquest moment parteixen d'una situació econòmica precària i complicada.

Jo podria treure-li noms de cartes adreçades a mi per part de futurs regants de la zona d'Algerri-Balaguer, on qüestionen molt seriosament l'afirmació que vostè ha fet. I ho fan ells, no jo. Si després ho vol, jo li ensenyo i li llegeixo aquestes cartes. Qüestionen molt seriosament la possibilitat de fer front a aquest cost d'inversió, més tot el cost afegit de funcionament.

Jo li assenyalava, abans, en el cas d'Algerri-Balaguer, de quina manera repercutia un increment de divuit mil pessetes per hectàrea com a conseqüència d'allò que jo crec que va ser una errada negligent per part del Govern que vostè representa de no negociar en el seu moment amb la comunitat d'Aragó la captació d'aquesta aigua en la cota 300, que era la cota que corresponia, que hauria permès aigua rodada. No fent-ho va produir-se un conflicte que va tindre prou ressò en els mitjans de comunicació i que els va obligar, a vostès, a reformular el projecte per plantejar una captació que ara obliga a bombar vint metres, amb un increment de costos per hectàrea —ja no de construcció, sinó de funcionament— de divuit mil pessetes per hectàrea. Per tant, en la posada en regadiu no és només la inversió inicial primera, que en aquest cas repercuteix fins i tot sobre els canals principals, sinó després, sobretot, la distribució arterial d'aquesta aigua i el funcionament del mateix sistema, si es dóna el cas. Jo suposo, senyor conseller, que vostè considera que la repercussió econòmica sobre els pressupostos de la Generalitat i també del seu propi Departament serà menor, perquè suposo que preveu fer ús de fons comunitaris per a fer-ho.

Jo he vist que en el darrer moment s'ha incorporat Torres de Segre, i els felicito per fer-ho, a la zona de l'objectiu 5b, suposo, amb l'objectiu de permetre el finançament del regatge, dels regs de Torres a través dels fons comunitaris 5b. La qüestió és, senyor conseller, la següent: tot i estant d'acord que els fons comunitaris han de servir també per a la posada en regadiu de les zones que siguin susceptibles de fer-ho i que això significa una millora i que, per tant, estem

dintre dels objectius i de la línia del que preveuen precisament els fons comunitaris, això, sobre quina part ho repercutirem?, sobre l'aportació dels poders públics?; és a dir, sobre l'aportació necessària de la Generalitat o sobre l'aportació dels pagesos?

Per tant, tanco ja la meua intervenció amb la voluntat de continuar un altre dia aquí, o en el fòrum que vostè em fixi, fent-li esment i cridant l'atenció sobre l'operació tan important que representa no la posada en regadiu, hectàrea per hectàrea, sinó en la previsió de conjunt d'aquí fins a l'any 2000.

Cent mil hectàrees noves de regadiu signifiquen 150.000 milions d'inversió, signifiquen 50.000 milions de pessetes que han d'aportar els futurs regants, més tots els costos addicionals de la distribució arterial fins a la mateixa parcel·la, més els costos de funcionament que se'n derivin després, del mateix bombeig de l'aigua en els casos en què això sigui necessari.

Per tant, senyor conseller, desitjant que vostè mateix fixi el lloc, la forma i la manera perquè en continuem parlant, jo li manifesto en nom del nostre Grup la voluntat de continuar mantenint l'atenció i el debat sobre aquesta qüestió.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vilalta. El senyor conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, senyores i senyors diputats, quan jo li mencionava que no en féssim massa polèmica, no era amb la intenció d'obviar els aclariments que pugui merèixer el cas. Senzillament, vostè sap que en el pacte hidrològic, en principi hi va estar tothom d'acord, va estar acceptat, i que posteriorment aquest pacte, acceptat per tothom, quan s'ha transmès a la massa, per dir-ho d'alguna manera, dels antics regants, aquests han provocat una reacció negativa.

Per sort, doncs, en aquest moment, jo crec que hi ha prou bona línia de diàleg amb totes les comunitats de regants, tant amb les disset comunitats expectants regants com amb l'antiga comunitat, doncs, del canal d'Urgell, com per aconseguir que això s'arregli. Llavors, dir determinades manifestacions a favor o en contra d'una postura, en aquest moment, considero que no és positiu, per prudència. Senzillament volia dir això, no volia dir res més. Hi ha coses que crec que amb diàleg les podem arreglar i, en canvi, fent unes manifestacions a vegades que potser no estan en el nostre ànim però que, a través dels mitjans de comunicació, es poden recollir de diferent manera, el que estem ajudant és a crear, precisament, més confusió de la que, en principi, hauria d'haver-hi.

Amb sinceritat, jo crec que per garantir, allò, absolutament, el reg sempre, evidentment que faria falta més capacitat. Jo ja li dic, miri, de cinquanta anys, doncs, n'hi ha hagut uns quants que no haurien donat capacitat. N'hi ha tres en els últims anys que no ha estat així, però també és cert que nosaltres hem de fomentar una política d'estalvi d'aigua i que aquest obrir la trapa, anar-se'n a dormir, tornar l'ende-

mà al matí, és un reg que en aquest moment ja no solament pel cost de l'aigua, sinó pels costos que significa de malbaratament d'adob i d'altres coses, doncs, no es pot portar a terme.

Tampoc és cert que vostè ha fet un càlcul dient: «no, miri, és que els toca mig milió per hectàrea». No, no, el reg més car que hi ha fins ara no hi arriba, a mig milió; perquè hi ha molts d'aquests regs que es queden a cent cinquanta, dues-cents mil pessetes per hectàrea, depèn de les condicions del terreny, depèn de les dificultats orogràfiques, de la complexitat del projecte, etcètera.

Jo crec que sí que, en general, els pagesos estan disposats a assumir aquest cost. També li he de reconèixer una cosa, i això és cert..., i vostè té cartes passades, i jo també en tinc en què l'estat del pagès, l'estat d'ànim del pagès en la tardor passada, de la tardor actual, és, diguem-ne, totalment oposat. En aquests moments, per sort, l'agricultura, doncs, ha tingut un any de bona collita, amb l'excepció, doncs, de la zona d'Urgell, que, dissortadament, les inclemències climàtiques ens van fer malbé set mil hectàrees de fruita, però la realitat és que la gent, l'any passat en aquest temps a vint pessetes no podia vendre la poma i aquest any, doncs, s'està venent al voltant de seixanta pessetes o per sobre.

Això ha generat un clima molt més positiu, i he de dir que en aquest moment la problemàtica que hem d'afrontar els dos departaments a través de Regsa és que un tema com era la concentració parcel·laria, que sabien vostès que no hi voldria entrar ningú, en aquest moment la gent de l'Algerri-Balaguer ens està collant moltíssim dient: «Escolti, va, som-hi, anem-hi de pressa.» També és cert –també és cert; el que passa és que jo no diria que és qüestió dels propietaris, sinó d'algun alcalde– que hi ha alguna persona que proposa que amb part de les aportacions del futur reg, doncs, es construeixi un gran parc. Bé, miri, és una opció personal d'una determinada persona, i més aviat m'atreveria a dir que d'un alcalde que no d'un regant. Sincerament, jo crec que a les zones regables –i així ho hem manifestat a aquesta persona–, a les zones regables tenim l'obligació que reguin i que es produeixi.

Jo explico molt sovint que Catalunya és un petit país agrícola; és un país forestal, no agrícola. El 57% de la nostra superfície és forestal, arbrada el 45%; en canvi, la nostra superfície agrícola arriba escassament a 1.049.000 hectàrees. Nosaltres en els darrers trenta anys hem perdut més d'un 20% de superfície agrària útil. Crec que com a país no ens podem permetre perdre superfície; per tant, el que puguem regar, ho hem de regar.

Pregunta concreta: si utilitzarem els fons comunitaris. Per descomptat, i al més possible –i al més possible–, i li donaré una resposta que potser el sorprendrà, però li diré: miri, però, els farem servir per a l'Administració, no per a l'administrat. També li ho dic així de clar. Per una raó molt clara, i vostès ho entendran: miri, quan l'objectiu 5b, que està integrat, com vostè sap, per les aportacions del Feder, del FEOGA-orientació i del Fons social europeu, afectava

molt poques comarques –i vull recordar que en el Pla anterior en sis anys hem tingut al voltant de tres mil sis-cents milions de pessetes–, ningú se'n preocupava massa, tot sigui dit, la veritat. Afortunadament, doncs, i gràcies a noves disposicions, diguéssim, de caràcter polític, en aquest moment són vint-i-cinc mil milions i són bastantes més comarques. Han passat de 179 municipis –que em sembla que hi havia abans–, han passat a 379, 200 municipis més d'una superfície de..., o sigui, han duplicat la superfície en hectàrees i, a part, de 150.000 habitants han passat a 450.000. Vol dir que són uns fons que permeten albirar, doncs, un futur per a aquestes vint-i-tres comarques que els afecten força positiu.

Ara, no hi ha cap mena de dubte que hi ha tot un seguit de comarques veïnes o moltes vegades de municipis veïns que no han estat inclosos dintre aquesta zona que en aquest moment se senten decebuts i preocupats, i diuen: «Escolti, per què hi són ells i no hi som nosaltres?» Evidentment, nosaltres voldríem que hi fossin absolutament tots. Bé, la Comunitat ha tallat per on ha tallat; crec que hem aconseguit un notable èxit, i ara el que hem de fer, amb el retorn comunitari, és procurar compensar al màxim possible aquestes zones en les quals no hi ha, doncs, un objectiu prioritari en temes agraris com és el 5b.

Bé, en podem continuar parlant, se m'ha esgotat el temps. Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de joventut

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el desè, novè anterior: interpel·lació sobre la política de joventut, presentada pel diputat senyor Xavier Soto, del Grup Socialista. Té la paraula per exposar-la.

El Sr. SOTO: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, per facilitar una mica la resposta del Consell Executiu a la meua interpel·lació, potser començaré..., faré una primera part dedicada al que és la política juvenil més estricta que es desenvolupa des de la Secretaria General de la Joventut i una segona part més referida al que seria la política global de joventut al Consell Executiu de la Generalitat.

En qualsevol cas, la primera qüestió que voldria plantejar és que el Govern de la Generalitat va crear, el mes de setembre de l'any passat, una empresa amb caràcter de societat anònima, anomenada Turisme Juvenil de Catalunya, SA, mitjançant la qual es vol gestionar els serveis de turisme juvenil del Govern de la Generalitat. Nosaltres hem esperat un temps prudent perquè creïem que la creació d'aquesta empresa hauria de ser aprovada pel Parlament de Catalunya. És a dir, no hi ha cap obstacle legal, efectivament, perquè el Consell Executiu pugui crear per un acord una empresa, però nosaltres creiem que el que seria bo, que el que seria adequat és que aquesta empresa –que després en parlaré un

moment– fos creada per acord del Parlament de Catalunya, que passés el requisit de l'aprovació parlamentària i el requisit del consens social. I voldria dir clarament que nosaltres som contraris a la creació d'aquesta empresa pública. Per què? Per una cosa molt simple, molt senzilla i que vosstès entendran amb facilitat: perquè hauríem preferit un consorci; un consorci en el qual estigués representat el sector turístic i, òbviament, també els sectors juvenils.

Per tant, la primera cosa que jo voldria plantejar al Govern és la presentació en un termini breu de temps d'un projecte de llei en aquesta cambra pel qual es creés, efectivament, un consorci de turisme juvenil, en el qual estiguessin representats tant el sector turístic com els sectors juvenils. I voldria assenyalar que la manca de consens i la manca de diàleg en relació amb la creació d'aquesta empresa va provocar en el seu dia la dimissió dels representants del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya en el Consell Rector de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, i això és una bona mostra de com no s'haurien de fer les coses.

Segona qüestió que voldria plantejar: la política d'instal·lacions juvenils. Nosaltres havíem dit, històricament, que aquest era un dels punts positius de la gestió del Govern de la Generalitat; bàsicament, de la gestió de la Generalitat provisional i dels primers anys del Govern Pujol. Però des de ja fa temps venim dient que aquell treball positiu que es va fer al començament és un treball que progressivament s'ha anat empitjorant i que la política d'instal·lacions va de mal en pitjor, i que avui podem qualificar aquesta política com una política presidida per la passivitat i per la negligència. Miraré de posar-ne alguns exemples.

El director general de Joventut, aleshores el senyor Enric Puig i Jofre, es va comprometre a elaborar el mapa d'instal·lacions juvenils l'any 1984, en una compareixença davant del Parlament el mes de desembre. Nosaltres, els socialistes, vam presentar una proposició no de llei per demanar que s'elaborés aquest mapa d'instal·lacions juvenils, que era el que permetria conèixer exactament quina era la realitat de les instal·lacions juvenils del Govern de la Generalitat, de les altres institucions, de la iniciativa privada i del moviment juvenil, i, a partir d'aquí, poder fer un plantejament racional de planificació i poder fer també un disseny de les necessitats. Nosaltres vam presentar aquella Proposició no de llei perquè s'elaborés el mapa d'instal·lacions juvenils. En aquella Comissió em va respondre el senyor Gavín dient: «Aquest mapa es va començar a elaborar el febrer de 1985, extraient les dades de la documentació existent en la Direcció General de Joventut. La recollida de dades per part de la Direcció General de Joventut, evidentment en col·laboració amb els ajuntaments de Catalunya, es preveu que estigui acabada a mitjans d'any, i l'elaboració definitiva del mapa a finals d'any.» Estem parlant del 20 de març de 1986, és a dir, fa quasi set anys. Aquest mapa continua sense existir.

Ara, set anys després d'aquell compromís que el senyor Gavín ens anunciava que estaria finalitzat a finals d'any, s'ha inclòs com a objectiu del Pla interdepartamental de jo-

ventut del Govern de la Generalitat per a l'any 93-94, però set anys de retard m'hauran de reconèixer que és més que una broma pesada. I, en tot cas, nosaltres, en la Moció els demanarem que aquest mapa estigui redactat abans de l'estiu d'aquest any.

Com que no ha existit aquest mapa, com que no s'ha pogut planificar, com que no s'ha pogut fer una detecció de les necessitats, ens trobem davant de situacions preocupants que jo vull plantejar. Des de fa temps, tot el moviment juvenil, l'Ajuntament de Barcelona, totes les persones que hi entenen, insisteixen que hi ha un dèficit d'albergs a l'àrea metropolitana de Barcelona, i molt particularment a la ciutat de Barcelona. Per a això no fa falta cap dada empírica: a l'estiu, per exemple, l'entorn de l'estació de Sants està envoltat de gent, de joves europeus o d'altres ciutats d'Espanya que estan dormint allà al costat. L'Ajuntament de Barcelona va oferir fa dos anys a la Secretaria General de la Joventut –no, perdó: aleshores era Direcció General de Joventut– un solar, un terreny per poder edificar un segon alberg de joventut a la ciutat de Barcelona. De moment, no hi ha hagut resposta; la callada ha estat la resposta. I aquesta necessitat continua existint.

Un altre exemple d'aquesta passivitat i d'aquesta negligència en la política d'instal·lacions és que l'any passat l'Ajuntament de Barcelona, la Universitat Politècnica de Catalunya i el Ministeri d'Afers Socials es van posar d'acord per a construir a Ciutat Vella, dintre del pla de millora d'aquest barri, unes residències per a estudiants, un projecte de residències per a estudiants. Malgrat tots els intents que es van fer des del Ministeri d'Afers Socials, des de l'Ajuntament de Barcelona i des de la Universitat Politècnica de Catalunya, no va haver-hi manera que el Govern de la Generalitat i que la Secretaria General de Joventut volguessin col·laborar en aquest projecte. Això, què ha comportat? Que diners que podien haver anat per construir una residència d'estudiants del Ministeri d'Afers Socials, de la mateixa Universitat Politècnica de Catalunya i el solar que oferia l'Ajuntament de Barcelona s'han perdut, i s'han perdut senzillament per negligència, per passivitat i per incapacitat del Govern de la Generalitat. I, davant d'aquest dèficit que existeix, nosaltres hem de demanar-ne avui responsabilitats, i voldria que ens ho aclarissin.

I, finalment, una quarta crítica –que em permet entrar en el segon capítol que vull plantejar, que són les relacions amb el moviment juvenil– és que no s'ha iniciat la política que nosaltres venim reclamant des de fa anys, a través d'esmenes en el Parlament i de proposicions no de llei, de co-gestió dels serveis i de les instal·lacions juvenils que són de la Generalitat, i que molts d'aquests equipaments podrien ser gestionats o, almenys, participar en la gestió, per les entitats juvenils. Vostès, malgrat tot el seu discurs en favor de la societat civil, de la iniciativa social, de l'associacionisme juvenil, no han fet res. Fa temps que ja ens han dit que sí, que són favorables a aquesta política; ens han dit que voldrien iniciar-la, però portem així uns quants anys: ens han dit que ho voldrien fer, però la realitat és que no ho han fet.

Amb aquest tema tanco el tema de política d'instal·lacions i entro en el següent tema que volia plantejar en relació amb la Secretaria General de la Joventut, que és la relació amb el moviment associatiu juvenil de Catalunya. I el primer que voldria denunciar aquí són les constants interferències que en el funcionament del Consell Nacional de la Joventut ha produït l'acció de la Secretaria General de la Joventut. Això va provocar, ja fa uns mesos, la dimissió del president del Consell Nacional de la Joventut, aleshores el senyor Xavier Bretones. Tinc aquí, a bastament publicada a diversos mitjans de comunicació, la notícia i la denúncia que feia en aquells moments el president del Consell Nacional de la Joventut, de les interferències i de les discrepàncies de funcionament amb la Secretaria General de la Joventut. Fa pocs dies –dilluns mateix– han estat publicades en diversos mitjans de comunicació declaracions en el mateix sentit de l'actual president del Consell Nacional de la Joventut, que deia textualment: «El que fa el Consell Nacional de la Joventut sembla que no interessa per a res la Secretaria General de la Joventut.»

Aquesta situació no pot continuar i no es pot mantenir. Jo els vull recordar que el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya és un òrgan creat per llei del Parlament de Catalunya. Vulnear l'autonomia i interferir en el seu funcionament és vulnear la voluntat d'aquesta cambra i és fer exactament el contrari del que el Govern de la Generalitat vol dir que fa.

En segon lloc, nosaltres creiem que és necessari limitar l'intervencionisme de l'Administració, i limitar l'intervencionisme de l'Administració de la Generalitat per evitar que faci competència deslleial al moviment juvenil de Catalunya. Els vull posar un cas ben punyent: a Catalunya existeix una associació, el SIPAJ –el Servei d'Informació i Promoció d'Activitats Juvenils–, que porta treballant des de fa vint anys en matèria d'informació juvenil. He volgut portar-los aquí una de les primeres guies que es va fer, l'any 1981, una guia de vacances que va editar el SIPAJ, en aquell moment, en col·laboració amb la Direcció General de Joventut; l'havia editat anteriorment, però, en un marc en què no hi havien institucions d'autogovern, l'havia hagut de fer bàsicament amb els seus recursos.

El SIPAJ, aquesta entitat, va enviar ahir una nota a tots els mitjans de comunicació i al moviment juvenil de Catalunya, en la qual diu que haurà de tancar les seves portes perquè no pot fer front als deutes i a la situació econòmica que té. Què és el que ha passat? Que des que s'ha creat la Secretaria General de la Joventut –i, més antigament, la Direcció General de Joventut– els ajuntaments –també la Generalitat, sobretot la Generalitat– han fet un treball molt intens en matèria d'informació juvenil, i l'han assumit directament, i no han comptat amb aquesta entitat, i no han comptat que podrien haver utilitzat tota la seva experiència i que podria haver participat en la gestió de determinats serveis. Quin ha estat el resultat? Que vint anys de treball en el moviment juvenil, fet per gent voluntària, fet desinteressadament, fet amb passió i fet amb intel·ligència, i un treball que ha estat

reconegut per tothom, tot aquest patrimoni se'n pot anar en orris i pot desaparèixer si no se solucionen aquests problemes.

Per tant, un dels objectius de la meua interpellació, que estarà a la Moció..., però jo voldria que no haguem ni d'arribar a discutir la Moció, sinó que demà mateix la Secretaria General de Joventut faci tot el possible per evitar que una entitat amb la tradició i la importància que té el SIPAJ hagi de tancar.

El cas del SIPAJ no és un cas aïllat; és un cas més d'una realitat en què l'Administració està envaint la competència de la societat civil i fent competència deslleial.

Volia preguntar també, en aquesta línia, els criteris de distribució de subvencions a les associacions d'estudiants. Fins ara es feien en funció de la influència i del grau de representativitat; l'any passat, en canvi, la FNEC es va enfonsar a les universitats i s'ha deixat de fer en funció de criteris d'influència i de representativitat: el mateix per a tothom. Fent trampa, perquè a alguna associació li donen per ensenyament mitjà i per universitats, i així li donen més que a les altres, no? En tot cas, voldria que m'expliquéss els criteris de distribució de les subvencions a les associacions d'estudiants.

I, en relació amb la política global del Consell Executiu –i ja acabo, senyor president–, el que voldria dir és que nosaltres estem satisfets que s'hagi presentat un pla interdepartamental de joventut; el veníem reclamant des de 1980. S'ha aprovat, finalment, el 93; és una mica de retard, però, en tot cas, benvingut sigui. Però el problema que tenim amb aquest programa és que és un programa que no ha estat quantificat econòmicament, i el que hem d'assenyalar és que aquest programa previst per al 93-94 té un grau de compliment, en aquests moments, que hem de considerar extraordinàriament baix.

En tot cas, sobre aquesta i d'altres qüestions ens podrem estendre en el torn de rèplica.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Soto. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyores i senyors diputats..., li agraeixo, senyor diputat, el seu interès per la política juvenil –vostè la coneix a l'abast, i, aquest diàleg, l'hem mantingut en diferents ocasions. I, d'alguna manera, voldria començar les meves paraules per expressar-li una qüestió que em sembla que sempre està per sobre d'aquest comentari: és a dir, és evident que la política que fa el Consell Executiu és diferent de la política que podria fer el seu partit, i, en aquest sentit, les qüestions i alguns dels plantejaments a què vostè fa referència, vostè els enfoca d'una manera diferent, i, probablement, les solucions i els resultats també serien diferents. Però nosaltres pensem que la política que duu a terme la Secretaria General de la Joventut és una política correcta i adequada i, a més, ben explicada. És a dir, jo crec que hi ha una conseqüència entre el que s'ha explicat i el que s'ha dit. I molt breument, i només per al coneixement de la cambra –vostè segurament ja

ho sap i ho recorda–, jo voldria fer esment dels diversos aspectes que caracteritzen aquesta política i que val la pena, doncs, de referir-nos-hi, i després procuraré respondre algunes de les qüestions que vostè ha plantejat –si no totes.

La primera, com vostè sap, és renovar i reforçar el compromís de servei amb el món associatiu. Aquesta és una opció vàlida que respecta i lliga amb la tradició associativa de Catalunya i que fa confiança a la iniciativa del cos social del nostre país. Per això, aquest compromís de servei al món associatiu es concreta, fonamentalment, a subvencionar, a través de convenis o ajuts puntuals, programes diversos de les associacions juvenils, infraestructures, activitats de funcionament, activitats de vacances, intercanvis, activitats de formació, ajuts per a millores immobles destinades a entitats juvenils.

Però també s'ha iniciat un procés –i això és l'important– de gestió compartida i, en alguns casos, la cessió de gestió de serveis de la mateixa Secretaria General de Joventut a entitats juvenils. Això que vostè deia, al que es referia en l'últim cas, això s'està fent. Així, s'ha creat una associació d'entitats juvenils per a la gestió de campaments juvenils. L'estiu de l'any 1994, les associacions juvenils gestionaran el 50% dels camps de treball organitzats per la Secretaria General de Joventut; això em fa l'efecte que respon a aquest aspecte que deia vostè que cal anar, d'alguna forma, transferint activitats juvenils cap a aquesta associació. Igualment s'intentarà, a través d'accions puntuals i jornades de debat, donar a conèixer a tots els joves el fet associatiu i afavorir l'expansió de les associacions.

El segon punt és l'oferta de serveis àmplia per a tots els joves. El carnet jove s'ha revelat com un instrument útil per incidir en determinades activitats per als joves, per l'acceptable resposta que ha tingut tant a nivell dels mateixos joves com d'alguns sectors juvenils. Cal, però, a partir d'aquesta mateixa constatació, estudiar les possibilitats d'ampliar-ne els avantatges de manera més selectiva, a l'hora que es seguirà treballant per a la seva difusió.

Les instal·lacions juvenils seguiran tenint la nostra atenció; vostè s'hi referia. La xarxa d'instal·lacions no tindrà un creixement tan espectacular com els anys passats, però de manera selectiva s'aniran millorant els albergs, i en aquesta legislatura creiem que l'alberg-residència de Vic entrarà en funcionament. A aquest respecte li volia respondre que aquest mapa d'instal·lacions juvenils a què vostè es referia en el segon punt, o en el tercer..., en el segon punt, aquest mapa juvenil s'ha de fer per llei i es farà públic el mes d'abril.

Les activitats de dinamització cultural –mostres, ceràmics i exposicions– continuaran i es seguiran ampliant en nous camps d'interès per als joves. També han de continuar, els camps de treball, augmentant la col·laboració amb les entitats de lleure. I amb la creació de l'empresa pública Turisme Juvenil, a què després em referiré, esperem un augment significatiu en aquest camp, especialment quant a turisme escolar i didàctic.

De tota manera, i tot i que considerem que l'oferta és àmplia i de qualitat, es realitzarà una enquesta als joves de

Catalunya sobre l'impacte dels nostres serveis, la qual cosa permetrà fer una anàlisi des del punt de vista dels destinataris que potser obligarà a crear nous serveis i a entrar en nous camps d'acció en funció de les necessitats observades. Per tant, senyor diputat, jo li anuncio aquesta enquesta que permetrà valorar, des del punt de vista que afectarà els propis interessats, permetrà fer una anàlisi del que podria ser que ens obligués o a modificar o a crear nous serveis i entrar en nous camps d'activitat.

El tercer punt és la reflexió sobre el món dels joves. Vivim en un món plural i en una societat democràtica. L'eix d'aquest pluralisme i d'aquesta democràcia és la recerca plural de respostes als problemes de la convivència social i el millor desenvolupament integral de persones i pobles. Cal avançar en la previsió globalitzant dels reptes als quals la joventut s'enfronta, i és missió de la Secretaria General de la Joventut impulsar aquesta dinàmica en el conjunt de la societat. Per això s'han de perfeccionar els mecanismes de coneixement de la realitat juvenil, fins a esdevenir-ne un observatori permanent, i hem de perfeccionar els mecanismes per posar aquest coneixement a l'abast de tots els sectors socials interessats. Tenim alguns instruments molt valuosos, com el del Centre de Documentació Juvenil, però cal ser molt actius en l'estudi de la realitat juvenil, especialment en allò que tingui relació amb la renovació de valors en la nostra societat; només així podrem anar afegint una visió globalitzada de la complexa i peculiar situació que viuen els joves a Catalunya.

El quart és la presència i dinamització en tot el territori. Una política de joventut al servei dels joves ha de dur, necessàriament, cap a una acció desconcentrada i descentralitzada. Si realment volem oferir un bon servei, cal fer-nos presents acostant-nos a la situació que viuen els joves i actuant a partir d'aquesta proximitat. Així s'ha iniciat ja una línia de transferències de competències als consells comarcals, que ha contemplat la delegació de les potestats d'execució, inspecció i sanció en matèria d'instal·lacions juvenils, però que continuarà fins al tancament de les oficines de serveis a la joventut comarcals de la Generalitat de Catalunya; els consells comarcals oferiran els serveis que allà s'hi prestaven —un element de descentralització positiu, m'imagino, en la línia que vostè també estaria d'acord i que vostè també avalaria amb tota seguretat.

I, finalment, desenvolupar el pla interdepartamental «Catalunya jove» a què vostè es referia. Aquest pla, que va ser aprovat per un acord del Govern, ha iniciat la seva singladura durant el mes de setembre. Per tant, no és sorprenent que l'índex de realitzacions, ja que va començar el mes de setembre, sigui tot l'ample que pot ser, l'important que pot ser donat que té una durada de cinc mesos. I el secretari general de la Joventut va presentar el passat mes de març a la Comissió de Cultura d'aquest Parlament el projecte d'aquest pla. Recordarem únicament aquí que el seu objectiu és dur a terme una política que abasti la globalitat de la situació juvenil i que suposi l'actuació articulada de tot el Govern. Amb una vigència de dos anys, permetrà treballar seixanta

accions agrupades en tretze blocs. Jo simplement els voldria..., els lliuro..., de la lectura d'aquests blocs.

Finalment, voldria afegir que per realitzar tots aquests objectius la Secretaria General de Joventut està implantant una nova estructura de funcionament, que s'ha iniciat amb la constitució de l'empresa pública Turisme Juvenil de Catalunya, però que caldrà completar en el seu dia amb la renovació dels continguts i gestió de la mateixa Secretaria General de Joventut i Institut Català de Serveis a la Joventut i amb l'accentuació de les iniciatives en tot el territori a partir del treball de les representacions territorials, amb la col·laboració de les corporacions locals.

Per acabar —i després entraré en algun dels aspectes que vostè em preguntava—, només cal dir que des de la creació de la Secretaria General de la Joventut, ara fa un any i mig, s'ha cobert una primera etapa, s'han posat uns fonaments sòlids i s'ha continuat amb l'estil de treball seriós i continuat que ha caracteritzat la política de joventut del Govern des de 1980. El Govern vol continuar aprofundint en la tasca marcant-se unes noves fites dins de la mateixa línia de servei al món juvenil associatiu i no associatiu de Catalunya.

I voldria també..., vostè es referia a aquesta creació d'aquesta empresa de turisme jove; vostè parlava que s'hauria estimat més que s'hagués realitzat d'una altra manera, vostè deia que li hauria agradat més que s'hagués fet una cooperativa..., perdó, un consorci. A nosaltres ens ha semblat més operatiu la creació d'aquesta empresa. Vostè sap fins a quin punt era difícilment sostenible la situació actual; la situació actual havia entrat en un punt en el qual no es podia prosseguir, pels motius que vostè suficientment coneix, i va semblar que la creació d'aquesta empresa era la forma més convenient. Amb aquesta empresa es pretén donar una cobertura legal als serveis de turisme juvenil de la Generalitat, possibilitar la concessió de llicències, bitllets de viatges, dinamitzar l'oferta de servei de turisme i intercanvi de joves, treballar en l'elaboració dels serveis turístics, etcètera.

Li vull explicar que, tal com vostè diu, això es podia crear per un acord del Govern, i efectivament es va fer així, amb un acord de 14 de setembre de l'any 1993, pel qual el Govern acordava, a proposta de la Secretaria General de Joventut, la creació d'aquesta empresa. I els departaments de Presidència i d'Economia i Finances, en l'àmbit de les seves competències, estan ocupades de la seva execució.

Aquesta és la situació en què està aquesta empresa; per tant, això va endavant. S'hauria pogut fer..., vostè ho hauria fet d'una altra manera; a nosaltres ens ha semblat oportú i més convenient fer-ho d'aquesta, i crec que els resultats ens donaran i ens confirmaran la raó.

Vostè es refereix a interferències amb el Consell Nacional de la Joventut. Nosaltres pensem que la Secretaria General de la Joventut està duent a terme, com deia, una etapa en la qual s'han establert i s'han consolidat estructures i s'han marcat fonaments importants. I en aquest sentit pensem que aquestes interferències no es produeixen de la manera que vostè diu, i, en tot cas, el resultat que es desprèn de tot això és un resultat positiu.

I quant al SIPAJ, jo conec molt bé aquesta entitat, jo..., diguem-ne, constatarem la situació en què es troba. De totes maneres, la situació de la Secretaria General de la Joventut és precisament la de donar tots els serveis possibles amb els mitjans al seu abast. I, en aquest sentit, tot i que moltes vegades s'han de lamentar situacions com les que vostès plantegen, cal saber-ne els motius, i nosaltres ens proposem estudiar i considerar el que ha succeït en aquesta oportunitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Soto té la paraula per formular rèplica.

El Sr. SOTO: Molt ràpidament. En aquests debats –passa també en altres matèries, no sols en joventut, sinó en temes de dones o en temes d'aquests que estan atribuïts orgànicament a la inexistent Conselleria de la Presidència– ens trobem sempre amb la dificultat que la persona que ens respon no és el responsable polític de la qüestió, i que, per molt d'interès i fins i tot voluntat de coneixement que es tinguin dels problemes, és difícil tenir un debat que pugui ser relativament eficaç i que pugui arribar al fons de la qüestió, no?

En tot cas, deia el senyor conseller –i té raó– que probablement la política de joventut que aplicariem els socialistes és una política diferent a la que aplicaria Convergència i Unió, i ben legítim és, no? El problema és que la política que vostès fan, molt especialment des de la Secretaria General de la Joventut, no és que no sigui la política del PSC: és que és radicalment contradictòria amb molts dels principis que pregonen la seva coalició –respecte a la societat civil, no intervencionisme...– i és una política, en molts aspectes, que és una política de manca de respecte a la societat civil i una política d'intervencionisme.

En tot cas, com que jo voldria que aquesta interpellació no fos una interpellació, en la mesura del possible, de confrontació, sinó d'intentar arribar a acords i d'avançar en coses concretes, a mi m'agradaria que hi hagués un compromís concret, efectivament, d'estudiar la situació que s'ha creat amb el SIPAJ i de veure quins són els mitjans que es podrien posar des del Govern de la Generalitat per a garantir la continuïtat d'aquesta entitat. Però, en tot cas, la situació que viu aquesta entitat és fruit molt directament d'una actitud d'intervenció i d'invasió en la societat civil del Govern de la Generalitat; és clar que és legítim que el Govern de la Generalitat faci informació juvenil, però per què no pot fer-ho cogestionant-ho, col·laborant i a través del SIPAJ, d'una entitat juvenil que, ja dic, són vint anys de treball voluntari i desinteressat i que ha estat eficaç?

En tot cas, no voldria entrar tant en aquesta discussió, sinó en la idea i en la possibilitat que el Govern de la Generalitat faci el que estigui al seu abast per evitar que aquesta entitat pugui desaparèixer.

Segona qüestió: vostè em diu que el mapa d'instal·lacions juvenils estarà fet el mes d'abril d'aquest any; benvingut sigui. Però, en tot cas, deixi'm dir-li que, si aquest és un compromís de 1984 i si el senyor Gavín ens deia el 1986 que

això estarà acabat –diu: «l'elaboració definitiva del mapa, en una data molt propera, i abans que acabi l'any»; estic parlant del 20 de març del 1986–, deixi'm dir-li, francament, que han trigat una miqueta; han trigat més de vuit anys a elaborar un mapa d'instal·lacions. I, en tot cas, això és un error que vostès han de reconèixer, i, en tot cas, el que espero és que no ho incomplixin més; que si vostè em diu que estarà el mes d'abril d'aquest any, doncs, que estigui el mes d'abril.

Una altra qüestió que volia plantejar-li: nosaltres no demanem, senyor conseller, una ampliació ambiciosa, desmesurada de la xarxa d'albergs; el que diem és que hi ha una necessitat, que el major dèficit està situat a l'àrea metropolitana de Barcelona, i molt particularment a la ciutat de Barcelona. Es vol comprometre el Govern de la Generalitat a construir el segon alberg que és necessari a la ciutat de Barcelona, sí o no?

Una altra qüestió que li vull plantejar i a la qual vostè no ha fet referència –i ho entenc, perquè probablement li falta la informació necessària– és la possibilitat aquesta que teníem de construir una residència d'estudiants a Ciutat Vella, amb diners i recursos d'altres administracions i amb diners de la Universitat Politècnica, que hem deixat perdre. Per què s'ha produït aquesta negligència?, i, en tot cas, si és possible recuperar el projecte o un projecte similar.

En tot cas, vostè diu que jo he parlat d'interferències en el funcionament del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Senyor conseller, no és que sigui jo qui parla; és que hi ha un president del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya que ha dimitit per això, i ha estat ell el que ha denunciat això. I, si ho denuncia un president del Consell Nacional de la Joventut, que no és una persona que sigui militant d'un partit o d'un altre, sinó senzillament està allà elegit per la majoria d'entitats juvenils de Catalunya, estarà parlant amb coneixement de causa. I, si fa quatre dies l'actual president del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya ha dit que l'actitud de la Direcció General de la Joventut és com si el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya no existís –i vull recordar, si no m'equivoco, que el president actual és d'una entitat del prestigi del Moviment Universitari d'Estudiants Cristians–, és perquè pensarà alguna cosa al respecte. No és que ho diguem nosaltres, senyor conseller; és que el màxim dirigent del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que és l'entitat que agrupa tot el moviment juvenil de Catalunya, així ho pensa.

I torno a dir-ho: interferir en el funcionament del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya no és una cosa menor, no és una pillada que fa un secretari general sense que ningú se n'assabenti, no, no: és vulnerar la voluntat d'aquesta cambra, que va aprovar per unanimitat la llei que regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. És un fet extraordinàriament greu que no estem disposats a deixar passar, i que, per tant, no..., és un fet, des del nostre punt de vista, greu i que cal corregir.

Jo li volia preguntar també pels criteris de distribució de les subvencions a les associacions d'estudiants. Fins ara, ja

li ho deia, es feia en funció de la seva influència, de la seva representativitat, tant en les eleccions als consells escolars com en les eleccions universitàries. Coincidint amb l'enfonsada de la FNEC, la realitat és que s'ha de deixar de fer en funció de criteris i s'ha repartit igual per a tothom. És aquest un criteri que es mantindrà, o és un criteri que es modificarà?

Res més, senyor president, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. El senyor conseller vol intervenir? (*Pausa.*) Té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, senyor president, senyores i senyors diputats, vostè ha fet una referència global en dir que algunes d'aquestes àrees que estan sota l'àmbit de Presidència vostè considera que tenen una resposta per part del Govern no de la, diguem-ne, no de l'amplitud o del coneixement que vostè desitjaria. Jo crec, senyor diputat —i si vostè m'ho permet—, que aquestes són qüestions que es debaten molt àmpliament al Govern, i els consellers —no cal dir el mateix president— n'estem molt assabentats. El que passa és que vostè no formula una interpellació; la interpellació representa un propòsit de capteniment general, i vostè el que formula són quinze o vint preguntes, quinze o vint qüestions que per les seves pròpies característiques escapen del capteniment general.

Quan vostè em parla d'una empresa o quan vostè em parla de què passa amb aquell alberg o amb aquella altra qüestió, aquest no és un propòsit de capteniment global ni general, sinó que això fa referència a una pregunta molt concreta a la qual aquest Parlament té la seva fórmula clara de respondre-hi, que és a través de les preguntes amb resposta oral o amb resposta escrita, i que sempre tindran una resposta concreta i precisa en relació amb el que vostè planteja.

Vostè ha plantejat un propòsit de capteniment global i general, i jo això sí que li puc assegurar que qualsevol membre del Govern i aquest conseller que li parla estem en condició de fer-ho per la importància que té per al Govern la política juvenil. El que és difícil és que jo li respongui —com suposo que qualsevol altre conseller— en relació amb qualsevol alberg, una qüestió concreta, que aquesta sí que escapa del coneixement global, com vostè segurament, si jo li fes alguna pregunta en relació amb això, tampoc potser coneixeria la totalitat ni la complexitat diferent de tot el mecanisme d'aquest teixit associatiu juvenil.

De totes maneres, el que sí que li voldria expressar són diverses coses. En primer lloc, aquí nosaltres som molt coherents amb la nostra pròpia política; hi ha un respecte a la societat civil i hi ha un respecte al desig que siguin les mateixes entitats precisament qui gestionin moltes de les seves actuacions. I en aquest sentit jo em referia a vostè quan li explicava que en una cosa tan important com, precisament, els camps de treball, les associacions juvenils gestionaran el 50% dels camps de treball, i aquesta és una situació i és un pas endavant molt important.

També en aquest sentit jo li volia referir..., quan vostè es referia a l'empresa i deia que s'havia creat una societat —vostè en deia un consorci—, jo crec que estarà més ben re-

presentada en aquest sentit que no pas de la manera en què vostè ho proposava. Nosaltres som molt coherents amb aquest respecte a la societat civil, i l'intervencionisme procurem que sigui el menor possible; precisament el que volem és el foment de l'associacionisme juvenil, i les mateixes entitats associatives tenen les seves pròpies dinàmiques de funcionament.

Em deia vostè que el mapa d'instal·lacions..., quan vostè m'ho pregunta i li dic que estarà el mes d'abril, llavors diu: «Escolti, és que fa vuit anys.» Bé, però vostè em preguntava ara quan estaria; quan jo li dic que és el mes d'abril, aleshores a vostè no se li ocorre altra cosa que dir: «És que hauria pogut estar fa quatre anys.» Doncs això, senyor... —o sis, o deu, no sé quants—, per això, senyor diputat, no calia que vostè expressés el seu desig que s'acabés al més aviat possible. Jo em pensava que vostè agrairia aquesta informació i se'm demostraria satisfet, però no sembla que hagi sigut aquesta la seva intenció.

Finalment, vostè em preguntava sobre els albergs i em preguntava quina intenció teníem de construir-ne aquesta legislatura. En aquesta legislatura —i li seré molt concret; ja veu com li contesto aspectes precisos i concrets que vostè es pensava que jo no coneixia, però que jo conec—, en aquesta legislatura el propòsit és condicionar quan calgui i arreglar els albergs existents. Durant aquesta legislatura no tenim propòsit que se'n construeixi cap de nou, ni tampoc a Barcelona. Per tant, la pregunta que vostè em formulava jo m'he permès respondre-la-hi amb precisió i —si vostè m'ho permet— també amb contundència. El condicionament dels existents és una tasca important, i moltes vegades més val dedicar-nos a aquesta actuació que no pas a les altres.

Vostè em feia una nova referència al paper del Consell Nacional de la Joventut. Jo crec que aquesta és una situació que, com vostè sap, està subjecta a un replantejament, i aquest replantejament i aquesta reconsideració no afecten, no vulnereu cap de les disposicions de la cambra. Els representants de la credibilitat de la mateixa cambra som nosaltres, que amb la nostra majoria donem suport majoritari a les lleis, i som els que volem que aquestes lleis es compleixin i que es realitzin, i en aquest sentit jo li puc explicar que les reestructuracions que ha tingut la política de joventut a través de la seva estructura exigeixen que en cada cas s'adoptin i es vagin acomodant a les formes que corresponen als nous processos, als nous procediments i sobretot als nous projectes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults

Passem a l'onze punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre l'educació d'adults, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Quin senyor dipu-

tat...? (Pausa.) El senyor Bargalló té la paraula, doncs, per exposar la interpellació.

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, la formació permanent, la formació continuada, la formació i educació de persones adultes és un tema important en la nostra societat i un tema cabdal per al futur d'aquesta societat.

El doctor Walter Kugemann, com vostès deuen saber, o especialment el senyor conseller, en el transcurs del Segon Congrés Internacional de Formació d'Adults de Catalunya deia que l'educació inicial o cronològica, la que va de pre-escolar a la universitat, no s'ampliarà substancialment de forma quantitativa en els propers anys, mentre que aquesta formació permanent, aquesta formació continuada, aquesta formació de persones adultes serà la que augmentarà notablement, perquè en el context social que vivim i en l'evolució del qualificat estat del benestar és aquesta la gran educació a desenvolupar.

En el mateix sentit, la dinovena conferència general de la UNESCO apuntava que tots els processos educatius –tots els processos educatius–, que són aquells que permeten els ciutadans fora de la cronologia docent habitual de completar, enriquir i ampliar els seus coneixements, desenvolupar les seves aptituds, millorar les seves competències tècniques, tecnològiques i professionals i rebre una nova orientació que possibiliti la formació integral de la persona i la seva participació plena en la societat, són això que coneixem com a formació continuada, com a formació de persones adultes.

Al nostre país aquesta formació de persones adultes, certament, abasta en els seus plantejaments, a través de l'Administració de la Generalitat, nivells prou distints, que van des de la inicial alfabetització fins als cursos d'accés a la universitat per a majors de vint-i-cinc anys, a banda de mòduls d'ensenyaments no formals o no reglats.

El que és cert també és que la situació al nostre país a nivell social d'aquesta formació de les persones adultes presenta uns índexs de preocupació en el context europeu, que és en el que ens movem en la realitat i a més en el que ens volem moure. Jo recordaria que l'estudi sobre l'analfabetisme funcional a Catalunya, publicat per la Conselleria de Benestar Social, amb peu d'impresca de l'any passat, presentava uns resultats molt durs en una enquesta efectuada sobre la lectura comprensiva de la informació continguda en un fàrmac, sobre la seva utilització. Aquesta enquesta, que tenia un nivell de confiança 95,5 sobre 100, deia que el 17,5% de la població no entén què pot curar un medicament després de llegir-ne el prospecte; que el 50,3 no prendria aquest medicament de la forma correcta que indica el prospecte i, d'aquest tant per cent, el 14,5 ho faria de manera molt incorrecta; que el 58,3 no prendria les dosis correctes que apunta el prospecte i que fins i tot un 5,3 no sabia dir si el medicament és caducat o no. És a dir, uns nivells de comprensió d'una cosa tan vital com és la lectura d'un prospecte de medicació no diré que alarmants, perquè evidentment aquí hi ha el filtre del metge, que sol ser el que marca de

manera comprensiva això, però sí que situen en la nostra societat unes bosses de manca de formació importants.

Segons el padró municipal del 86 –que no és el darrer, com vostès sabran, però que és el que va basar el mapa d'adults de Catalunya– en el nostre país hi ha 265.272 persones adultes que tenen o tenien dificultat per llegir i escriure i 2.565.373 persones adultes –amb una qualificació d'adult a partir de la finalització de l'escolarització obligatòria– que no posseïen el graduat escolar, que és bona part del que es podria anomenar l'analfabetisme funcional.

Les dades són –hi insisteixo– importants, no li diré que són a nivell europeu dramàtiques, però són importants com per comprendre que no només a nivell teòric –que no només a nivell teòric– sinó també a nivell pràctic la formació continuada, la formació permanent, la formació dita de persones adultes és realment important.

Vostès també convindran amb aquest diputat que l'educació de persones adultes té unes mancances genèriques al nostre país històriques, que provenen de dècades i dècades on aquesta educació no tenia cap importància, perquè ja era també gravíssima la mancança de l'educació inicial cronològica, però que, evidentment, des que és competència del Govern de la Generalitat, l'any 81, el Departament de Benestar Social –en concret, del 88–, s'han fet passos per anar resolent aquestes mancances. No ho negarem –no és la nostra voluntat, per tant no ho farem–, però sí que també li diríem que en certa manera les creiem insuficients i en alguns aspectes concrets voldríem que s'hi produís un gir en la seva qualificació.

Ja sé que vostè em dirà, evidentment, que la feina de l'oposició és sempre dir que són insuficients i això pot fins i tot treure credibilitat a les nostres paraules; jo també li podria dir que la feina del Govern és dir que es fa tot el que s'ha de fer i ben fet, i que això pot treure credibilitat a les seves paraules, però en tot cas, com que no només discutirem amb paraules, sinó amb conceptes, aleshores em sembla clar que en aquest sentit el debat pot ser profitós.

Si repassem, per exemple, la xarxa pública de centres de formació de persones adultes segons el *Directori de centres i aules*, publicat pel Departament de Benestar Social, aparegut el 1992 en la seva segona edició, a Catalunya hi ha 159 centres –hi havia segons aquest directori; les xifres s'han modificat sortosament a l'alça–, 159 centres dependents del Departament de Benestar Social, 79 dependents d'ens locals i 61 privats autoritzats. D'aquests 61 privats autoritzats, tots a Barcelona ciutat i a Barcelona comarques, cap d'ells fora d'aquí. Entre parèntesis, li voldria dir que aquest directori ens dóna les dades a través de vuit conceptes: Barcelona ciutat, Barcelona comarques, Girona ciutat, Girona comarques, Lleida ciutat, Lleida comarques, Tarragona ciutat, Tarragona comarques, que, tot i que no és el motiu de la interpellació, aquest diputat no pot deixar de dir que correspon a una concepció provincial i provinciana del territori del nostre país que no li plau personalment, i vostè, en tot cas..., aquest diputat no volia passar aquest punt sense remarcar-ho.

Si agafem aquestes dades, tenim que quatre comarques no tenien cap centre: l'Alta Ribagorça, el Pallars Jussà, Pallars Sobirà, la Val d'Aran; nou comarques tenien un sol centre: Baix Ebre, Berguedà, Garrigues, Noguera, Pla de l'Estany, Pla d'Urgell, Priorat, Segarra i Terra Alta; i que si agafàvem les xifres donava un centre cada 20.266 habitants, i si aplicàvem aquesta xifra mitjana a la realitat veïem una diferència de desequilibri territorial en les possibilitats d'ensenyament d'adults molt forta, des de l'existència d'un centre per menys de 10.000 habitants —en comarques petites, alguns d'ells en comarques grans— fins a l'existència d'un centre per 64.645 habitants, que era el cas del Baix Ebre.

El primer punt que voldríem comentar-li era precisament aquest, el d'una manca d'equilibri territorial en les ofertes d'educació d'adults quan aquelles bosses de desconeixement i aquelles bosses de manca de formació suficient sí que tenien aquest equilibri territorial i, per tant, hi havia un problema amb una solució que no s'hi adeïa.

D'altres temes que ens preocupen, que voldríem tractar —en tot cas, en la seva rèplica i en la nostra rèplica i en la seva posterior dúplica—, seria el tema del voluntariat que vostès van presentar parlant de la formació de persones adultes, que el nostre Grup va presentar una pregunta escrita i que en tot cas continua preocupant-nos en certa manera; el tema de la manca d'una normativa pròpia d'inici de curs; el tema de la manca d'uns òrgans de representativitat formal del professorat; el tema d'una manca de normativa de funcionament de centres; el tema d'una manca d'inspecció; que són quatre temes: inici de curs, òrgan de representativitat, funcionament de centres i inspecció, que encara es duen a través d'Ensenyament. Aquí vostè pot dir: «Vostè cau en contradicció», perquè el nostre Grup creu que la formació d'adults hauria d'anar a Ensenyament. No ho discutirem perquè, evidentment, és prou discutible. En tot cas, el que opinem és que si el Govern considera que hauria d'anar a Benestar Social, el nostre Grup considera que aquests temes, per tant, s'haurien de tractar des de Benestar Social, i la inspecció del professorat i de centres hauria de ser de Benestar Social; els òrgans de representativitat formal, laboral del professor haurien de ser a Benestar Social, etcètera. I, a la vegada, potser el que en aquests moments diria que ens preocupa més, al costat de l'equilibri territorial, és el fet que des del seu Departament no s'ha adequat ni la plantilla ni el disseny curricular a les noves perspectives i necessitats que aporta la reforma als ensenyaments no universitaris que, evidentment, modifiquen també l'ensenyament de persones adultes en modificar l'edat mínima d'escolaritat. I, aleshores, ens preocupa com respondrà Benestar Social, com respondrà el Govern de la Generalitat a aquest canvi i a la necessitat de fer un ensenyament de la secundària obligatori per a les persones adultes, que —hi insisteixo— no veïem que, ni en adequació de plantilles ni en el disseny curricular, el Govern en aquests moments l'estigui plantejant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas i Baldellou): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, aquest és un tema, el de la formació d'adults, que a mi em plau d'una forma especial mantenir-hi contacte. Els he de dir que en els darrers tres anys hem fet, si la memòria no em falla, cinc interpellacions, totes sobre el capteniment del Consell Executiu, sobre la formació d'adults. Han d'entendre que el capteniment és el mateix, és clar. Per tant, en atenció a vostè, a la seva intervenció, al Grup —no cal dir-ho— que representa, a tota la cambra, aleshores jo hauré ara de contestar-li, i per no repetir per cinquena vegada en tres anys quin és el capteniment del Govern en formació d'adults, hauré de fer incidència en aspectes que s'han realitzat, des del punt de vista del capteniment, des de la darrera intervenció que vaig fer.

Vostè ha dit que la formació d'adults era quelcom important —ho he reiterat jo moltes vegades; ha tret uns textos de persones que havien fet ressaltar aquest tema—, i no tan sols estic d'acord amb això, sinó que crec que la importància en aquests moments va molt més enllà en tot el món que es preocupa per situar la persona en el màxim nivell de benestar possible. Avui ha estat aquí, a Barcelona, que ha fet una conferència, el director general de Formació d'Adults del Govern dels Estats Units d'Amèrica, i aleshores ha fet esment d'aquesta qüestió. Ha fet esment de la preocupació que el Govern dels Estats Units té sobre la matèria, perquè, a més a més de la formació d'adults, hi va quelcom, com dic —a més a més de la de benestar, vull dir—, hi va quelcom que té a veure amb situar la persona amb capacitat d'afrontar els reptes del temps futur des d'un punt de vista professional. Fins no fa pas gaire era molt fàcil el reciclatge de la pròpia professió. A partir d'ara aquest serà un tema que els joves —i tothom, però d'una forma especial els joves— hauran de tenir molt en compte a fer.

Jo crec que hauria de partir, des de la darrera interpellació que es va formular, de l'aprovació pel Govern de la Generalitat del Programa interdepartamental de formació d'adults a Catalunya, que va ser elaborat per la Comissió Interdepartamental de Formació d'Adults, en què hi participen nou departaments del Govern de la Generalitat; nou dels tretze departaments que formen el Govern de la Generalitat participen en aquesta Comissió Interdepartamental de Formació d'Adults, i tot això d'acord amb l'article 26 de la Llei 3/93, de 16 de març, de formació d'adults. És una eina de planificació —aquest Programa— i coordinació oberta, que de forma periòdica cada any s'actualitzarà perquè el conjunt de programes formatius respongui a les necessitats canviants de la demanda formativa. I a tal efecte s'ha creat una base de dades que permet oferir al ciutadà una informació puntual i actualitzada de tota l'oferta formativa de la Generalitat i s'ha distribuït a diversos punts d'informació, que haurem d'intensificar pel que fa al coneixement del ciutadà a partir del proper curs.

El Programa interdepartamental per a la formació d'adults es va presentar el 23 de setembre de l'any passat al Palau de la Generalitat de Catalunya, i en l'acte de presentació va intervenir el senyor Paul Bélanger –en alguna ocasió jo ja m'havia referit a aquest senyor, que és el director general d'Educació de la UNESCO– i va celebrar una conferència, que jo els recomano –l'hem publicada– que llegeixin perquè és una gran conferència, sobre la formació d'adults, una necessitat de la societat d'avui, que aleshores actualitza d'alguna manera tot el que vostè ha dit i el que jo també he complementat, o almenys ho he fet amb aquesta intenció.

El Programa interdepartamental recull totes les actuacions que en matèria de formació d'adults realitzen els diferents departaments de la Generalitat i està estructurat en vuit àmbits d'actuació: la informació instrumental i bàsica reglada, altres ensenyaments reglats, la formació per a l'aprenentatge d'idiomes, la formació de formadors, la formació per al món del treball, la formació i reciclatge per a professionals, la formació per al lleure i la cultura i la formació per a col·lectius necessitats de programes específics. Aquests vuit àmbits representen setanta-set actuacions concretes, que estan a disposició de tots els ciutadans de Catalunya.

En segon lloc, es va anunciar poc després un programa d'alfabetització. Vostè ha esmentat les 260.000 –em sembla que és, no tinc la dada aquí– persones adultes que hi ha analfabetes, amb dificultats de comprensió, a Catalunya. Nosaltres, aquest programa –com ja hem dit en altres ocasions– el dirigim a les 35.200 que tenen entre quinze i cinquanta anys; les de més de cinquanta anys són cridades, realment, a fer aquest curs, però realment no entren dintre de les prioritats d'invitació per part del Govern de la Generalitat. I per desenvolupar aquest programa d'alfabetització es compta amb la col·laboració d'ens i organismes públics i de les entitats i associacions privades. S'han elaborat uns materials didàctics específics per a un primer i segon nivell d'alfabetització en català –també en castellà, però és la primera vegada que hi ha uns materials així en català– i d'acord amb la psicologia de l'aprenentatge de les persones adultes.

Durant aquests darrers mesos s'han establert mecanismes de col·laboració entre entitats i institucions d'arreu del país; s'ha donat a conèixer el programa i s'han organitzat sessions d'informació i formació per als alfabetitzadors sobre els trets bàsics dels ensenyaments de les persones adultes i sobre les pautes d'utilització dels materials didàctics. Vostè ha esmentat l'aspecte del voluntariat; si vostè ho desitja, després ho podem comentar, perquè fóra bo que ho féssim, si vostè tingués alguna cosa a dir al respecte.

En tercer lloc, hem establert dintre d'aquest temps un protocol de col·laboració entre la Direcció General de Formació d'Adults de la Generalitat i l'Institut Internacional d'Educació de la UNESCO, que va ser signat el 23 de setembre del 93 a Barcelona, amb la voluntat de portar a terme una investigació conjunta sobre l'oferta existent a Catalunya en formació d'adults i els grups socials que més se'n beneficien, els nivells de participació dels alumnes en

les activitats formatives i els impediments o causes d'abandonament.

Voldria destacar el fet que un organisme internacional tan prestigiós com la UNESCO demani fer aquesta investigació sobre la formació d'adults en el nostre país, i això és significatiu, és un reconeixement a l'esforç que des de Catalunya s'està fent; no ho dic jo, ni és una interpretació meua, sinó que són paraules del mateix director general d'Educació de la UNESCO.

En quart lloc, varem realitzar un seminari internacional sobre polítiques i mesures legislatives de la formació d'adults el novembre de 1993, amb la col·laboració de l'Institut Internacional de la UNESCO i l'Associació Europea per a la Formació d'Adults, amb la finalitat de tenir coneixement de les mesures i polítiques que s'adopten en els diferents països i de contrastar-ho amb els nostres. Hi varen participar representants de vint-i-cinc països dels cinc continents. Després d'un debat aprofundit, es va arribar a la conclusió de realitzar una investigació a nivell internacional que faci referència als problemes que les societats actuals en canvi constant tenen plantejats i de quina manera la formació d'adults pot ajudar a resoldre'ls; les mesures polítiques que cada societat també és capaç de donar per resoldre aquests problemes, i els efectes que aquestes mesures van produint en la societat. Aquesta investigació la duran a terme experts altament qualificats que pertanyen als vint-i-cinc països que van assistir a aquest seminari i que analitzaran més de quatre-centes disposicions normatives. Aquest estudi ha de donar pautes als governs per produir canvis. Nosaltres pensem que realment pot ser molt important el contrast en una matèria com aquesta de les actuacions que es fan en els diferents indrets; és una qüestió important de cara a veure quines noves tendències, quins canvis s'han de fer al respecte.

En cinquè lloc, s'han posat en funcionament els centres d'autoformació, on les persones adultes tenen la possibilitat d'adquirir o millorar els seus coneixements d'acord amb els seus interessos i seguint un procés d'autoformació. Aquests centres estan dotats amb els mitjans tècnics més moderns i didàctics necessaris per a possibilitar als alumnes un sistema d'aprenentatge personalitzat i individualitzat que els permeti seguir el propi ritme d'adquisició i assimilació de coneixements. Es va posar en marxa el primer centre d'autoformació a Barcelona, i és obert des de les nou del matí fins a les nou del vespre. Jo els invitaria que, si algú hi té interès, els passi a visitar, perquè és molt il·lustratiu, jo crec que molt positiu; al carrer Calàbria, a l'Oficina del Ciutadà, hi ha un centre d'aquesta naturalesa. I l'experiència, que ha estat molt positiva... Actualment estan en perspectiva d'obertura nous centres d'autoformació a les comarques del Maresme, la Garrotxa, Osona, l'Urgell i el Pallars Jussà, en col·laboració amb els ens locals.

I, finalment, ha començat avui un cicle de conferències sobre les polítiques d'alfabetització arreu del món. Nosaltres volem contrastar el nostre model, volem veure, saber què es fa arreu del món i què fan arreu del món, evi-

dentment, aquells amb qui nosaltres ens volem comparar; no al Tercer Món, sinó què es fa en el món, realment, del primer nivell. Ha començat avui el director general –com abans els he dit– de Formació d'Adults del Govern dels Estats Units d'Amèrica i seguiran, en els propers mesos, els del Canadà, Gran Bretanya, França i Grècia, on l'analfabetisme funcional és per a ells un fet rellevant i realment hi dediquen esforços per afrontar-ho.

La potenciació d'aquests encontres internacionals, que pensem seguir, la realització d'investigacions, els estudis de recerca, la creació i l'impuls de centres d'autoformació que s'estan duent a terme tenen sempre com a finalitat avançar en aquest nou model de formació d'adults que el Govern potencia d'acord amb les necessitats, les possibilitats, també, i les demandes dels ciutadans del nostre país, i en la línia de les polítiques dels països de l'Europa comunitària.

La qualificació de l'exercici professional del nostre professorat i la millora de la qualitat de l'oferta educativa i formativa són, en síntesi, els nostres objectius.

Veig que s'ha acabat el temps. Li contestaré després algunes de les coses que vostè ha esmentat i també alguna estadística. De qualsevol manera, acabo agraint-li que..., encara que aquesta sigui la cinquena interpellació que es fa en els darrers mesos sobre formació d'adults, crec que és un tema important i per tant jo li agraeixo la seva col·laboració i participació.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Bargalló pot fer rèplica.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Cinc interpellacions; possiblement caldrà esperar només uns quants mesos perquè vagi augmentant el nombre. Això indica dues coses: una, aquesta preocupació que compartim tots els diputats d'aquesta cambra per la importància, que a més a més augmenta dia rere dia, crisi rere crisi, d'aquesta formació continuada a tots nivells, que exigeix aquesta societat en la qual estem vivint i que a més a més els dubtes sobre el funcionament i l'estructura del dit estat del benestar encara fan subratllar. Per altra, els diputats que som responsables d'exigir i efectuar tasques de control i impuls del Govern, doncs, evidentment, intentarem continuar controlant i intentarem continuar impulsant, si més no des d'aquesta retòrica que defineix tota activitat parlamentària d'aquestes democràcies occidentals.

Jo li diria que, certament, estem assabentats del que realitza el seu Departament i els altres vuit departaments que efectuen tasques en temes d'educació continuada de persones adultes. El que passa és que –ho he dit abans– nosaltres trobem a manca certa planificació, una certa manca de planificació per molts –per molts– punts en concret. Primer, per exemple, per la no-existència d'un model de centre d'educació d'adults que integri, de manera global, aquesta formació, la formació reglada, la formació ocupacional, la formació que en podríem dir «sòcio-cultural», per la necessitat que els tres milions de catalans i catalanes sense gra-

duat escolar es trobaran ben aviat en fer l'Educació Secundària Obligatoria si volen obtenir una titulació d'aquest tipus; per, de moment, la inconcreció de les plantilles de professorat que hauran de dur a terme l'ensenyament tendent a les proves d'accés a l'ensenyament secundari postobligatori; pel desgavell existent en l'actualitat en tot el que fa referència a les proves d'accés per a majors de vint-i-cinc anys a les universitats, on el desgavell aquí ja és absolutament insultant i lamentable, amb l'existència de centres privats que passen qüestionaris que acaben essent molt semblants als que després es faran en certes facultats en un tipus de proves que no tenen un temari específic reglat, i això ha estat denunciat reiteradament –hi insisteixo–, en un camp com aquest que potser és minoritari en certs aspectes, però que és important, com aquest accés a la universitat per a majors de vint-i-cinc anys.

En el tema del voluntariat, nosaltres respectem de manera absoluta la tasca a nivell de grup que poden fer totes les ONG que treballen en el nostre país, i a nivell d'individus totes aquelles persones que fan una tasca abnegada, sense recompensa, fora del seu horari i continuada en l'ambient social, però creiem que el tema de la formació de les persones adultes és un tema que no convé deixar a mans d'aquest voluntariat, si no és que aquest voluntariat funciona com a professorat de reforç i suport a la tasca d'un professorat professionalitzat i, per tant, al qual es pot exigir un compliment continuat de tot el curs, etcètera, la qual cosa al voluntariat, evidentment, no podem exigir-li.

El tema del reequilibrament territorial de l'oferta de l'educació d'adults, que és un tema que ens preocupa de manera important; la promesa que per al curs 94-95, és a dir, no demà però gairebé demà passat hi hauria un centre per comarca i un centre per districte en ciutats grans que fes el graduat en Educació Secundària Obligatoria i que, de moment, preveiem dubtos que sigui una promesa que es compleixi, perquè no coneixem ni el disseny curricular d'aquests estudis ni l'adequació de la plantilla que ha preparat aquests estudis i –hi insisteixo–, fins i tot, en alguna comarca que no té cap centre de formació d'adults, són uns aspectes –hi insisteixo– que ens preocupen en el context..., la nostra preocupació global per la formació, la formació en els seus diversos aspectes i, en el cas que ens ocupa avui, per la formació continuada.

Avui n'hem parlat i suposo que en continuarem parlant totes aquelles vegades que el nostre Grup cregui oportunes i estigui disposat a fer-les, perquè –hi insisteixo–, a més a més, fins i tot, per molt que la seva Administració, que qualsevol Administració, que totes les administracions hi facin, és un tema que ens continuarà preocupant constantment, perquè sempre se n'haurà fet més i perquè l'evolució social actual exigeix cada vegada un esforç general més òptim.

Per això el motiu d'aquesta interpellació i per això ja anuncio el motiu de qualsevol de les properes iniciatives en el tema que el nostre Grup, ben segur, continuarà fent.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. El senyor conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, que quedi clar que jo no me n'he queixat, o almenys no ha estat aquest el meu ànim, que hi hagi hagut cinc interpellacions; en tot cas les he agraït, eh? Que quedi clar això. A mi em sembla que el control i l'impuls per part de l'oposició és quelcom molt positiu sempre, i aleshores en matèries de la importància del present i del futur —com la que comentem— doblement. Per tant, en tot cas, ho he agraït; em sembla que això, en tot cas, perquè no en quedi cap dubte al respecte, ho remarco ara.

Jo penso que s'ha treballat; s'ha treballat amb eficàcia en aquest tema de la formació de l'adult. Vostè dirà: «Bé, nosaltres creiem que insuficientment»; ho ha dit. I això és la doble perspectiva, estar des del Govern i des de l'oposició. Té raó. Però, de qualsevol manera, jo intento, sempre que puc, basar-me en fets tan objectius com estiguin al meu abast.

Per una banda, tinc aquí l'estadística dels alumnes que el curs 89-90 —curs després que va passar a Benestar Social— hi havia en formació d'adults. Teníem 19.384 alumnes; n'hi havia uns 6.100 de 15-24 anys; uns 7.700 de 25 a 44; uns 5.100 de 44 a 64, i uns 400 de més de 65 anys. Aquests 19.384 —diguem-ne 20.000, en números rodons— han passat en l'actual curs a 44.411, que vol dir que hem més que doblat la xifra. Això ha suposat per als professionals, per a tota la Direcció General de Formació d'Adults, un esforç molt important, i, aquesta estadística, no tinc temps de comentar-la, però li he dit a la directora general que la publiqui perquè s'haurà d'analitzar, ja que hi ha una assistència en escoles de formació d'adults creixent de persones de 15 a 24 anys, quan tota la prospectiva marcava que això hauria de disminuir. En tot cas aquesta és una anàlisi que ara, en aquest torn de paraula que tinc, em sembla que no és el moment d'incidir-hi, però això és quelcom important: en quatre cursos s'ha més que duplicat el nombre d'alumnes.

Després jo els vaig dir l'opinió que em dirigia el director general de la UNESCO, que està publicat i que ho va dir ell, que, realment, l'esforç que es donava a Catalunya era poc freqüent a nivell dels diferents governs europeus. Jo els ofereixo que escoltin o que repassin el discurs que avui ha fet el director de Formació d'Adults del Govern dels Estats Units a Amèrica, que fa tres dies que és entre nosaltres veient el que fem en tota la política de formació d'adults, mirant els centres, els centres d'autoformació, etcètera. I aleshores ha dit que, realment, ell no tan sols havia vingut a donar una lliçó i a dir el que feien els Estats Units d'Amèrica, sinó que havia après, perquè aquí, doncs, creia que fèiem les coses correctament. En tot cas, les paraules seves es publicaran, i, per tant, vostè es podrà repassar el seu discurs que també ha estat, deixant de banda aquest aspecte, jo crec que molt valuós de cara al que ens interessava.

Per tant, la situació, insuficient o suficient..., en tot cas, s'avança, i crec que tothom de fora que dona una opinió la dona en un sentit positiu.

Vostè diu: «No hi ha una distribució en el territori suficient.» Té tota la raó del món, i aquesta distribució —que vostè n'ha dit «provincial»— era perquè la forma d'agrupar les xifres, tal com les teníem..., però també té raó. A vostè no li plau, a mi tampoc, però era la forma que teníem de tenir les xifres en aquest moment.

Nosaltres, a partir d'aquest any, intentarem, a part dels centres d'autoformació que he esmentat abans, en algunes comarques, que tots els consells comarcals tinguin recursos al respecte. Això no sé quin grau de compliment d'una forma completa tindrà en el curs que començarà, però ho intentarem, perquè em sembla que és molt important fer-ho.

Ha dit: «No tenim el disseny curricular de la secundària obligatòria.» Té raó; això ho estem estudiant amb el Departament d'Ensenyament. En uns primers moments semblava que era més urgent que no pas després ha esdevingut ser, perquè nosaltres no començarem fins que Ensenyament no ho tingui pas per la seva banda, però aquest és un tema que estem treballant ja ara, i, de fet, ho portem des que era conseller el doctor Laporte. Per tant, ja fa un temps que estem en contacte els dos departaments de cara a fer aquest disseny i totes les previsions que s'han de fer de cara a aquesta qüestió.

Vostè ha dit que feia falta el model de centres; amb això també té la raó. Jo aquí vaig dir —i no ho hem complert— que estava a punt —contestant una interpellació, em sembla que de la senyora Torrent— d'aprovar el Govern un decret de centres, i aleshores en això van sortir dificultats jurídiques; espero que d'un moment a altre, dintre d'aquest mes de març, això pugui ser. Però de qualsevol manera això és cert, que la previsió que teníem no l'hem feta.

I quant a això del voluntariat, no és..., vaja, mestres per fer formació de persones adultes en general que es fa servir el voluntariat, sinó només per a l'alfabetització, però s'exigeix no tan sols voler-ho fer, sinó que s'exigeix que tinguin la qualificació deguda. O sigui, no tothom pot ser voluntari en l'alfabetització, en el programa d'alfabetització que tenim. Nosaltres creiem que era quelcom que havíem de fer si volíem fer un projecte important, que, com a mínim, tendís a donar oferta al conjunt de la població que estava en aquesta situació, i he de dir que la resposta ha estat molt bona; hi ha mestres —no de formació d'adults, sinó mestres—, hi ha mestres retirats que aleshores, realment, s'han ofert i que estan fent ja, han començat a fer una molt bona tasca en aquesta matèria. El rendiment que això doni finalment, això, doncs, com tot, els resultats en seran la prova. Nosaltres hi estàvem confiats, i ara que hem començat hi seguim estant confiats.

Vostè ha assenyalat i ha dit que, d'això, en seguiríem parlant. Ja he dit jo quan he començat ara, en aquest segon torn, que jo li ho agraeixo, i els ho diré als grups que vulguin realment en algun moment determinat aprofundir sobre aquesta matèria, perquè em sembla que és una de les matèries més importants de govern que hem d'acabar en el futur. Si nosaltres volem ser un país de qualitat, si volem donar als nostres conciutadans possibilitats de reciclatge,

possibilitats de tenir nivell, hem de, realment, aprofundir tot el que és la política de formació d'adults. No s'entendria voler fer un país de qualitat sense possibilitar tenir gent de qualitat, i tota la qüestió de formació és el primer pas, la primera escala per tenir aquesta gent de qualitat de la qual parlem.

Per tant, això és, com ara, doncs, el que li havia de dir; veig que s'ha exhaurit, per altra banda, el temps. Per tant, en tot cas, quedarem en altres trobades per aprofundir i per matissar aquests temes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la immigració a Catalunya, presentada pel diputat senyor Jaume Rodri, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que té la paraula per exposar-la.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la immigració a Catalunya

El Sr. RODRI: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si em permetés començar —que no ho faré— amb una petita broma macabra, podria dir que en aquest moment Catalunya, tot el país, està pendent d'uns quants immigrants. No és d'aquests immigrants que jo vull parlar ara aquí en aquest tema i per a qui —aquesta gent anomenada Stòitxkov, Laudrup, Cruyff— ningú demana cap mena d'integració.

Anem a parlar de la immigració, un tema que em recordava un company diputat, que no és precisament un tema que hagi sortit..., no és un tema que hagi estat reflexió pública aquí, en aquestemicle, massa vegades.

Sens dubte que el primer dels problemes d'aquesta nova època —el senyor conseller ho sap bé; ha estat en alguna de les nostres comissions de treball sobre això; n'hem parlat moltes vegades—, un dels primers problemes o el primer dels problemes d'aquesta nova època d'aquesta història moderna que ja hem inaugurat, sobretot si el Tercer Món i la seva imparable demografia creixent a ritme de fam, per altra banda, no troba sortida compartida global i solidària a Europa, serà el primer i el més important dels problemes. Aquesta transhumància de fam a la recerca d'un tros de pa, d'aquest Tercer Món, com dic, amb una demografia creixent al ritme de la seva fam. Per tant, el primer problema convivencial de la nova època en aquest món que entrem serà, sens dubte, aquest: la gent que es desplaçarà forçada per la gana.

Passant, per centrar una mica el sentit d'aquesta interpellació, senyor conseller, de major a menor, començant pel món i aterrant a casa nostra. Algunes xifres de reflexió que impulsen a treure aquest tema avui i a interpellar-lo a vostè en tant que representant del Govern, sobre com fan, què preveuen i on anem amb la seva acció de govern sobre aquest tema.

Avui el planeta, el planeta Terra, és habitat —i amb sort molt desigual, i cada vegada amb sort més desigual— per

5.570 milions de persones, i cada any hi arriben 93 milions, 94 milions de nous habitants. D'aquestes xifres, uns cent milions travessen fronteres empesos per la gana; evidentment, travessen fronteres de fam a països que poden estar en una situació major. Aquesta gent en els seus propis països tendeixen a agrupar-se en grans zones de concentració de fam, com són les grans ciutats. Amb dades ràpides només, per exemple, la ciutat de Mèxic, que l'any 90 tenia 20,2 milions d'habitants, es creu, s'estima que l'any 2000 tindrà ja 25 milions; Rio de Janeiro, de 10 milions l'any 90, 12 milions i mig l'any 2000; Bombai, d'11 milions l'any 90, 15 milions i mig l'any 2000. Si bé la immigració és un d'aquells problemes que en sociologia s'anomenen «de causa múltiple o constel·lar», perquè guerres, desocupació, malalties es barregen com a causes i efectes de la mateixa cosa, l'arrel mare de tota aquesta transhumància sens dubte és la fam. (*Veus de fons. Pausa.*) Gràcies, senyor conseller.

Baixant de major a menor trobem que a Europa, en aquests deu anys, en aquests darrers deu anys, hi han arribat i s'hi han quedat i s'hi han assentat amb dret a permanència més de quinze milions de nous europeus. Tots venint de països de gana, de països pobres. Han arribat a Europa, han arribat a casa nostra els pobres més pobres dels països més pobres. Actualment, Alemanya té el 9% d'emigrants; França, el 7%; Catalunya, en aquest moment, si bé aquesta xifra s'ha de mirar sota sospita, un 2%. (*Remor de veus.*) Dic «sota sospita» perquè, com vostè sap, un dels problemes gravíssims que tenim a casa nostra és que no sabem qui tenim a casa nostra ni tenim mitjans per poder-ho saber. En els últims anys, en els últims dos anys, la meitat del creixement demogràfic a Europa, la meitat l'asseguren o el fan els immigrants. A Alemanya hi ha les tres quartes parts. I arribem a casa nostra: Catalunya —seguim el tòpic, un tòpic que té, per tant, uns fonaments ben verídics, com tots els tòpics— és un país d'immigració, és un país que acull gent; això és cert. Nosaltres tenim un 2% en aquest moment però, com hem dit, un 2% des del punt de vista de sociologia, un 2% que s'ha de tenir sota sospita perquè ens falten, com deia, els mecanismes. Arriben a casa nostra, va arribar una immigració interior, arriba ara una emigració, immigració exterior, i arriba gent legal i il·legal. Podem llegir cada dia al diari gent que arriben il·legalment. Llegir-ho cada dia quan és escàndol; però, quan passen i arriben a filtrar-se en la nostra societat, això no apareix a la premsa; però després, quan surt un cas, s'evidencia que això és una pràctica comuna i normal.

A Catalunya ja hi ha algun barri que el 30%, el 30% d'aquest barri, és de gent de fora de la península, de països pobres, i els més pobres dels països més pobres. Catalunya té barris amb més del 30% d'aquests habitants, i el senyor conseller ho sap. La imatge típica o tipus de l'home immigrant o de l'immigrant, millor dit, fa pocs dies era un home jove que arribava sol, amb les mans al cap; avui, la meitat són dones. I voldria fer un interès o voldria fer una subratllada especial sobre aquest fenomen a Catalunya. La immigració femenina és molt abundant, és la menys contro-

lada. No és la menys qualificada ni la menys culta, però sí que en el terreny del tracte –en el terreny del tracte– ocupa el darrer lloc: a més de ser pobre, de ser immigrant, de ser moreno, de ser moro, a més a més, dona en una societat que no ha superat encara tot el que és el món i la prepotència masculista.

Dades a banda així globals, atacaríem el problema o la interpellació sobre tres punts fonamentals en tractar la immigració a casa nostra. L'Informe de Girona, com a introducció, com va ser conegut..., molts i molts famosos catalans de les arts, de la cultura, de la política, de l'esport, fins i tot, van signar aquest dossier a Girona sobre immigració, a fi de fer una doble pressió, pressió al Govern i pressió a la societat, també, perquè també –també– és un problema de tots. Van haver-hi cinquanta propostes; d'això, exactament, farà gairebé dos anys: 9 del VII del 92. Algunes d'elles són inviabilitats, vista la capacitat disminuïda d'autogovern del Govern de la Generalitat. No té competències per a una realitat que la realitat sí que té totes les competències per existir i per interpellar-nos cada dia a nosaltres.

La primera pregunta, doncs, seria clau en aquest sentit: com normalitzar, senyores i senyors diputats, com normalitzar, senyor conseller, un problema social si no tenim normalitat política? Com normalitzarem si, diria jo, els governs que tenen sobirania tenen prou dificultats per sortir-se'n, d'aquest problema, com podem fer nosaltres amb un Govern que podríem titular, sense ganes d'insultar però mirant de trobar paraules que defineixin..., un govern com el nostre, de sobirania disminuïda o amb discapacitats funcionals a l'hora de l'autogovern? A Catalunya, doncs, mentre fem tot un esforç important, mentre no tenim eines per controlar fluxos i per donar-los la millor acollida que ens escau com a poble solidari, Catalunya rep, en aquest moment, o té en aquest moment, gairebé el 30% de tota la immigració que arriba a l'Estat o que els fluxos de l'Estat, diguem-ne, tolen. La gent de mica en mica es va resituant cap a Catalunya. Aquí troben una acollida que no troben en d'altres indrets.

Aquests tres grans capítols que deia, que jo li faig la interpellació avui, són els següents. Habitatge: falta –entenem nosaltres– suficient recolzament del Govern al Pla d'habitatge a fi d'evitar els guetos. S'ha de dir, hem de parlar clar entre nosaltres: s'estan creant guetos importants a Catalunya, caus de fonamentalisme que algun dia podem lamentar. Cada setmana creuen la frontera, no un ni dos, imams o predicadors que van a reunions, que vénen aquí a predicar a la seva gent aquest fonamentalisme. Sant Vicenç dels Horts, per exemple, n'és una prova. Els guetos aquests que dèiem provoquen, a més, marginació evident, delinqüència, refús a la societat que els acull. Avui, a les presons, per exemple –jo hi era la setmana passada en una d'elles, les dades semblen certes–, les presons de la Generalitat de Catalunya..., és a dir, acollim gent, certament que acollim molta gent, però a la presó, de cinc mil cinc-cents presos que tenim en aquest moment n'hi ha més de mil que són del Tercer Món. (*Remor de veus.*) Per contra, es reclama per al fet de l'habitatge

que ajuntaments i alcaldes siguin sensibles, i aleshores ens trobem que aquells ajuntaments que són sensibles reben un flux més important i aquells que són deixats, descuidats i insolidaris no tenen cap problema amb els immigrants. Aquest és un problema important, el de l'habitatge.

El de la sanitat: tot porta a pensar i creure que hi ha un gran desgavell en la nostra societat. M'explicava l'altre dia un metge que ell sol, amb nom exacte i correcte, ha operat un senyor quatre vegades d'apendicitis. Es passen els papers i la gent va sobretot a urgències, però hi ha coses que no són d'urgència, per exemple, els parts; necessiten una preparació, necessiten un postpart, també. Tot ho resollem, jo diria, per urgències. És una situació anòmala que els que nosaltres acollim a casa nostra no tinguin una «cartilla» –amb totes les cometes que faci falta–, un document acreditatiu que han de ser atesos des del punt de vista sanitari. Cal redreçar aquesta anòmala situació. Cal un conveni internacional amb la Creu Roja? No ho sé. El que cal segur és que, de moment, el pes econòmic d'aquestes atencions immediates que s'han de fer i que el país fa no recaigui ni sobre ajuntaments, ni sobre els mateixos hospitals. I cal que també –i això és veritat i s'ha de dir–..., gràcies a la bonhomia de molts metges, que no miren la data de caducitat del paper que porta la persona que es ve a visitar, es poden anar fent visites, i a vegades la mateixa cartilla del «seguro» passa d'un parent a l'altre, d'un amic a l'altre, o d'un conegut a l'altre. Com està evolucionant això, senyor conseller, a partir del crit desesperat que es va fer una mica des de Girona, fa dos anys?

I, finalment, el treball: un treball que pressuposa la legalització de l'estada. Dia a dia creix –sembla– el no-control. I, d'això, no ens en podem acusar, però no ens en podem excusar. Si governem, hem de governar. Per tant, és cert que no depèn de la Generalitat, però és cert que tot el que es fa, viu i es mou a Catalunya té un responsable polític, que és la Generalitat de Catalunya. I, per tant, nosaltres ens hem d'adreçar a algú, ens hem d'adreçar a vostès. Com està, per tant, l'opció a mercat de treball per a tota aquesta gent que arriba? En quines condicions de treball es treballa? A Catalunya, qualsevol que circuli una mica de nits tornant de reunions veurà que tota la feina, quan els altres estan a casa seva ben asseguts, tota la feina de neteja –tota la feina de neteja–, la fan gent de fora, a la nit, mentre nosaltres estem a casa nostra. Aquesta gent fan aquesta feina perquè els d'aquí segurament no la voldrien fer. Possiblement el preu de la fruita dels catalans no tindria sortida a l'exterior si s'haguessin de pagar uns preus raonables, que és el que demanarien els obrers d'aquest país. Sobre això no podem muntar la convivència ni podem muntar l'opció de treball ni la sortida d'aquesta gent de la fam a un país com el nostre.

Com està una cosa molt angoixant que n'he viscut un cas ja fa més de tres anys i que no hi ha manera de resoldre'l, que és el cas d'una reagrupació familiar? Sembla que aquest final de mes hi ha alguna cosa, però és absolutament injust que deixem venir algú a casa, que aprofitem la seva feina i no li deixem venir ni la seva família quan té llar estable, sou estable, legalització total, i, en canvi, no tenim capacitat de

fer venir la seva dona i els seus fills aquí. I els amics han de pagar viatges perquè pugui retrobar la seva família uns quants dies. No és aquesta, em fa l'efecte, la solució; no és aquesta, em fa l'efecte, l'acció de govern o l'acció de govern..., que jo no faig cap crítica, però, des de fora –i, per tant, faig aquesta interpellació perquè ens en parli–, dona més la impressió d'almoïna que no pas el convenciment segur –segur– que treballant per aquesta gent estem treballant per nosaltres mateixos, si de debò –de debò– entenem la solidaritat no com el gest aquell de la casa del ric que ja tenia els deu cèntims o la pesseta a punt per quan, el diumenge al matí, passaven l'un darrere l'altre tots els pobres de la contrada que venien a parar a la casa pairal.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rodri. Té la paraula, conseller Comas, per contestar la interpellació.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, així com la formació d'adults és un tema de la màxima importància, que realment hi hem treballat i hi tenim eines, aquesta és una qüestió també de molta importància, de molta transcendència, fins i tot, i que, com vostè ha dit bé, en alguns camps no tenim totes les eines al nostre abast.

De qualsevol manera, el Govern de la Generalitat fa temps que se'n preocupa, fa temps que hi treballa. Les propostes de Girona, per exemple, tenen tota..., han de tenir tot el reconeixement amb les persones que les varen fer, però, de qualsevol manera, la Generalitat no va estar allunyada d'aquestes propostes ni va estar allunyada de la gestació d'aquestes trobades que van fer possible aquestes cinquanta propostes a què vostè ha fet referència. I, després, a partir d'aquest treball ens vàrem posar en funcionament per tenir, per aprovar i per, en aquests moments, publicar el Pla interdepartamental d'immigració que el Govern de la Generalitat, com a únic govern que nosaltres sapiguem dins de l'Estat espanyol, i en gran part molt dintre d'Europa... hi ha països que tenen aquest problema, com vostè ha dit, molt més antic i de molt més gruix, i, per tant, també tenen un pla d'immigració. Però la Generalitat ha fet un pla d'immigració perquè en aquestes matèries el que s'ha de tenir sempre, en tota política de govern, són referències. No es pot actuar improvisadament, perquè es corre el perill que el que es fa avui s'ha de desfer demà; o que quedi incomplet per una mesura que no s'ha fet. Per tant, aquest és un treball que s'ha fet. Un treball que, fins ara, ha merescut el reconeixement de tots els que l'han llegit, de tots els tècnics que l'han llegit i que amb les modificacions que calguin, tant per la Comissió Interdepartamental que s'ha format al respecte, que el Govern ha format, com la Comissió Assessora, que començarà a actuar ben aviat, amb les modificacions que calgui, aquest serà el pla de referència de l'acció de govern. Per tant, nosaltres, com a Govern, hi hem treballat, hi estem preocupats; el Govern no fa comissions interdepartamentals si no són molt necessàries, ni crea consells assessors si no són també molt necessaris, i aquest cas ho és; per tant, ens

trobem davant d'un tema que, com l'anterior, mereix tota l'atenció.

Què hem fet nosaltres? Aquest Pla es va aprovar el 28 de setembre del 93 i consta de trenta-cinc programes a desenvolupar pels diferents departaments de la Generalitat; per tant, és un pla de referència, però inclou programes concrets a desenvolupar. Els objectius que preveu el Pla són promoure una política global d'integració dels immigrants estrangers establerts a Catalunya; nosaltres hem de procurar, des del primer moment, fer una política global d'integració. En segon lloc, hem d'establir i dur a terme un seguit de programes, de recursos i de serveis coherents i coordinats de suport al ple desenvolupament personal i social dels immigrants estrangers, i hem de potenciar la participació dels immigrants estrangers en la construcció nacional de Catalunya; hem de procurar que s'hi incorporin –si aquesta integració existeix– comptant amb l'aportació de la seva pròpia identitat i patrimoni col·lectius. I hem de promoure la informació i la sensibilització sobre la realitat de la immigració estrangera a Catalunya, a la població en general –cosa que és molt necessària, perquè en aquests barris en què comença a haver-hi un percentatge gran d'immigració aquesta sensibilització és absolutament vital de cara a fer una tasca preventiva– i també als professionals dels diferents àmbits que tracten aquesta població, per tal que disposin d'eines d'intervenció i recursos adients.

Aquest Pla d'immigració, el vaig presentar jo personalment, no en el Ple, però el vam presentar a la Comissió de Política Social; aleshores, vàrem parlar, en aquells moments, que els principis establerts pel Pla eren la promoció dels drets de les persones, la integració, la participació, la normalització, la globalitat i la subsidiarietat.

Què s'ha fet des de l'aprovació d'aquest Pla? Pel Departament de Presidència: la Secretaria General de la Joventut, el 25 i el 26 de febrer d'aquest any, ha celebrat les jornades Activitats de Lleure i Immigració, en les quals van participar unes dues-centes persones del món associatiu i la joventut; l'Institut Català de la Dona ha inclòs, per altra banda, en el seu Pla per a la igualtat de la dona, un programa d'atenció a la dona immigrada, i també ha realitzat un estudi sobre les gitanes i les immigrants del Tercer Món, cap a la integració socio-cultural de les dones marginades –actualment està en fase de publicació, aquest estudi–, i també s'ha ofert a les entitats d'ajuda als immigrants els cursos de formació per a dones de què disposa aquest Institut, i s'estan preparant, per a finals d'enguany, unes jornades que tractin el tema de la dona immigrada.

El Departament d'Ensenyament ha continuat escolaritzant tots els nens i nenes immigrants i fills d'immigrants a les escoles públiques de Catalunya; en concret, el curs 92-93 el nombre va ser de 12.672. Complementàriament a això, s'ha portat a terme el següent: en primer lloc, l'establiment d'una normativa sobre matriculació, de manera que els alumnes immigrants no es concentrin en uns centres determinats; en segon lloc, un ensenyament del català a aquests nens; en tercer lloc, mantenir activitats de formació intercultural per als mestres; en quart lloc, renovació dels convenis

de col·laboració amb les ONG que ofereixen cursos de llengües i cultures no europees en horari extraescolar; en cinquè lloc, proposició a diferents associacions i ONG d'elaboració d'unitats didàctiques referides a educació multicultural a nivell de secundària, i, en sisè lloc, dotar les biblioteques dels centres de recursos pedagògics de llibres sobre el fet multicultural.

Per part del Departament de Cultura, s'ha editat un vocabulari de butxaca àrab-català, destinat als professionals d'atenció al públic; aquest vocabulari es distribuirà als centres de normalització lingüística, als centres de formació d'adults, a les oficines de Benestar Social, als consells comarcals, a les entitats locals que ho demanin i ho desitgin. Els centres de normalització lingüística han continuat atenent els immigrants que hi assisteixen. També s'han realitzat cursos específics per a aquests col·lectius en aquells municipis que ho han sol·licitat –Lleida, Vic, Mataró, per exemple. S'està adaptant el material *Digui, digui* per a la realitat de la immigració, i està previst realitzar unes jornades per als professionals dels centres de normalització lingüística per tractar el tema de la immigració estrangera.

Per part del Departament de Treball, s'ha atorgat subvenció a la realització d'un curs sobre el tèxtil dirigit a dones magrebines de Santa Coloma de Gramenet; s'ha ofert a les entitats d'ajuda als immigrants els cursos de formació cooperativa de què disposa el Departament de Treball, així com els de seguretat i higiene en el treball, i s'està estudiant l'edició d'un fulletó informatiu, en quatre llengües, sobre seguretat i higiene, destinat als immigrants que treballen en els sectors de l'agricultura, de la construcció, de la restauració i industrial.

Per part del Departament de Sanitat, els centres hospitalaris han continuat donant assistència sanitària a tots els casos d'urgències; a més, des dels departaments de medicina tropical s'ha donat assistència a la resta de les problemàtiques sanitàries. En el marc del Pla de salut de Catalunya s'està portant a terme el que preveu el programa d'immigrants estrangers: millora de la identificació i la caracterització de la població immigrada, promoció de la formació contínua dels professionals, coordinació entre centres, nivells i serveis assistencials, incorporació dels aspectes específics d'aquest col·lectiu en totes les activitats d'atenció i l'accessibilitat.

Pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques, s'està estudiant l'execució de diferents programes aprovats pel Pla, entre els quals està el de l'habitatge que vostè ha assenyalat, entenent que aquesta qüestió, igual com el treball, és quelcom que s'ha de fer d'una forma molt acurada, perquè aquest és un bé escàs per al conjunt de la població, i, per tant, qualsevol actuació no feta amb aquesta atenció, diguem-ne, ens podria portar problemes amb el conjunt de la població de Catalunya.

Pel Departament de Governació, s'han realitzat uns cicles de conferències a l'Escola de Policia de Mollet sobre el tema de la immigració, i es continua treballant en el tema de les denúncies de caire racista i xenòfob, i s'està estudiant realitzar cursos de formació per a les policies locals.

Pel Departament de Benestar Social, a més de les tasques de presentació del Pla interdepartamental d'immigració a les diferents entitats públiques i privades, particulars, mitjans de comunicació, etcètera, s'ha publicat aquest Pla, s'ha continuat donant formació d'adults als immigrants inscrits als centres i aules. També s'està estudiant l'adaptació del material curricular i la formació dels professionals d'aquests centres per a aquesta nova necessitat, perquè observem que, realment, en ocasions, aquesta revisió de materials i de conceptes s'ha de tenir en compte. S'han concedit noranta-sis ajuts a llogaters per a persones immigrades que tenien dificultats de pagament de lloguer, o bé accés a l'habitatge, i s'ha continuat atorgant la renda mínima d'inserció als immigrants que reuneixen els requisits que estableix la normativa. Fins a l'octubre del 93, hi va haver 239 expedients de persones d'origen estranger, la majoria d'elles magrebins i sud-americans. El 25 i el 26 de novembre es va realitzar un curs sobre immigració als responsables i tècnics de cinc oficines de Benestar Social per tal d'oferir-los elements i eines d'intervenció en l'àmbit de l'associacionisme i la immigració; cal dir que aquestes oficines eren en aquests barris en què realment hi havia aquesta problemàtica que vostè ha destacat. I el mes d'abril proper s'iniciaran sis sessions de formació als professionals de tota la..., de Catalunya sobre el tema de la immigració estrangera i elements d'intervenció. S'està elaborant una guia informativa en diferents idiomes per als immigrants, i una altra guia dirigida als professionals d'atenció als immigrants.

I també s'està estudiant la possibilitat de realitzar altres actuacions, les quals estan en fase d'estudi per a la seva posterior aprovació i posada en marxa. Aquestes actuacions corresponen, bàsicament, al Departament de Justícia i d'Agricultura, donat que s'han incorporat a la Comissió Interdepartamental d'Immigració posteriorment a l'aprovació del Pla. El Departament de Justícia ofereix cursos de castellà, així com l'accés als altres cursos que realitzen els centres penitenciaris a les persones estrangeres que estan en aquests centres, i el Departament d'Agricultura –que en això està començant, com he dit– està programant l'actuació per tal de donar resposta a les necessitats que es plantegen durant les èpoques de treball de temporada.

Com vostè veu, des de l'aprovació, fa relativament pocs mesos, del Pla d'immigració, s'han fet coses, s'està treballant el tema.

Ara m'agradaria –però veig que fa estona que tinc el llum que em marca la finalitat del temps– contestar algunes coses que m'ha dit, però em sembla que, com que tinc un altre torn, en podré fer esment.

Acabo aquesta primera intervenció agraint-li també la seva col·laboració –que així l'entenc, que ho és– en un tema que és tan important per a la convivència i per al futur del país, com és aquest tema de la immigració. És un tema que no es pot, realment, menysprear, perquè de la correcta incardinació en el si de la societat catalana depèn, fins i tot, el futur del país.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Rodri pot fer ús del seu dret de formular rèplica.

El Sr. RODRI: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, agraeixo molt el tracte que ha donat de col·laboració a la meua intervenció; és en aquest sentit, exactament, com jo l'havia preparat, i en aquest sentit estic treballant en aquest camp.

És cert —és cert— que s'estan fent coses. El sentit d'aquesta interpellació —i la Moció subsegüent, que després substanciarem— no va ni pretén ni tan sols menystenir tota la feina que s'està fent, tenint en compte la poca capacitat, diguem-ne, legal per afrontar els problemes a les arrels, que és allà on realment els països, quan fan acció de govern, arriben, no? Però sí que ens ha semblat que hi havia dos o tres punts que, ben debatuts a través del Grup Parlamentari que té majoria i que els dona suport..., potser podríem arribar a activar una mica més aquesta acció de govern.

I m'explicaré: hi ha unes quantes coses que no es fan i que potser s'haurien de fer. Per exemple, hi ha tot el que fa a l'estatut de residència; s'hauria de veure com, en això, es pot adequar cada vegada més la ficció a la realitat. Una altra cosa que és important i greu i que ha saltat a les pàgines dels diaris, però no per això és més greu —ja ho era abans—, són els pocs mecanismes de defensa que ara tenim contra les expulsions arbitràries o injustes; no cal dir que Catalunya s'ha portat més bé que no pas altres comunitats autònomes en aquest camp. Els visats per al reagrupament familiar: com podem incidir en això? —és important, aquest tema. L'accés a programes d'ocupació professional, encara que no depenguin estrictament de la Generalitat moltes coses, però és el nostre Govern, i nosaltres, en tant que ciutadans d'aquest país no tenim altre govern; si el Govern com a tal té problemes de discapacitats, és problema seu: nosaltres no en reconeixem d'altre. El pla de «vivenda» efectiu: com està el mapa de guetos en aquest moment? El dret a la salut pública, amb problemes específics, sobretot en el camp de les dones i l'atenció a les dones i els nens. La revisió, des de molts punts de vista, de textos públics escolars que encara tenen alguna petita cosa que recorda posicions etnocèntriques o xenòfobes; encara hi ha alguna cosa. Una cosa que em sembla molt important i que hem tingut, desgraciadament, experiències —a Reus, per exemple— nefastes, quan es potencia no ja anar a ajudar, sinó que siguin els mateixos col·lectius que s'incorporin i treguin els seus propis líders en la tasca d'ajuda als seus, i aleshores ens hem trobat que problemes policials o legals han impedit que senyors que estaven molt capacitats i al front d'una comunitat han estat, doncs, posats a la presó, per exemple.

Vostè ha parlat d'un pla interdepartamental del setembre del 93, i és cert. I ens l'hem mirat a poc a poc, molt a poc a poc; és gruixut, però li tinc de dir que no és recurrent, o no és només recurrent. Es tracta de potenciar la nostra acció de govern, del Govern de la Generalitat de Catalunya. I com podem potenciar aquest tema? Miri, vostè ho ha dit: Catalunya, com en molts altres aspectes, i el Govern de la Generalitat, per tant, resum democràtic de la voluntat d'aquest

poble també, és pionera en moltes qüestions. A vostès que ara estan tan bé, o comencen a estar tan bé, diuen, amb el Govern d'Espanya, nosaltres els voldríem plantejar: per què no potencien, per què no es posen vostès al capdavant de crear una taula de treball amb totes les autonomies i governs, a fi de fer del Pla d'immigració a l'Estat una cosa beneficiària sobretot per a l'immigrat, però realment amb capacitat de govern de decisió per al Govern que nosaltres votem i que amb els nostres calés, doncs, mantenim a fi que faci la feina quotidiana?

Per tant —resumeixo—, és en aquests tres aspectes que nosaltres, el nostre Grup, li presentarem o li plantejarem, a través del seu Grup Parlamentari en aquest Parlament, l'aprovació d'una moció que aniria en aquests tres punts.

Primer punt, *timing* i diners per a cada acció de govern; pla biennal, si pot ser, una cosa que tinguem ben dissenyada, que sapiguem on anem en dos anys; segon, la creació d'aquesta figura, i tercer, que la Generalitat s'arromangui i es posi davant de crear aquesta taula de treball de totes les autonomies i el Govern central a fi de resoldre un problema que ara és problema i que d'aquí a quatre dies pot ser greu problema.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. El senyor conseller pot fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, la Generalitat, el Consell Executiu de la Generalitat és el Govern de Catalunya i, per tant, és a qui competeix la responsabilitat —ho hem dit sempre— del que afecta Catalunya. Ara, aquest és un tema en què ni tan sols l'Estat espanyol té totes les competències. La política europea en qüestions d'immigració té molta importància, i hauré de contemplar tant el que es pugui fer o es faci per part del Govern de l'Estat espanyol com el que es faci a la Comunitat Econòmica Europea. I aquesta política d'immigració ha d'abastar no tan sols tots els aspectes d'acollida a la gent que ve a Europa, que ve a cada un dels països i, per tant, que ve també a Catalunya, sinó que, en funció del que vostè ha dit al començament de la seva primera intervenció, hauria d'abastar la forma d'evitar que aquesta allau de persones, realment, no sigui més important del que podem nosaltres assolir a base de tota una política d'ajuda econòmica generosa amb els seus països.

Vostè diu que per a aquest Pla d'immigració no hi ha temps ni diners. Ja ho he dit altres vegades: s'ha de distingir el que són plans de referència de govern del que són plans d'actuació de govern. Aquest Pla no ha pretès mai ser un pla d'actuació; els plans d'actuació són plans que es poden fer, que de fet es fan, que el Departament de Benestar Social moltes vegades fa, però han de ser ja sobre actuacions molt concretes, en les quals pugui haver uns pressupostos i uns costos i uns càlculs molt més acurats; però és bo, és necessari —jo diria—, almenys a mi em seria molt difícil treballar sense tenir el fil roig de l'actuació de cara a una política determinada, i és això el que pretén aquest Pla, i, per tant,

per a aquesta fase, no necessitem ni determinar els temps ni els diners en el programa. És un programa de referència, com he dit.

I vostès diuen que hi ha d'haver una persona i algú que se'n cuidi. Existeix —existeix al Pla i existeix dintre del Departament de Benestar Social— un conjunt de funcionaris i hi ha un cap que és a disposició que realment el visitin, i en rep moltes, de visites; per tant, hi deu haver molta gent que deu saber qui és. De qualsevol manera, això està inserit en un Departament, el conseller del qual els parla en aquest moment. Hi ha un pla, un programa, que, com altres que hi ha en el Departament, com el Programa de disminuïts o com el Programa integral de la gent gran, aquest és d'immigració, té realment uns caps, té realment una estructura i té realment un responsable darrer que en respon primer davant del conseller —davant del Govern, per tant— i, realment, davant de la ciutadania.

Jo crec que el problema de la immigració no és un problema de pobresa o no-pobresa només; la immigració que estem tenint ara, les persones que vénen a conviure amb nosaltres..., hi ha també una problemàtica nova, que és també una problemàtica d'estructura interna, d'estructura interna que nosaltres hem de cuidar, hem de veure de cara que aquesta integració sigui possible, i això fa —vostè, sí, de passada, s'hi ha referit en la seva primera intervenció— que sigui una actuació especialment delicada en aquesta matèria.

Vostè ha dit: «Hi ha un 2%, oficialment.» Evidentment, no és un 2%, perquè tota la immigració clandestina no hi és, en aquest famós 2%, i tots sabem que aquí alguns dels barris, a què vostè sense esmentar-los s'ha referit, tenen el 30% d'immigració; molts d'aquests habitants no formen part d'aquest 2%, per tant, vol dir que això existeix.

Quant a habitatge, n'he parlat: s'està fent un pla, però aquest és un pla que s'ha de tenir molta cura perquè, igual com amb altres ètnies que tenim ja al nostre país més assentades de fa temps, s'ha de procurar no tan sols no discriminar cap ciutadà davant d'un bé escàs, sinó que també la gent estigui segura que no discriminem. I, per tant, haurem d'actuar amb cura tot abordant el problema.

I, quant al treball, exactament el mateix; també és un bé escàs. Els secretaris generals dels sindicats a Catalunya a mi m'han dit que en aquests moments molta de la poca predisposició que tenien els treballadors catalans de més temps aquí al país, a agafar certs treballs, en aquests moments no la tenen. Aquí hi haurà això que vostè ha dit que la gent que recull les escombraries al vespre, doncs, que eren magribins, això, segons els secretaris generals dels sindicats, ja acostuma a no ser del tot veritat. No ho sé, en tot cas, és una qüestió a veure.

Jo li he dit que el problema, de qualsevol manera, no és només amb les persones que vostè ha assenyalat. Si vostè visita els centres d'acolliment de nens abandonats o maltractats, veurà que hi ha una participació de nens procedents de la immigració molt més important del que creiem. Jo realment n'he visitat uns quants, i, a pesar que tinc les estadístiques, mai te'n sensibilitzes tant com veient les criatu-

res, en veure el percentatge de nens magribins, per exemple, o asiàtics, filipins, etcètera, que realment tenim en els nostres centres en aquesta situació de necessitat de cura. Per tant, és una qüestió important.

Vostè ha mencionat els estatuts de residència, de visat, etcètera: aquest és un tema clarament de competència de l'Administració central, però que realment hem d'abordar. Jo li podria assenyalar..., i de fet ho hem abordat; el que passa és que aquests temes no convé..., però de fet hi ha hagut col·lectius que mentre han tingut una actuació no del tot assenyada ningú n'ha fet esment; s'han publicat en els mitjans de comunicació determinades actuacions, i en el moment que després d'una tasca d'un parell o tres d'anys de professionals que els han reciclat han volgut treballar, no podien treballar perquè no tenien els permisos de residència. Aleshores, com quedem? Si no podien estar al país, aleshores, això no ho entén ningú. Es va poder resoldre aquest cas, però en això vostè té raó, que això hauria de tenir una situació molt més lògica i molt més assenyada del que a vegades tenim.

Jo n'he parlat amb els ministres del Govern de l'Administració central, de la necessitat de fer a nivell de l'Estat un pla d'immigració, perquè aquest és un problema que, per molt que nosaltres el vulguem contemplar només des del prisma català, no és des del prisma català que el podem resoldre, i jo suposo que he trobat bona predisposició, però en aquests moments no s'ha començat a fer res més perquè només hi ha hagut la predisposició, no hi ha hagut res més. De qualsevol manera, vostè té raó que aquesta col·laboració ha d'existir; ho intentarem, i estic segur que com que la necessitat és molta per part de tothom i la racionalitat del tema també, doncs, ens n'hem de sortir.

Jo crec que d'aquest tema, com de l'anterior, n'haurem de parlar moltes vegades més, perquè no ha quedat exhaurit, no tan sols per manca de temps, sinó perquè és un tema que durarà molts anys abans que realment nosaltres el puguem considerar superat. Per tant, aquest Parlament, com a dipositori de la sobirania del poble de Catalunya, s'haurà de fer ressò d'aquesta problemàtica i de les diferents actuacions que el Govern, en primer lloc —també la societat, perquè el Govern sol no hi pot fer res, per si sol; també la societat—, ha de fer de cara que aquest problema ho deixi de ser, i que aquests ciutadans que vénen a casa nostra a fer d'aquesta la seva terra esdevinguin uns ciutadans plenament integrats i plenament constructors del seu nou país, que ha de ser Catalunya, com dic, si aquesta ha de ser la seva terra de futur.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre el compliment de
la Llei 20/1985, de prevenció i assistència en
matèria de substàncies que generen dependència**

Passem al següent punt de l'ordre del dia, el quinzenè: Moció subsegüent a la interpellació sobre el compliment de la

Llei 20/1985, de prevenció i assistència en matèria de substàncies que generen dependència, presentada per la diputada senyora Maite Utgés, del Grup Socialista, que té la paraula per presentar-la.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, al passat Ple vàrem substanciar una interpellació sobre el compliment de la Llei de drogodependències. Vàrem posar en evidència que gairebé tots els articles d'aquesta Llei són, en major o menor mesura, incomplets. Vàrem anomenar tot un seguit de fires, festes en les quals es promocionen begudes alcohòliques i es consumeixen des de cremats de rom a cava, vi, moscatell, que són a l'abast de tothom, sense cap mena de control i de manera gratuïta. Vàrem parlar de com se subministren begudes alcohòliques als menors de setze anys, com es venen i es consumeixen begudes de més de vint graus a les àrees de descans de les autopistes, com s'incompleixen els articles sobre la publicitat de begudes alcohòliques, etcètera, i també vàrem fer evident que les companyies tabacaleres i alcohòliques gaudeixen de llibertat per difondre el seu missatge, i gràcies a aquestes campanyes publicitàries, curosament preparades, han contribuït a transformar el consum d'alcohol i de tabac en un dels hàbits més greus. També vam denunciar que als carrers de moltes ciutats de Catalunya, amb plafons ben il·luminats, hi ha propaganda d'alcohol i de tabac. La modificació d'aquesta Llei, que va introduir mesures que van avançar molt en la limitació de la venda i el consum de tabac i de begudes alcohòliques, així com també de la restricció de la seva publicitat..., aquesta Llei s'està incomplint de manera flagrant i reiterada, incompliments que cal corregir, i és per això que hem presentat aquesta Moció.

El primer punt de la Moció fa referència a la posada en funcionament de mesures concretes per comprovar el no-subministrament de cap mena de beguda alcohòlica als menors de setze anys, ni begudes alcohòliques de més de vint-i-tres graus als menors d'edat majors de setze anys. Aquesta mesura ens sembla molt important; fins ara l'únic que s'ha realitzat és posar cartells indicadors en diversos establiments fent-los saber aquesta prohibició, i nosaltres pensem que no és possible que, per exemple, un menor vagi a un supermercat, compri ginebra, passi per davant del cartell on s'informa de la prohibició i no passi res més.

Amb la modificació d'aquesta Llei vam tenir l'ocasió de realitzar una veritable estratègia de control com a acció preventiva i vam tenir l'oportunitat de legislar en el sentit que aquestes prohibicions servissin per influir en les intencions dels joves de consumir determinades substàncies.

Hem de recordar que les estadístiques ens diuen que un 20% dels joves reconeixen haver-se emborratxat en alguna ocasió, i això, en part, és degut a la gran disponibilitat actual en el subministrament d'aquestes begudes alcohòliques. I, evidentment, si aquestes mesures no es compleixen, aquesta Llei també és paper mullat.

El segon punt de la Moció fa referència a la retirada de tota la publicitat de begudes alcohòliques, de més de vint-i-tres graus i de tabac a les platges, centres recreatius, carrers,

places, carreteres i altres vies i espais públics, tal com contempla aquesta Llei. Molts carrers de les nostres ciutats exposen aquesta publicitat, i no hi ha cap mena de dubte que aquesta el que pretén és promocionar el seu consum i és la forma més subtil d'enllaçar el productor i el consumidor.

El fenomen de la publicitat de begudes alcohòliques ha deixat de ser justament una manifestació estrictament comercial, que mou —com hem dit— molts milions de pessetes, sinó que també és un important mitjà de comunicació de masses, que contribueix dia a dia a configurar una determinada visió de les coses, i la promoció de begudes alcohòliques no és precisament la prevenció de les drogodependències el que pretén, sinó justament el contrari, és l'adquisició del producte i de l'hàbit de la compra.

El tercer punt de la Moció insta a revisar els missatges transmesos pels mitjans de comunicació dependents de la Generalitat i l'Administració local sobre la publicitat de begudes alcohòliques de menys de vint graus, en el sentit de no suggerir-ne el seu consum. El que pretenem és que la publicitat de begudes alcohòliques no sigui un vehicle de transmissió de tot el que en podríem dir desitjable, que no faci promeses de satisfaccions, de prestigi social o de plaers sexuals aconseguits gràcies al seu consum, i vam explicar en l'última interpellació alguns d'aquests missatges.

I el quart i últim punt de la Moció insta a crear una comissió de seguiment, amb la participació de les associacions implicades, per intensificar el compliment de la Llei 20/1985. Aquest creiem que és el punt més important, i ho és per dos motius fonamentals. Primer, perquè aquestes associacions coneixen bé la problemàtica i estan molt sensibilitzades sobre les seves conseqüències i cal donar-los instruments i eines de participació; aquestes associacions han demostrat molts cops la seva capacitat de denúncia de l'incompliment de la Llei, i no sempre se'ls ha fet cas i molt menys se'ls ha donat resposta. I el segon motiu és perquè aconseguiríem, evidentment, una implicació d'aquesta societat civil —que moltes vegades n'hem parlat— en el compliment d'aquesta llei. Les mesures de contenció i de prevenció no tenen cap mena de sentit i cap eficàcia si no s'acompanyen d'aquesta implicació.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. No s'han presentat esmenes al text de la Moció, per la qual cosa passarem directament a la intervenció dels grups. En primer lloc, el Grup Parlamentari Popular. *(Pausa.)* Sembla que hi renuncia. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Fuentes té la paraula.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, he de començar dient que per nosaltres ja resulta preocupant que s'hagi de presentar, debatre i, si escau —que esperem que escaigui—, aprovar una moció per al compliment d'una llei, perquè realment la llei hauria de tenir instruments per ella mateixa que fessin possible el seu compliment i no calgués la moció. Però, malauradament, nosaltres pensem que cal —que cal, encara que

pugui semblar contradictori— aquesta Moció i calen els quatre punts de què es compon.

He de dir que quan aquesta llei, la Llei de prevenció i assistència en matèria de substàncies que generen dependència, es va aprovar nosaltres en aquell moment certament vàrem presentar esmenes, però també quan es va modificar aquesta llei nosaltres les vàrem presentar en dos sentits: en primer lloc, perquè pensem que cal posar l'accent en la prevenció —tal com diu el títol de la Llei—, però en la prevenció passant per la formació, per l'educació, per mesures que realment serveixin en contra d'aquests hàbits de consum de begudes alcohòliques i també —encara que certament a un altre nivell— del tabac. Nosaltres pensàvem això, i pensàvem que no era precisament la via exclusiva d'endurir les sancions la que podria resoldre els problemes, i certament pensem que els fets ens han donat la raó.

Pensàvem i pensem que hi ha també altres mesures que s'han d'abordar i que si nosaltres en aquest moment no hem presentat esmenes a la Moció és perquè no pensem que sigui acceptable modificar una llei per la via d'una moció, i, per tant, no podem nosaltres ara canviar el que està establert en la llei mitjançant aquesta via —que no seria acceptable des del punt de vista jurídic— d'esmenes a la moció. Però nosaltres pensem que s'ha de suprimir tota —tota— la publicitat en relació amb les begudes alcohòliques. La Moció fa la distinció entre les begudes de més de vint-i-tres graus i menys de vint-i-tres graus, entre els usuaris que tenen setze anys i els que en tenen divuit, distincions que ens semblen, en el marc que ens movem, correctes i que naturalment donaran lloc que nosaltres votem favorablement tots els punts de la Moció, però insistim que pensem que cal anar més enllà i cal anar certament a la prohibició de tota la publicitat de begudes alcohòliques. Per això caldria, efectivament, modificar la Llei, com nosaltres vàrem pretendre per la via de les esmenes quan aquesta llei es va aprovar.

Pensem, si més no, que els aspectes que assenyala la Moció, si s'apliquen, si es posen en pràctica, poden ajudar a avançar en aquesta direcció, realment poden comportar limitacions a aquesta publicitat; que nosaltres, com és obvi, li donem suport, i alhora també a crear —com assenyala l'últim punt de la Moció— una comissió de seguiment per intentar garantir el compliment d'allò que demana la Llei. Tot això entenem que és positiu, i, com he dit abans, nosaltres li donarem suport a tots i cadascun d'aquests punts, bo i reiterant que nosaltres voldríem que es modifiqués la Llei, voldríem que la Llei abordés certament aquests aspectes relatius a la formació, relatius a la prevenció i relatius a la prohibició total de la publicitat de begudes alcohòliques.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats per l'atenció. El Grup

Parlamentari d'Esquerra Republicana votarà favorablement aquesta Moció, els quatre punts.

Comencem i reitem el que acaba de dir l'illustre diputat d'Iniciativa per Catalunya: dol, dol extraordinàriament, haver de fer mocions perquè la llei es compleixi, i és una llei que es va debatre, es va fer, es va consensuar i es va treballar en aquest Parlament, i passat el temps i mirant la societat per la qual nosaltres treballem i on han de revertir aquestes lleis ens adonem que a Catalunya en aquest moment hi ha una creixent alcoholèmia entre l'adolescència, que avui dia els caps de setmana, en una combinació de benzina i de beguda, molta gent jove s'hi queda; si un passeja en bicicleta o a peu al voltant de les discoteques, s'adonarà que a cinc quilòmetres d'una banda i a cinc quilòmetres de l'altra les voravies estan plenes de restes de cotxes i de motos —evidentment, de persones no, perquè les enterren. (*Remor de veus.*)

Però hi ha molta gent jove que deixa la seva vida el cap de setmana, entre altres coses perquè des del punt de vista social sembla que no hi hagi massa interès a anar a fons en aquesta qüestió: no s'està complint la Llei, i la Moció que presenta la companyia ajudarà —espero jo que la voti la majoria—, almenys, a reforçar una llei que ja va sortir d'aquest Parlament i que el seu no-compliment és gravíssim en els seus efectes en la societat.

És cert que potser —i en aquest moment ho aprofito per dir— entre l'alarma creixent entre l'adolescència, en aquest lligam adolescència, alcoholèmia i droga, té una plaça cada vegada dramàticament més important la noia, la dona. Avui dia la noia, l'adolescent, en aquest país, fuma i beu més que no feia, fruit possiblement d'un gran avorriment que hi ha en la societat, però en tot cas també induïts per un no-compliment de la Llei que avui aquesta Moció pretén subratllar.

Per tant, lamento que no tinguem la companyia del Grup de la majoria —segons m'indiquen—, en tot cas és dramàtic, la realitat és aquesta, suposo que no la podreu contravenir i que és terrible que a través dels mitjans públics —no cal dir la ràdio i la televisió, sobre les quals, en moltes coses, no hi tenim efecte—, però també els carrers i les places, en els llocs on hi ha la convivència de la nostra gent, es prediqui públicament amb espots moltes vegades molt ben fets —molt ben fets—, induint la gent a la velocitat, per una banda, i a l'alcohol, per l'altra.

Moltes gràcies. Senyora diputada, sàpiga que tindrà el nostre vot favorable.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. (*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.*) Sí, el senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, lo Grup Popular vol sol·licitar a la presidència que tingui la bondat de deixar intervenir el diputat senyor Julio Ariza per posicionar-se en est punt de l'ordre del dia, i, encara que no és habitual la sol·licitud d'est fet, no és menys cert, senyor president, que lo Grup Popular, en la creença que faltava una interpellació, no tenia la documentació del Grup, estàvem fora esperant-la i per això nos ha passat lo torn.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Curto, la presidència hi accedeix amb dues condicions: la primera, que no serveixi de precedent i, la segona, que queda reduït a la meitat el temps hàbil. (*Remor de veus.*)

El Sr. ARIZA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui ens trobem amb el fet que el tabac i l'alcohol són les dues primeres substàncies generadores de dependència que s'incorporen als hàbits de consum dels joves a Catalunya.

L'edat mitjana d'inici en el consum d'alcohol i altres drogues, malgrat la fermesa de la nostra legislació sobre prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència, segueix molt per sota dels setze anys. Exemples d'incompliment manifest d'aquest marc legal en trobaríem centenars, i tots plegats els coneixem; sovint, aquests incompliments, emparats pel mantell protector d'algunes administracions locals, que no exerceixen cap control a les fires ni festes públiques, ni d'ens locals de distribució pública d'alcohol.

La prohibició de subministrar alcohol de més de vint-i-tres graus a menors de setze anys és un pur nominalisme jurídic dins d'una llei que en el fons mai ha estat aplicada eficaçment, cas, per exemple, de la publicitat en els mitjans de comunicació de la Generalitat de Catalunya; un exemple que va motivar la presentació d'una proposició no de llei per part del nostre Grup Parlamentari i votada en contra pel Grup de la majoria, ho va ser la campanya de promoció de la programació d'estiu de TV3, on s'incitava a beure, quan aquest terme tots l'entendem, i els nostres joves també, com a prendre alcohol. Fer una legislació restrictiva per tot seguit deixar-la de banda és la millor manera de promoure la consciència cívica que ens movem dins d'una doble moral.

El Grup Parlamentari Popular votarà a favor d'aquesta Proposició no de llei tot demanant en els propers exercicis pressupostaris una major dotació en mitjans econòmics, tècnics i humans per tal d'assolir una acció de govern eficaç en aquesta matèria i una coordinació més efectiva entre la Direcció General de Salut Pública i les policies locals, que permeti controlar millor el compliment de l'actual legislació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Renau.

El Sr. RENAU: Senyor president, senyores i senyors diputats, la Moció que presenta la diputada senyora Maite Utgés, subsegüent a la interpellació que es va presentar a l'últim Ple, és una moció teòrica, però no és una moció pràctica.

Vostè i jo som metges i coneixem de primera mà les conseqüències que comporta l'abús de l'alcohol i del tabac, tant des del punt de vista físic com des del punt de vista psíquic i social. Tant vostè com jo, com tota la cambra, sabem que s'han d'emprar tots els mitjans al nostre abast per tal d'evitar aquestes dependències a les esmentades drogues. Un

dels mecanismes podria ser aprovar aquesta Moció, però jo crec que seria un error.

Tots els experts i tots els científics creuen que per eradicar la dependència d'aquestes drogues socialment acceptades s'ha de fomentar amb la informació i la sensibilització de la població a través dels mitjans de comunicació, de l'educació sanitària a l'escola, del consell mèdic impartit en el marc de la pràctica assistencial i també de la legislació, en especial la que limita la publicitat tant de begudes alcohòliques com del tabac. Però també diuen els experts que aquestes mesures s'han de desplegar progressivament de forma conjunta i coordinada. L'aplicació aïllada de tan sols una d'aquestes mesures pot arribar a no ser efectiva.

És difícil que l'educació sanitària obtingui resultats positius si al mateix temps es fa publicitat incitant al consum de tabac o de l'alcohol a través dels mitjans de comunicació socials. Tanmateix, les mesures legislatives pot ser que tinguin un efecte molt limitat sense el suport de l'educació sanitària. De fet, algunes d'aquestes mesures que constitueixen prohibicions –per exemple, la prohibició de fumar en llocs públics– no solen ser ben acceptades sense el suport de l'acció educativa.

És per tots aquests raonaments, basats en l'experiència científica, que creiem que la labor del Consell Executiu de la Generalitat està en la bona línia d'actuació.

Quan es va aprovar la Llei 20/85, en el seu dia va ser capdavantera a nivell de l'Estat espanyol, i, com molt bé va dir vostè, és una bona llei. Tots sabem que era una llei amb grans dificultats d'aplicació, dificultats que són les que van portar a la correcció d'aquesta Llei l'any 91, a fi i efecte de poder posar unes sancions més greus per induir la gent que la transgredeixi a complir-la més estrictament.

Fixin-se, doncs, què és el que ha fet el Govern. L'any 85 fa una llei pionera –com ja he dit– i al mateix temps comença a fer campanyes de sensibilització seguint el que indiquen els experts. I s'han aconseguit moltes coses. Encara no fa gaire anys, l'ús del tabac estava molt estès i tolerat arreu, i quasi era un acte social positiu; en aquests moments penso que ja no hi ha ningú que defensi que el tabac no fa mal; actualment també crec que tothom és conscient que el tabac perjudica. En el cas de l'alcohol és el mateix: fa relativament molt poc temps, la gent encara defensava que l'excés de l'alcohol no feia cap mal; avui dia tothom està d'acord que l'abús de l'alcohol genera una dependència que produeix en la persona afectada alteracions socials i físiques realment gravíssimes.

Però en el cas de l'alcohol s'hi afegeix una dificultat. Així com ningú discuteix el missatge que cal dirigir als no-fumadors, que és que no s'iniciïn en l'hàbit, i als fumadors que l'abandonin al més aviat millor, en el cas de l'alcohol les coses no són tan fàcils. Val a dir que el consum moderat no sembla perillós per a la salut, excepte en alguns casos específics, com pot ser en el treball, conducció de vehicles o les dones embarassades. Fins i tot hi ha hagut alguns estudis epidemiològics que han trobat també un cert efecte protector al consum moderat d'alcohol sobre la malaltia cardíaca.

coronària, encara que per alguns autors –i per mi mateix– en aquests estudis podria haver-hi deficiències metodològiques. Per últim, en els països vitivinícoles, com és el nostre, hi ha el costum en una gran part de la població de consumir vi en els àpats com un aliment més; en aquests països sembla molt difícil que un missatge educatiu que promocioni l'abstinència de l'alcohol pugui ser comprès i acceptat per la població.

Tal com deia, aquesta sensibilització, malgrat tot, s'ha anat aconseguint, i és per això que es va modificar la Llei l'any 91: es va modificar per poder posar sancions més importants i així induir la gent a complir-la més estrictament.

Després d'aquesta llarga explicació, ja poden deduir que votarem en contra d'aquesta Moció, per dos motius fonamentals. El primer és que els punts 1, 2 i 3 d'aquest text de la Moció s'estan intentant dur a terme; no em vull allargar ni ser repetitiu, ja que el conseller de Sanitat ja va explicar en la interpellació tot el seguit de mesures que es van prendre durant tot l'any 93 i durant aquests primers mesos de l'any 94. Però el segon motiu és tant o més important: com vol la senyora diputada que es pugui resoldre una qüestió tan complexa en el termini de quatre mesos, que és el temps que es dóna per al compliment de qualsevol Moció? I, el punt número 4, també el votarem en contra, ja que vostè sap molt bé que existeixen diferents comissions legislatives permanents –d'entre les mateixes, la Comissió de Política Social, de la qual vostè i jo en formem part– en el si de les quals es poden tractar periòdicament tots els assumptes relacionats amb aquesta qüestió.

Res més. Només dir a tota la cambra que el Grup de Convergència i Unió és molt sensible i molt receptiu a la problemàtica que generen les drogodependències en el nostre país, i que dóna suport a l'actuació coordinada i planificada que duu a terme el Govern de la Generalitat, que s'han fet avenços molt positius i que amb la col·laboració de tots els grups d'aquesta cambra aconseguirem millorar tot el que es refereix a la dependència del tabac i de l'alcohol.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Renau.

Passem a la votació.

Les diputades i diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, es volen posar dempeus?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 32 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament autonòmic

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació sobre el finançament autonòmic, presentada pel diputat senyor Josep Maria Reguant, que constitueix el Grup Mixt. Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta Moció obeeix a la consecució del desenvolupament de la interpellació feta en el darrer plenari, tal com vostès recorden.

Ja en el seu moment, en tocar el tema del finançament autonòmic, em semblava que era un pèl sobrer, perquè d'alguna manera era una mica depassat en el temps, perquè la cambra té majoritàriament la vivència –crec jo– que amb l'acord de la cessió del 15% de l'IRPF a les comunitats autònomes, del 7 d'octubre de 1993, d'alguna manera el finançament de Catalunya quedava resolt almenys fins al 1996.

De tota manera, m'ha semblat que tenia de presentar aquesta Moció per si vostès la volen prendre en consideració i recolzar-la, en un cas, o rebutjar-la, en un altre cas, perquè tinc la vivència següent: extret de la Direcció General de Programació Econòmica, ens expliquen que en les propostes fetes per la Generalitat de Catalunya pel que fa a la renegociació del finançament per al període 92-96 el primer objectiu de la Generalitat era l'apropament dels recursos de les comunitats autònomes de règim comú als recursos obtinguts per les comunitats autònomes de règim foral, és a dir, augment dels recursos; el segon punt era la distribució de recursos entre comunitats autònomes segons el nombre d'habitants, concretament els mateixos recursos per habitant a igualtat de competències, i la tercera fita que tenia el Govern de la Generalitat era més corresponsabilitat fiscal, que podia tenir concepcions i continguts diferents. Com vostès saben de sobra, cap d'aquests objectius s'ha aconseguit; no dic de manera absoluta, s'han aconseguit alguns avenços, però han estat més aviat serrells que no pas avenços substancials d'igualació, de repartició igualitària o d'una corresponsabilitat fiscal en ferm, que d'alguna manera no es farà fins al 1996 –tal com vostès saben, ara estem en dos anys experimentals.

Vull també remarcar les greus dificultats que va tenir la Comissió Mixta que portava aquesta qüestió, per la fugida que feia l'Administració central cada vegada que es tractava de negociar el tema del finançament de Catalunya, i tots vostès saben la quantitat d'ajornaments i ajornaments que va fer el subsecretari, el senyor Sabanza, per no tractar aquesta qüestió mentre el PSOE era majoria.

Després, tot això s'ha anat modificant i s'ha acabat amb el tancament aquest de l'acord del 15% que els deia, del 7 d'octubre del 93, però allò cert és que fora dels serveis lingüístics, de policia, d'alguns altres petits *quanta* de més ingrés, en realitat, substancialment, el finançament de Catalunya segueix essent una assignatura pendent.

I com a exemple els vaig a llegir el primer punt d'aquesta Moció que els presento avui, que diu: «El Parlament insta el Govern de la Generalitat a incrementar el ritme de negociació amb el Govern de l'Estat pel que fa al desenvolupament per a la normalització en el finançament de la sanitat a Catalunya.» Tots vostès estan –igual que jo– cansats d'escoltar que el finançament de la sanitat és un tema absolutament pendent i que realment ens comporta greuges

molt importants. Els crèdits-pont per finançar-nos nosaltres allò que l'Insalud pressuposta cada any a la baixa són de 7.500 milions de pessetes/any, cosa que equival a no construir trenta CAP de nova planta; és a dir, si nosaltres disposéssim d'aquests interessos, 7.500 milions, tenint en compte que un CAP pot costar —ja saben que els ajuntaments cedeix els terrenys— de 200 a 300 milions de pessetes, doncs, seria això, vint-i-cinc, trenta CAP nous; per mal finançament, perquè l'Insalud no ho té en compte; any rere any, fa un finançament a la baixa i va acumulant més dèficit en aquesta matèria. Per tant, no es pot dir que estiguem ben finançats, però és que val a dir que no tenir aquests diners comporta que cents i cents, i milers i milers de ciutadans de Catalunya tenen pitjor aolliment d'hàbitat per ser atesos, tenen pitjors productes a rebre des d'un punt de vista sanitari.

I, és clar, davant d'aquesta situació, ens sembla que la negociació que es manté amb l'Estat és tan lenta que ens perjudica objectivament. I és per això que volíem sol·licitar un increment i volíem que la cambra recolzés el conseller en la seva negociació en aquest punt; de dir: «Mirin, escoltin, podem negociar fins que vostès vulguin, però és que és un tema pendent, i l'Estat s'havia compromès a resoldre'l ja a primers de 1992, i estem gairebé acabant el primer trimestre del 94 i el més calent és a l'aiguera.»

I aquesta és la realitat, i això és cosa, vull dir, que, realment, cal corregir amb urgència. Per què? Perquè la sanitat, d'alguna manera, i l'ensenyament —no cal dir-ho— són dos pilars fonamentals per a la justícia, per a la igualtat social, i això no és tema que el tirem endavant, i per això ens semblava que valia la pena de fer en aquesta Moció aquest primer punt.

I naturalment també penso que la proposta que fa l'Estat en aquest terme, que diu: «Bé, miri, farem un crèdit important per corregir aquest dèficit en totes les autonomies, sempre que les autonomies paguin els interessos», home, em sembla que és un mal negoci —em sembla que és un mal negoci—, i, per tant, encara es justifica més aquest tipus de moció, perquè no sé veure de quina manera es podrà sortir endavant d'aquest atzucac, tenint en compte que una de les grans fites de l'Estat, lògicament i necessàriament, és la reducció del dèficit públic, i el dèficit públic en aquest tipus de programa només fa que incrementar-se, si es vol resoldre.

Per tant, em sembla que és justificat el per què del primer punt d'aquesta Moció, que val a dir que vaig tenir, en fi, l'honor de rebre un bon missatge de la Conselleria perquè acceptés una esmena, que no he acceptat perquè es tractava d'aplaudir la gestió de la Conselleria, i fins aquí podíem arribar. (*Rialles.*) De manera que..., ja em venia molt de gust, ja, dir que sí, però, és clar, dir: «Anem a seguir el mateix ritme que anem»..., jo crec que tot el problema de finançament és el problema del ritme de negociació, i en aquest moment que hi ha potència a Madrid seria un tema a resoldre, almenys el de la sanitat, que, és clar, és el 34% del nostre pressupost i, per tant, és quelcom a tenir en compte i que afecta tota la població de Catalunya, els sis milions de

catalans; els sis milions d'aquells..., aquells que no poden anar a cap altre tipus de sistema sanitari; no poden anar al privat, han d'acollir-se aquí necessàriament. Per tant, cal intentar impulsar aquest aspecte.

El segon punt de la Moció parla d'explorar altres mecanismes de finançament que contemplin l'increment substancial de la responsabilitat fiscal sense descartar cap dels altres sistemes de finançament vigents a altres nacions de l'Estat. M'ha semblat incloure'l per una raó: perquè en aquest hemicicle és cert que alguns de vostès han estat sempre en una posició que això només ho poden votar en contra, però d'altres han estat en posició que només ho poden votar a favor. Perquè aquí hi han mocions aprovades —i ara no invertiré temps a llegir-les; les tinc aquí mateix— amb què realment s'obria la porta a dir: «Escolti, això del 15%, per nosaltres no és una solució; nosaltres aspirem a un concert econòmic, rebre un concert solidari, nosaltres aspirem realment a abordar de manera seriosa aquest greu problema del finançament.» I això és una cosa que aquí s'ha dit, i, per tant, no vull que aquí se segueixi pensant que el tema del finançament és un tema resolt perquè hem tingut el 15% de l'IRPF. Pot ser que això obeeixi a unes necessitats o a alguns interessos polítics concrets d'estabilitat del Govern de l'Estat i del Grup que li dona suport, i s'entén, i és absolutament lògic això, no?, però també és absolutament coherent que diputats d'aquesta cambra i diputades diguin: «Per aquí no anirem en lloc», i espero que es manifestin en aquest sentit.

El tercer punt diu: «Contemplar en el marc del sistema de finançament per a Catalunya la creació d'una agència tributària pròpia del país, en substitució de l'Agència Tributària de l'Estat.» Vostès ja saben que, bé, una de les coses que ara s'està airejant és que realment ja l'Estat ha posat en marxa la negociació perquè Catalunya participi en l'Agència Tributària de l'Estat a Catalunya, que és una cosa, en fi, que està contemplada en l'acord de finançament del 15% de l'IRPF. Però tots vostès saben que el tema del sistema tributari propi és absolutament cabdal per a la sobirania del país, i, com vostès saben, quan parlem d'un concert —el que sigui— per a Catalunya, no ha de ser necessàriament equivalent al concert del País Basc. Diuen que el concert té només aquest petit matís diferencial del tipus de finançament que avui assumim per al país, que és que un concert és un pacte entre iguals, els dos exerciten les seves potestats i acorden unes regles d'harmonització i connexió entre diferents sistemes tributaris obligats a conviure des de posicionaments polítics realment irreconciliables, jo diria.

És per això que em sembla mantenir aquest punt tercer, que és una acceptació d'un hipotètic futurible a assolir, però tinc la impressió que perquè això es porti a terme caldrà que variï la correlació de forces de la cambra, i tindrem paciència per insistir i esperar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Tampoc s'han presentat esmenes a aquesta Moció, per la qual cosa passarem directament a la intervenció dels grups

que ho sollicitin. Grup Parlamentari Popular? Senyor Curto, té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Al marge del primer punt de la Moció, que es refereix al finançament de la sanitat, és lògic pensar que, en lo fons, este primer punt, encara que pareix diferent dels altres, forma part del sistema de finançament que sempre ha defensat lo senyor Reguant, que ara des de la tribuna una vegada més ha expressat quin és lo seu criteri en relació amb el sistema de concert –i quan dic que sempre ho ha defensat: abans, quan formava part del Grup d'Esquerra Republicana; ara que forma part del Grup Mixt.

La Moció, en tot cas, i en essència, des de la nostra opinió, tracta de tota una filosofia –així l'ha expressat lo senyor Reguant– que es refereix als criteris polítics i partidistes més profunds dels diferents grups parlamentaris, fins i tot en l'àmbit corresponent als respectius partits polítics que en este moment representem.

Semblava –i jo tenia un altre tipus de notícies– que s'hauria pogut arribar a un acord consensuat a través d'una esmena, fins i tot transaccional, que s'hauria pogut arribar –deia– a un acord consensuat en relació amb el primer punt. Però, naturalment, si el que demanava lo primer punt, el que demanava lo Govern o el Grup de la majoria era aplaudir la seva gestió, doncs, és lògic que el senyor Reguant hagi desestimat esta invitació. En tot cas, com que la Moció s'haurà de votar en la seva totalitat, perquè el primer punt tampoc..., forma part del global dels altres dos, lo Grup Popular, també per raons i principis partidistes i ideològics, anuncia que votarà en contra d'este punt de l'ordre del dia.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, certament, en aquesta cambra, en els últims temps s'han debatut a bastament els problemes derivats del finançament de Catalunya. Nosaltres mateixos varem interpellar el Govern, varem presentar una moció; finalment es va arribar a un acord i es va votar consensuadament –almenys per la major part de les forces polítiques d'aquesta cambra– aquesta Moció en relació amb la necessitat de millorar el finançament de Catalunya.

És obvi –nosaltres ho hem dit moltes vegades– que el Grup d'Iniciativa per Catalunya és partidari del concert solidari per finançar la Generalitat de Catalunya, però el que planteja aquesta Moció en aquest moment jo crec que no és exactament això; amb independència que aquesta sigui –com és, que ho ha explicat molt clarament– la posició del senyor Reguant, aquí jo crec que planteja qüestions per al present i qüestions per al futur.

El primer punt de la Moció, des del nostre punt de vista, demana ni més ni menys que incrementar el ritme de la negociació amb el Govern per normalitzar el finançament de la sanitat a Catalunya. A nosaltres ens sembla que és una aspiració perfectament raonada i raonable, i, per tant, li donarem suport. Li donarem suport perquè, amb independència

que se'ns pugui dir –que segurament se'ns dirà– des de la majoria que el Govern ja ho està fent, que està treballant, que està actuant, que està negociant, el cert és que aquesta negociació, aquest ritme, aquesta tasca és, sens dubte, urgent, perquè els problemes del finançament de la sanitat ho són, i en la nova situació que s'ha creat, sobretot en les relacions entre Convergència i Unió i el Govern de l'Estat, doncs, sembla que incrementar aquest ritme és perfectament possible i raonable. Per tant, nosaltres li donarem suport.

El segon punt jo crec que reitera altres mocions que s'han aprovat en aquesta cambra. Sense especificar clarament quines han de ser les fórmules noves de finançament per a Catalunya, el que sí que diu és que cal buscar mecanismes de corresponsabilitat fiscal i que no cal tancar cap porta. Per tant, en l'estudi, en els treballs per buscar la millora del finançament de Catalunya, s'han de deixar obertes totes les portes i, naturalment –encara que no ho diu la Moció–, el sistema de concert solidari que molts –o almenys alguns– d'aquesta cambra volem per a Catalunya. Per tant, com és obvi, també al segon punt nosaltres hi donarem suport.

El tercer punt. El tercer punt planteja ni més ni menys que la creació de l'agència tributària pròpia de Catalunya. Jo crec que tots plegats hem demanat la participació en l'Agència Tributària estatal, una capacitat normativa i de gestió dels impostos més gran per part de Catalunya, però aquí el que diu és «contemplar aquesta possibilitat». Per tant, jo crec que aquí fa un plantejament de futur, i és indubtable que en el futur, si arribem a aconseguir el concert solidari que nosaltres també demanem, serà en aquells moments perfectament raonable tenir una agència tributària pròpia, dins del marc d'un sistema fiscal comú, dins d'unes bases impositives generals per al conjunt de l'Estat, però amb un sistema tributari que contempli el concert per a Catalunya, per tant la recaptació dels impostos per part nostra; seria perfectament raonable tenir una agència tributària pròpia.

Per tant, si això es plantegés per a avui, potser quedaria una mica fora de lloc, però aquí parla ni més ni menys que de contemplar aquesta possibilitat. Per tant, sens dubte, el seu redactat apunta al futur, i crec que aquesta possibilitat de cara al futur no l'hem de menystenir, i, en conseqüència, nosaltres també, aquest punt, el votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya hi renuncia. Pel Grup Parlamentari Socialista, el senyor Carnicer té la paraula.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. Senyor Reguant, aquesta Moció per nosaltres té una dificultat, que és la seva oportunitat en el temps, si vol dir-n'hi així. Aquest és un debat que –com vostè reconeixia en la seva intervenció en la interpellació i també ha reconegut en iniciar-la avui– és un debat..., vostè n'ha dit «sobrer»; jo diria que és un debat que ja està fet, que el vam fer en el seu moment, que tots i cadascun dels grups parlamentaris es varen pronunciar sobre quin era el model de finançament, sobre qui-

nes eren les seves aspiracions, sobre què és el que esperàvem, i es va arribar a un acord. A un acord que pot agradar més o menys, però és un acord i, per tant, és un acord del Govern de Catalunya i, per tant, representa uns compromisos; un acord en el qual hi havia el tema del finançament dels aspectes sanitaris, el tema de la cessió del 15%, la responsabilitat fiscal, la participació en l'Agència Tributària i la confecció del llibre blanc. Per tant, a aquest acord es va arribar; aquest és un acord que representa en el seu moment un avenç quantitatiu però, sobretot, des del nostre punt de vista –ja ho hem expressat en altres moments–, representa –i és segurament el més important– un avenç qualitatiu. Un avenç qualitatiu que no varem ser..., que tots plegats, i perquè en aquest tema segurament no es poden fer experiments, varem tindre una mesura de precaució, una mesura de precaució de dir: «Anem a veure què passa amb aquest avenç qualitatiu durant els anys 94 i 95, i a partir d'aquí veurem com podem confirmar o com podem modificar allò que hem previst per continuar avançant.»

Per tant, constatem de nou que s'ha avançat, constatem de nou que hi ha hagut un element positiu d'anar endavant també en el finançament de Catalunya i que, segurament, en aquest moment el que cal és que tots plegats posem l'esforç necessari per a l'anàlisi d'aquests resultats que es produiran durant l'any 94 i l'any 95, per a aquest llibre blanc que ens permetrà avançar a finals del 95 i perquè sigui vigent durant l'any 96, ja, amb un nou sistema que pugui consolidar els avenços que aquest nou sistema de finançament preveu.

És per això que nosaltres pensem que no podem estar contínuament rediscutint el que ja hem discutit i que ja s'ha acordat. I és per això, senyor Reguant, que en aquest moment, malgrat que, sense entrar en els temes de fons que planteja la seva Moció –alguns d'ells serien segurament dignes de reflexió, que alguns d'ells serien dignes de veure quina oportunitat poden tenir i com es poden incardinar en el nostre sistema de finançament–, sense entrar en això, perquè ens sembla que no és el moment, el nostre Grup votarà en contra la seva Moció.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Pont.

El Sr. PONT: Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, la Moció que estem debatent, en el seu punt segon, proposa d'explorar altres mecanismes de finançament. Vull, des de bon començament, dir que el Grup de Convergència i Unió –tal com ja va explicar el conseller senyor Alavedra en desenvolupar-se la interpellació– en aquest moment el que pensa que cal fer és treballar perquè els acords del Consell de Política Fiscal i Financera del dia 7 d'octubre es compleixin, i no pas entrar en camps d'explorar altres mecanismes de finançament. Clarament estem pel desenvolupament dels acords del dia 7 d'octubre de 1993.

Quant al punt primer –incrementar el ritme de negociació per a la normalització del finançament de la sanitat a Cata-

lunya–, també el senyor conseller va dir que hi havia una reunió imminent del grup de treball que està creat per tractar aquest tema. Aquesta reunió ja s'ha fet, i s'han fixat tres objectius, els quals al nostre Grup li semblen correctes. Els tres objectius d'aquest grup de treball per a la sanitat són els següents: a) definir les insuficiències dels pressupostos dels anys 1992 i 1993; b) homogeneïtzar els criteris de participació de cada autonomia en aquestes insuficiències, i c) preparar les bases d'un model nou per assegurar la suficiència financera en matèria de sanitat. Estem totalment d'acord que aquest grup de treball estudiï aquestes tres qüestions.

El tercer punt de la Moció fa referència a l'agència tributària pròpia per a Catalunya. També en aquest cas –com sap el senyor diputat que ha presentat la Moció– el Consell de Política Fiscal i Financera té una comissió mixta per tractar aquesta qüestió. Dins d'aquesta Comissió Mixta s'ha constituït, a finals del mes de febrer, un grup de treball específic en el qual Catalunya participa. Val la pena d'assenyalar-ho: mentre que a la Comissió Mixta hi són presents totes les autonomies i els representants de l'Administració central, el grup de treball és més reduït, però Catalunya hi és present.

Aleshores, en aquesta qüestió sí que falta encara crear l'òrgan de relació territorial amb seu a Catalunya. Aquest òrgan de relació territorial en què hi han de ser representades l'Administració tributària de l'Estat i la Generalitat de Catalunya em diuen que la seva creació és imminent.

Aleshores, en tota aquesta qüestió del finançament hi ha un altre aspecte molt important a considerar inclòs en l'acord del 7 d'octubre i que el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, el senyor Martí Carnicer, hi ha fet referència, que és la qüestió del llibre blanc. El llibre blanc sobre el finançament de les autonomies també està en marxa; han estat nomenats els quatre ponents que l'han de redactar, aquests quatre ponents ja han tingut una reunió amb el secretari d'Estat d'Hisenda i, per tant, és una qüestió en marxa.

El nostre Grup pensa que el tema del llibre blanc sobre el finançament és un tema molt important per a Catalunya. Poder estudiar els fluxos econòmics entre l'Estat i les diferents autonomies és una qüestió cabdal per a nosaltres. Han de quedar ben clares la solidaritat de Catalunya i algunes altres regions de l'Estat en relació amb les altres. No pot ser que sovint hi hagin acusacions sense cap base numèrica de manca de solidaritat de Catalunya. Nosaltres –ho repeteixo– pensem que el llibre blanc sobre el finançament ha de ser un element cabdal per poder reconsiderar el finançament que es fa de les diferents autonomies.

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, per tot el que he dit comprendran que el nostre vot serà negatiu en relació amb la Moció que ha presentat el senyor Reguant i que –tal com va explicar el conseller d'Economia i Finances en la interpellació– nosaltres en aquest moment tenim confiança en un desenvolupament ràpid i satisfactori dels acords fets el dia 7 d'octubre de 1993. Han

passat molt pocs mesos i ens sembla, doncs, que, conseqüents amb els acords que vam firmar, hem de seguir fent confiança i veient com totes aquestes qüestions es van descabdellant.

Moltes gràcies a tots plegats per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont.

Passem a la votació d'aquesta Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 8 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Fins demà a les deu, se suspèn la sessió.

(Són les vuit del vespre.)

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

